

JULIE
GARWOOD

Slechetný
rytíř

JULIE
GARWOOD
Šlechtný
rytíř

Julie Garwood

GENTLE WARRIOR

*Tato kniha je dílem historické fikce.
Jména, vlastnosti, místa a události ve vztahu
k nehistorickým postavám jsou výtvořem
autorčiných představ, které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečností,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.*

Copyright © Julie Garwood, 1985
All right reserved
Translation © Jarmila Sysalová, 1999

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoli formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoli nosič informací.

ISBN 80-86508-43-9

S láskou Gerrymu,

*za jeho podporu a zejména za to,
že o mně nikdy nepochyboval.*

PROLOG

Šlechtní rytíři byli zrozeni k tomu, aby bojovali, neboť boj zušlechťuje všechny, již se ho účastní bez bázně a hany.

JEAN FROISSART, francouzský kronikář

Anglie, 1086

Rytíř se v tichosti připravoval k boji. Seděl rozkročmo na židli, s nohama nataženýma před sebe, a pouze pokyny rukou vybízel svého sluhu k jednotlivým úkonům. Nakonec pozvedl své bronzově opálené paže, aby mu sluha připevnil meč, vzácný dar krále Williama.

Svou pozornost nevěnoval ani oblékání, ani svému okolí. Plně se soustředil na nadcházející bitvu a metodicky si opakoval strategii, která ho měla dovést k vítězství. Jeho myšlenky přerušilo hřmění hromu. Zamračeně vstal a vyhlédl ze stanu na oblohu zataženou těžkými mraky.

Mezitím jeho dva sluhové pokračovali v přípravách na boj. Jeden se chopil štítu a znovu ho důkladně vyleštil. Druhý vyskočil na stoličku a byl připraven nasadit svému pánovi přilbici s otevřeným hledím. Rytíř však po svém návratu do stanu přilbici odmítl. Dával přednost nespoutanému pohybu a pocitu volnosti, přestože tím riskoval možnost, že bude zraněn. Sluha nad jeho neopatrností mlčky zakroutil hlavou, ale slovně se neodvážil odporovat.

Jakmile byl rytíř ustrojen, přistoupil ke svému koni, vyhoupl se na něj a bez ohlédnutí opustil tábor. Prudce vyrazil hustým porostem k blízkému kopci, aniž by vnímal větvičky stromů,

kterého ho občas šlehly do tváře. Na vrcholu zastavil a zadíval se na nevelkou usedlost, jež stála pod, ním.

Znovu, se v něm rozhořel vztek, když si vzpomněl, co se v tomto panství nedávno událo, ale dokázal se ovládnout. Svě zlosti dá průchod až při pomstě. Dříve ne.

Svou pozornost nyní zaměřil na uspořádání hradních budov a jejich okolí. Hrad byl ze tří stran obklopen vodním příkopem, což rytíře zjevně potěšilo. Přírodní terén poměrně jednoznačně naznačoval možnosti útoku. Hlavní budova pevnosti byla vystavěna převážně z kamene, k ní se z obou stran těsnaly menší domky, jejichž vchody vedly na travnaté nádvoří. Až bude panství opět pod jeho správou, učiní ho nedobytným, přísahal si. Nedovolí, aby se rebelie a bezpráví znovu opakovaly!

Těžké a zlověstné mraky zastínily paprsky vycházejícího slunce a vítr teskně skučel mezi větrovým stromů. Rytířův kuň začal netrpělivě přešlapávat, ale jeho pán ho pohlazením po šíji rychle uklidnil.

Obrovité mraky nyní visely nad jezdcem a vypadalo to, jako by opět nastal soumrak. „Takové počasí mou náladu nezlepší,“ zamumlal rytíř nabručeně. Má to být špatné znamení? pomyslel si, přestože nepatřil k těm, kteří věří pověrám a před každou bitvou hledají nějaké znamení, jež by předurčilo výsledek.

Rytíř si v duchu ještě jednou prošel plán boje, a ačkoli nenašel žádnou chybičku, nebyl spokojen. Nervózně trhl opratěmi a pobídl koně k cvalu zpět do tábora. V tu chvíli se nebe na okamžik stříbřitě rozzářilo bleskem a on ji uviděl.

Stála o kousek výše na nevelké mýtině a zdálo se, že se dívá přímo na něho. Vzápětí si uvědomil, že se mýlí, ne, upírala pohled na hrad pod ním.

Seděla vzpřímeně na grošákovi, kterého doprovázela dvě ohromná zvířata připomínající psy, jejichž rasu neznal. Vlastně se podobala více vlkům než psům. Pohled na ně ho fascinoval. I na dálku si povšiml, že dívka je drobné postavy, s dlouhými světlými vlasy a s plnými pevnými prsy, jež modeloval vítr v jejích měkce splývavých šatech.

Byla krásnější než všechny dívky, které dosud poznal. Znovu, se zablesklo a rytíři se opět naskytl neuvěřitelný obraz. Nad dívkou

se snášel jestřáb. Zdálo se, že se dívka dravce nebojí, spíše naopak, zvedla ruku, jako by mávala starému příteli.

Rytíř na okamžik zavřel oči, a když je znovu otevřel, byla dívka pryč. Bez rozmyšlení vyrazil k místu, kde ještě před chvílí stála, ale bezvýsledně. Nenašel ji.

Rozum mu říkal, že ji skutečně viděl, ale v hloubi duše byl přesvědčen, že se mu jen zdála a že byla osudovým znamením.

Nálada se mu zlepšila. Když se vrátil do tábora, byli muži připraveni k boji.

Kývl sluhům, aby mu přinesli plášť a štít. Než si však svou zbroj nasadil, pousmál se a ukazovákem jemně obkreslil obrys jestřába vyraženého na svém štítu.

Pak se hlasitě zasmál, pozvedl štít a meč vysoko nad hlavu a zavelel k útoku.

KAPITOLA 1

Úzké paprsky světla se přes všechnu hrozbu těžkých tmavých mraků prodíraly ke své každodenní pouti. Elizabeth se opírala o veřeje chatrče a dlouho pozorovala východ slunce. Pak se protáhla a vyšla ven.

Nad stromy tiše kroužil veliký jestřáb. Když uviděl útlou postavu, která se vynořila z chatrče, prudce zamířil dolů a přistál na pařezu vedle dívky.

„Tady jsi,“ přivítala ho dívka. „Dnes jsi přiletěl nějak brzo. Taky jsi nemohl usnout?“ zeptala se ho konejšivě. Usmála se na něj a pomalu natáhla pravou ruku. „Pojď,“ zavelela něžně.

Jestřáb nachýlil hlavu ze strany na stranu, aniž by z dívky spustil zrak, a vydal ze sebe chroptivý zvuk. Jeho duhovky měly barvu jantaru, a ačkoli vypadal nebezpečně, dívka se ho nebála. Naopak, důvěřovala mu a znovu mu pokynula, aby k ní přiletěl. Během vteřiny se pták vznesl a usedl na dívčinu holou ruku. Jeho drápy byly ostré jako břitva, ale svou paní nezranil.

„Co mám s tebou dělat?“ zeptala se Elizabeth. V očích jí plápolaly jiskřičky šibalství. „Tloustneš a jsi líný, kamaráde. Proč jsi jen odmítl volnost, kterou jsem ti dala? Ach, ty můj věrný ptáčku, kdyby i lidé byli tak věrní jako ty.“ Veselí v jejích očích vystřídal smutek.

Elizabethino rozjímání vyrušil zvuk příjíždějícího koně. „Běž,“ přikázala jestřábovi, který se ihned vznesl do nebe. V jejím hlase zazněla panika. Zahvízdl na své dva psy a rozběhla se k blízkému lesu. Ukryla se za nejbližší strom a mlčky dala psům znamení, aby byli zticha. Srdce jí divoce tlouklo.

Krajem se potloukaly hordy nájezdníků, pro něž ti, kteří zůstali mimo ochranu hradebních zdí, byli snadnou kořistí.

„Má paní?“ Hlas jejího věrného sluhy rozřízl okolní ticho. Elizabeth si zhluboka oddychla. „Má paní? To jsem já, Joseph. Jste tady?“

Úzkost v jeho hlase donutila Elizabeth, aby opustila svůj úkryt. Nepozorovaně se k němu přikradla a zezadu mu poklepala na rameno.

Stařec úlekem vyjekl a nadskočil, až málem do Elizabeth vrazil. „Takhle si se mnou zahrávat, že se nestydíte,“ spustil na ni, ale když viděl, že je stejně vystrašená jako on, usmál se. „I když se mračíte, váš milý obličej mě vždy rozveselí.“

„Lichotíš mi, Joseph,“ odpověděla Elizabeth a vydala se k chatrči. Stařec ji sledoval pohledem. Nechápal, jak je možné, že je znovu a znovu zaskočen její krásou, přestože ji zná už od malička.

„Pojď, napijme se něčeho studeného,“ vyzvala ho. „Taky bys mi mohl říct, co tě sem dnes přivedlo. Dnes není den, kdy mi obvykle nosíš jídlo, že ne? Anebo jsem ztratila pojem o čase?“

Joseph si povšiml obav v jejím hlase a nejraději by ji objal, aby ji uklidnil. Ale to nebylo možné, neboť ona byla jeho paní a on jejím věrným služebníkem.

„Je to už skoro měsíc, kdy má rodina...“

„Nemluvte o tom, má paní. A nebojte se,“ uklidňoval ji Joseph, „pojem o čase neztrácíte. Byl jsem tady před dvěma dny. Dnes přináším důležitou zprávu a také mám pro vás určitý plán, který byste měla zvážít.“

„Joseph, jestli mi chceš opět navrhnout, abych odjela k dědečkovi, tak mrháš časem. Mou odpověď znáš. Nepojedu! Zůstanu poblíž domova, dokud se nepomstím těm, kteří povraždili mou rodinu. Tak jsem přísahala!“ Hleděla na něho odhodlaně, až musel Joseph před její chladným pohledem sklopit zrak.

Elizabeth zkřížila ruce na prsou a čekala. „Tak co máš?“ zeptala se vážně. Když jí sluha hned neodpověděl, netrpělivě si povzdychla. Pak pokračovala konejšivějším hlasem. „Malého Thomase jsem poslala do bezpečí. To by ti mělo stačit.“

Joseph se poškrábal na pleši a pak si odkašlal. „Ti zloději jsou pryč.“

Jeho novina ji zaskočila. „Pryč? Co tím myslíš, pryč? Kam by se poděli?“ Nejen že si neuvědomovala, že zvyšuje hlas, ale ani to, že popadla sluhu za límec a začala jím třást. Joseph se jemně

vymanil z jejího sevření. „Uklidněte se, má paní. Pojd'me dovnitř,“ navrhl, „a já vám řeknu vše, co vím.“

Elizabeth přikývla a rychle vešla do srubu. Snažila se znovu nabýt klidu, ale vůbec se jí to nedařilo. V mysli se jí honily stovky otázek, na něž by ráda znala odpověď.

Zařízení srubu bylo velmi prosté. Elizabeth si sedla na jednu ze dvou dřevěných stoliček, složila ruce do klína a čekala, až Joseph zapálí oheň v krbu. Přes příjemné jarní počasí bylo ve srubu chladno a vlhko.

Elizabeth se zdálo, že uběhla věčnost, než se Joseph usadil. „Stalo se to krátce poté, co jsem tady byl naposledy, má paní. Ten den byla bouře,“ jal se vyprávět. „Byl jsem zrovna na pahorku nad hradem, když jsem je viděl. Přiblížili se jako oblak prachu. Jejich vůdce bylo snadné rozpoznat, neboť jel daleko před svým mužstvem a neměl přílbici.

Jakmile překročili bránu hradu, zvědavostmi nedala a jel jsem se podívat blíž. Než jsem našel vhodné místo k pozorování, seskupil vůdce své muže do půlkruhu a pak, chráněni hradbou štítů, zaútočili. Panečku, to byla bitva! Nemohl jsem spustit oči z vůdce útočníků, měla byste vidět jeho postavu a jak lehce ovládal meč, který by, dle mého soudu, stěží uzvedli dva průměrní chlapi. A pak bouře ustala...“

„Byli to lidé lorda Geoffreyho?“ zeptala se Elizabeth šeptem, ale Joseph ji slyšel.

„Jo, byli to muži lorda Geoffreyho. Určitě jste tušila, že sem vyšle svoje vojsko.“

„Jistě, myslela jsem si to,“ povzdechla. „Můj otec byl Geoffreyovým věrným vazalem. Lord Geoffrey by nedopustil, aby mu někdo neoprávněně zabavil majetek. Nicméně nechápu, že přijel tak brzo. Kdo mu to řekl?“

„Nevím,“ hlesl sluha.

„Belwain!“ vykřikla Elizabeth podrážděně. Vyskočila ze židle a začala přecházet po místnosti sem a tam.

„Váš strýc?“ podivil se Joseph. „Proč by on...“

„Samozřejmě,“ přerušila ho Elizabeth. „Oba víme, že vyvraždění mé rodiny má na svědomí můj strýc. To on jel za Geoffreyem. Panebože, zradil své vlastní muže, jen aby získal Geoffreyovu přízeň. Kdo ví, co mu namluvil.“

Joseph zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem věděl, že je padouch, ale že by šel tak daleko, to jsem netušil.“

„Náš případ je ztracen, Josephe,“ povzdechla si Elizabeth zoufale. „Lord Geoffrey vyslyší strýcovy lži. Thomas a já budeme vydáni Belwainovi na milost, a ten jistě nechá Thomase zabít. Jedině tak se stane pánem našeho hradu. Jedině tak.“

„Možná že lord Geoffrey Belwainovy plány prokoukne,“ poznamenal Joseph.

„Neznám lorda Geoffreyho,“ řekla Elizabeth, „ale slyšela jsem o něm, že je vznětlivý, tvrdohlavý a nepříjemný. Ne, nemyslím, že by mě vyslechl.“

„Ale má paní,“ namítl Joseph, „snad by...“

„Josephe, kdyby záleželo jen na mně, šla bych za lordem Geoffreyem a poprosila ho. Ale musím chránit Thomase. Belwain se domnívá, že bratr i já jsme mrtvi.“

Elizabeth stále přecházela po srubu sem a tam. „Už jsem se rozhodla, Josephe. Zítra se vydáme na cestu do Londýna a ukryjeme se v domě mého dědečka.“

„A co Belwain?“ zeptal se Joseph zdráhavě. Znal svou paní natolik dobře, aby věděl, že se jen tak nevzdá.

„Belwaina zabiju.“

V tichu, které se rozhostilo, bylo slyšet jen praskání polen v krbu. Starý sluha pocítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Vůbec nepochyboval o tom, že jeho paní myslí svá slova vážně. Ještě však neřekl všechno, co věděl, a tak se upracovanými rukama opřelo třesoucí se kolena a dodal: „Geoffreyovi muži mají Thomase.“

Elizabeth se prudce zastavila. „Cože? Teď by už měl být přece u dědečka. Viděl jsi ho, jak odjíždí s Rolandem, ne? Jistě se pleteš.“

„Nikoli, má paní. Na vlastní oči jsem ho viděl v hradu. Spal u krbu a byl to opravdu on. Na mou duši. Proslýchá se však, že nemluví.“ Joseph zvednutím ruky umlčel Elizabeth, která chtěla něco podotknout, a vyprávěl dál. „Nevím, jak se k Geoffreyovým mužům dostal, ale jedno je jisté: zatím nezjistili, o koho se jedná, a je o něj dobře postaráno. Ale říká se, že ten, kdo zachránil jeho život, teď sám bojuje o svůj.“

„Josephe, mluvíš v samých hádankách. Kdo bojuje o svůj život?“ Elizabeth si nevědomky omotávala pramínek vlasů kolem

prstu. Joseph si dlouze povzdechl, poškrábal se ve vousech a pokračoval.

„Jejich vůdce byl během bitvy zraněn do hlavy. Říká se, že umírá.“

„Josephe, proč jsi riskoval a šel do hradu?“

„Podkoní Maynard mi poslal zprávu, že je tam Thomas. Musel jsem zjistit, je-li to pravda,“ vysvětlil sluha. „A když jsem se dověděl, že vůdce Geoffreových mužů je raněný, vymyslel jsem plán...“ Joseph si odkašlal. „Řekl jsem jim, že znám někoho, kdo se dobře vyzná v hojení ran, a že ho přivedu, pokud bude moci zase svobodně odejít, až raněného vyléčí. Lordův vazal sice protestoval, že nehodlá nic slibovat, ale já se nenechal umluvit, a tak nakonec se mnou souhlasil.“

Elizabeth vyslechla Josephův plán se zaujetím. „Ale co budu dělat, když ho nevyléčím?“ pronesla zlostně. „Co pak?“

„To jsem nedomyslel,“ přiznal se sluha. „Chtěl jsem jen, abyste měla možnost dostat se co nejbližší k Thomasovi. Třeba najdete způsob, jak ho nepozorovaně vyvést z hradu. A nemračte se tak,“ zaúpěl. „Vaše matka léčila nemocné a vy jste jí častokrát pomáhala. Jistě jste se něčemu přiučila.“

Elizabeth se zamyslela nad tím, co Joseph řekl. Ano, dostat Thomase do bezpečí bylo nyní to nejdůležitější. Jestliže se Geoffreyovým mužům podaří odhalit bratrovu totožnost, odvedou ho ke svému vůdci. Thomasovi připadá podle zákona dědický nárok na správu panství, ale skutečně bude moci vládnout, teprve až dospěje. Do té doby bude podřízen poručníkovi, jímž je jeho jediný strýc – Belwain. A ten se jistě nebude zdráhat ničeho, jen aby se dostal k moci.

Ne, opravdu nebylo o čem přemýšlet. „Je to dobrý plán, Josephe. Jenom doufejme, že se mi podaří raněného vyléčit. Budu se za něho modlit.“ Elizabeth se pomalu pokřivovala a Joseph ji rychle následoval.

„Bůh nám pomáhej,“ zašeptal Joseph. „Bůh nám pomáhej.“

„Osedlej mého koně, já se mezitím připravím na cestu.“ Elizabeth se usmála, aby zmírnila svůj rozkaz, a Joseph se ihned vytratil ze dveří. Když se vrátil, měla na sobě prosté šaty, jejichž modrá barva přesně odpovídala odstínu jejích očí.

Přijal od ní několik pytlíčků s bylinami a pak jí pomohl vysednout na koně. V obličeji se mu zračily obavy z toho, jak bude jeho paní prožívat návrat na panství, z něhož musela utéct za tak neblahých okolností.

Elizabeth si jeho nepokoje povšimla. „Neboj se, Josephe. Všechno bude v pořádku.“

Joseph se znovu pokřičoval, jako by chtěl její slova tímto gestem potvrdit. Pak vysedl na valacha vypůjčeného od Hermana Plešatého, pomocníka podkoního, a s dýkou v ruce se vydal vpřed na cestu lesem.

Za necelou hodinu dorazili k bráně hradu. U vchodu stáli dva statní strážci, kteří je mlčky vpustili dovnitř, ačkoliv na nich bylo poznat, že jsou párem jezdců překvapení, zejména pak jejich doprovodem – dvěma velkými vlkodavy.

Když Elizabeth s Josephem dojeli na vnitřní nádvoří, sluha seskočil, aby pomohl své paní. Přestože její obličej byl klidný a vyrovnaný, cítil, že se celá chvěje. „Má paní, váš otec by byl na vás pyšný,“ zašeptal, jakmile ji nadzvedl ze sedla. Ach ano, Joseph věděl, že po svém otci zdědila odvalu a statečnost, a toužebně si přál, aby ji teď viděl malý Thomas. Kdyby se nestyděl, přiznal by se, že sám má obavy z toho, co bude následovat. Ale chování jeho paní ho uklidňovalo.

Při vjezdu do hradu se zdálo, že všude panuje čilý ruch a shon. Ale nyní je obklopovalo hrobové ticho. Až po chvíli si povšimli, že je sledují desítky cizích tváří. Elizabeth na okamžik zaváhala, ale pak se se vztyčenou hlavou vydala k davu přihlížejících.

Nezmiňoval se dříve Joseph o dvou stovkách mužů? přemýšlela. Pak se ovšem musel mýlit, neboť je jich určitě nejméně dvakrát tolik. A všichni teď na ni zírají! Jejich neomalené chování ji nezastrašilo.

Vzpřímená chůze jí propůjčovala královské vzezření. Vítr jí shodil kapuci pláště a uvolnil hřívu světlých kadeří, které se roztančily kolem jejích ramen.

Elizabeth došla v důstojném tichu až do velké haly. Zde se na chvíli zastavila, aby svlékla plášť. Když jej podávala Josephovi, všimla si, že sluha křečovitě svírá pytlíčky s bylinami, až se mu vyznačovaly žíly na rukou. Usmála se a vesele na něho mrkla.

Doprovázena svými vlkodavy přistoupila ke krbu, aby se trochu ohřála. Nebylo jí nijak moc chladno, ale chtěla získat čas a uklidnit se před tím, než předstoupí před zástupce vojáků. Když už nebylo možné děle otálet, otočila se a pohlédla přítomným do očí. Psi se usadili vedle ní, každý z jedné strany.

Pomalu si prohlédla celou místnost. Její domov byl v troskách. Závěsy a tapiserie visely v cárech na vlhnoucích zdech a tolik připomínaly smrt, jež se usídlila na Montwrightu. V Elizabethiných vzpomínkách nezůstal smích a šťastné švitoření, nýbrž křik, zděšení, nárek a zoufalství. Z krásné haly zbyla jen prázdná místnost, Elizabeth si ani nedokázala vybavit obrázek matky, jak sedí s otcem u dlouhého dubového stolu... ne, vidí pouze znovu a znovu zdvižený meč, který se se svištěním blíží k matčinu krku...

Zakašlání ji vytrhlo z myšlenek. Napjaté ticho bylo prolomeno. Elizabeth odtrhla svůj zrak od poškozeného zábradlí a pohlédla na přítomné. Směle vyhlížející voják s rudou kšticí a širokým úsměvem vyskočil od stolu a postavil se před Elizabeth tak, že jí zastínil výhled na ostatní. Elizabeth nevěděla, kam ho zařadit: na páže byl trochu starý a na rytíře zase příliš mladý. Jeho přihlouplý úsměv ji téměř rozesmál, ale dokázala se ovládnout.

Vazal jí pohlédl přímo do očí a pronesl bez ostychu: „Vy jste ale krásná. To jsem zvědavý, jak budete pečovat o našeho pána.“

Když na jeho poznámku neodpověděla, poněvadž ani nevěděla jak, otočil se k ostatním a zvolal: „Má vlasy utkané ze slunečních paprsků. Vsadím se, že jsou hebké jako hedvábí.“ Vztáhl ruku, aby se jich dotkl, ale její hlas ho zastavil.

„Vy si nevážíte svého života?“

Vazal ustrnul uprostřed pohybu a ihned se přestal usmívat, neboť zaslechl hluboké zavrčení. Koutkem oka zpozoroval psy, že mají zježenou srst a vyceněné bílé tesáky. Byli připraveni zaútočit.

Když mladý muž znovu pohlédl na Elizabeth, byl jeho obličej bledý jako křída. Dotčeně se zamračil. „Neublížím vám, neboť jste pod ochranou Jestřába,“ zašeptal. „Nemusíte se mě bát.“

„Pak se ani vy nemusíte bát mne,“ poznamenala s úsměvem Elizabeth tak, aby to nikdo jiný neslyšel. Mladému vojákovi se vrátila dobrá nálada. Věděl, že i když ostatní vojáci přihlíželi, nemohli slyšet obsah jejich hovoru. Elizabeth mu zachránila čest, za což jí byl vděčný.

Elizabeth pokynula psům, aby si sedli. Bez váhání ji poslechli, usadili se na svá původní místa a spokojeně vrtěli ocasy. „Kde je váš vůdce?“ zeptala se.

„Pojďte se mnou, dovedu vás k němu,“ navrhl vazal dychtivě.

Elizabeth přikývla a následovala ho. Joseph čekal u schodiště. Když jí podával pytlíčky s bylinami, opět se na něho povzbudivě usmála. Pak se spěšně vydala za chlapcem. Nebylo jednoduché procházet místy, která tak dobře znala, aniž by nevzpomněla na okamžiky, kdy si zde hrávala se svými sestrami a bratrem. Ale na vzpomínky bude mít čas později. Teď se musí postarat o Thomasovu budoucnost.

Na konci schodiště stál postarší rytíř a mračil se.

„Jak to, že přišla žena? Je-li v tom nějaká léčka...“

„Žádná léčka v tom není,“ pronesla Elizabeth. „Vyznám se v bylinách, které by mohly pomoci vašemu vůdci. Udělám, co je mých silách, abych mu zachránila život.“

„Proč byste mu měla pomáhat?“ zkoušel ji.

„Proto. Žádné kloudné vysvětlení nemám,“ odpověděla. Byla už mírně unavená a podrážděná, ale dávala si pozor, aby to na ní nebylo znát. „Tak co, přijmete mou pomoc, nebo ne?“

Rytíř se na ni dlouze zadíval. Elizabeth tušila, že ji podezírá z postranních úmyslů, ale víc už neřekla ani slovo a vzdorovitě mu hleděla do očí.

„Následujte mě,“ poručil přísně. „A psy nechte zde.“

„Ne,“ odpověděla hbitě. „Půjdu se mnou pro případ, že by mi chtěl někdo ublížit.“

K jejímu překvapení neodporoval, jen si nervózně rukou pročísl své prošedivělé vlasy.

Nevydal se k trojici dveří, za nimiž byly poměrně velké ložnice, nýbrž uchopil louč a vykročil napravo k jejímu vlastnímu pokoji na konci chodby. Po stranách dveří stáli dva strážci. Jakmile pohlédli na Elizabeth, obdivně protáhli obličej.

Elizabeth rozrušeně vstoupila do místnosti. Rychle si komnatu nenápadně prohlédla a byla mile překvapena, že zůstala téměř nezměněna. Její pokoj byl menší než ostatní, ale měl jisté výhody. Byl stranou a měl nádherný výhled do okolí.

Téměř celou protější stěnu zabíral krb. Vedle něj stála dvě dřevěná křesla s modrými polštáři, které pro ni vyšila sestra

Margaret. Nad krbem visela korouhev. V převládajícím modrém poli byli světle žlutou nití vyšiti její dva psi a na vrchním krajním pruhu v burgundské červení její další miláček – jestřáb. Elizabeth až píchlo u srdce, když si vzpomněla, kolik času strávila s matkou při práci na tomto znaku.

Ne! zavrtěla bezděky hlavou. Nesmí na to myslet! Rytíř si však jejího gesta všiml. I on si prohlížel korouhev, a když se otočil k Elizabeth, zahlédl v jejích očích záblesk zármutku, který se snažila skrýt. Znovu se ho zmocnilo podezření, že něco není v pořádku, ale Elizabeth mu už nevěnovala pozornost. Obrátila se ke zraněnému.

Prekvapilo ji, jak je veliký, možná dokonce větší než její dědeček. Sotva se vešel do postele. Z jakýchsi nevysvětlitelných důvodů, i když se nehýbal, ji něčím zastrašoval. Přestože byl hezký, bylo v něm cosi... nebezpečného.

Zraněný se začal převalovat z boku na bok a sténat bolestí. Jeho utrpení ji přimělo k činu. Odhrnula mu černé vlasy a položila ruku na vlhké čelo. Její bílá ruka ostře kontrastovala s jeho opálenou pletí.

„Má horečku,“ poznamenala. „Jak dlouho tu leží?“ zeptala se a jemně ohmatala bouli, kterou měl raněný nad pravým spánkem.

Rytíř, jenž ji sem dovedl, stál zachmuřeně u čela postele.

„Viděl jsem ho, když byl zasažen. Spadl na zem a od té doby se neprobral.“

Elizabeth se zamračila. Nebyla si jistá, co má dělat. „To je divné,“ hlesla, „musí mít ještě jiné zranění, které způsobilo horečku.“ Narovнала se a prohlásila: „Musíme ho svléct.“ Nečekala, bude-li rytíř s jejím návrhem souhlasit, a pustila se do rozepínání přezek.

Rytíř chvíli váhal, ale pak stáhl raněnému vysoké boty a kalhoty.

Elizabeth, ačkoli se snažila, neměla dostatek síly, aby svlékla nemocného z košile utkané z hrubého línu, jež byla nasáklá potem. Nezbylo jí, než aby si poradila jinak. Instinktivně sáhla pro dýku, kterou nosila za pasem. Bude muset košili rozřezat.

Jakmile rytíř zahlédl záblesk kovu, vyrazil jí nůž z ruky, neboť nepochopil její záměr. Psi začali vrčet, ale Elizabeth je ihned utišila. „Ačkoliv nemáte důvod mi důvěřovat, nemusíte se mě obávat,“ řekla tiše. „Chtěla jsem jen rozpárat jeho košili.“

„Proč?“ zeptal se rytíř.

Elizabeth mu neodpověděla a sehnula se pro nůž. Nařízla košili u krku a rukama ji roztrhla. Aniž by pohlédla na svého společníka, přikázala mu, aby přinesl studenou vodu. „Raněný potřebuje studený zábal. Tím se mu sníží horečka,“ dodala na vysvětlenou.

Zatímco rytíř předával pokyny strážcům, Elizabeth zkoumala, kde by mohl být vůdce zraněn. Očima klouzala od ramen přes hrudník a stále níž, až jí tváře začaly hořet studem. Fakt, že se červená při pohledu na nahé tělo válečníka, ji zlobil. Byla ovšem pravda, že dosud nahého muže neviděla. Otec byl v těchhle záležitostech velmi puritánský a nikdy nedovolil, aby jeho dcery pomáhaly při koupelích mužských návštěv, třebaže to bylo zvykem.

Elizabeth nakonec podlehla zvědavosti a rychle se podívala na dolní část těla raněného. Byla překvapená, že nezahlédla žádnou nebezpečnou zbraň, slyšela totiž, že ji vlastní všichni muži. Uvažovala, jestli služebné, které si o ní šuškaly, přeháněly, anebo jestli i ostatní muži vypadají stejně. Anebo je tenhle nějaký nedokonalý, usoudila nakonec.

Vzala čistý kus plátna a roztrhla ho na několik dlouhých pruhů. Když rytíř přinesl vodu, otřela nejdříve raněnému obličej. Leží bez pohnutí jako mrtvola, pomyslela si, a jeho dech je příliš rychlý.

Nemocnému se po tváři táhla jizva, která začínala u levého oka a končila někde za uchem. Při omývání krku a hrudi objevila další jizvy. „Zdá se, že prošel mnoha bitvami,“ poznamenala nahlas.

Když došla až k pasu, zarazila se. „Pomozte mi ho obrátit,“ požádala rytíře.

„U všech svatých, máte ho léčit, a ne omývat,“ zabručel nespokojeně.

„Potřebuji vědět, jestli nemá jiná zranění,“ odpověděla stejně nazlobeně. „Zatím mu nikdo nesundal ani výzbroj.“

Rytíř jen zkrřížil ruce na prsou a mlčky hleděl před sebe. Elizabeth usoudila, že jí zřejmě nepomůže. Jedovatě se na něho podívala a potom se k němu otočila zády. Uchopila zraněného za rameno a pokoušela se ho obrátit na břicho. Ale ať se snažila sebevíc, muž se vždy překulil do původní polohy. Jeho mohutné tělo bylo nad její síly.

Rytíř chvíli pobaveně sledoval její marnou snahu a pak zavelel: „Uhněte, ženská.“ Přistoupil k posteli a jedním rázným trhnutím převalil raněného na břicho. V ten okamžik zůstal s úděsem zírat na ohromnou krvavou skvrnu, jež se táhla napříč velitelových zad.

Elizabeth se naopak ulevilo. Konečně našla příčinu válečnickova utrpení. Sedla si na okraj postele a jemně odstranila z rány útržky zašpiněné košile.

„Vůbec mě nenapadlo zkontrolovat...“ hlesl rytíř sklíčeně a v očích se mu zaleskly slzy lítosti.

„Neobviňujte se,“ usmála se na něho Elizabeth. „Teď alespoň víme, proč má váš pán horečku. Budu potřebovat více vody. Hodně teplé, skoro vařící, prosím.“

Vazal přikývla vyběhl z místnosti. Během chvilky donesl v míse vřelou vodu a postavil ji vedle Elizabeth.

Ačkoliv Elizabeth často pomáhala své matce ošetřovat různá zranění, tentokrát se obávala, bude-li vše dělat správně. V duchu se modlila k Bohu, aby jí vedl ruku. Namočila kus plátna do horké vody, vymačkala jej a váhavě se obrátila k rytíři. „Musím vás požádat, abyste ho přidržel,“ zašeptala. „Obávám se, že ho to bude velmi bolet, ale... musím ránu vyčinit.“ Zvedla k vazalovi oči a čekala.

Rytíř přikývla oběma rukama uchopil svého pána za ramena.

Elizabeth stále váhala. „Musím odstranit všechn hnis, jinak by váš vůdce mohl zemřít.“ Nebyla si jistá, koho těmito slovy vlastně uklidňuje, jestli sebe, anebo pomocníka.

„Nu, dobrá,“ odpověděl rytíř. Kdyby ho Elizabeth rádně poslouchala, rozpoznala by v jeho hlase porozumění, ale byla příliš rozrušená představou, že někomu musí způsobit bolest.

Hluboce se nadechla a položila horké plátno na otevřenou ránu. Bojovníkova reakce byla prudká a zlostná. Bolestně zaryčel a snažil se strhnout si plátno ze zad. Ale vazalův stisk byl dostatečně pevný. Elizabeth v zoufalství zavřela oči.

V tu chvíli vtrhli do ložnice oba strážci s vytasenými meči. Jejich obličej prozrazovaly obavy a zároveň zmatek. Rytíř zavrtěl hlavou na znamení, k se jejich vůdci nic zlého neděje.

„Musí to být,“ zašeptala Elizabeth tiše.

Její vysvětlení strážce uklidnilo. Oba se vrátili na svá místa před dveře.

„Kdyby byl při vědomí, nikdy by tak hlasitě nekřičel,“ řekl vazal Elizabeth. „Neví, co dělá.“

„Myslíte si, že tím ztrácí na mužnosti?“ zeptala se Elizabeth a vyměnila vychladlé plátno za nové, horké.

„Je to odvážný bojovník,“ poznamenal vazal.

„Jeho jednání je ale nyní ovlivněno vysokou teplotou,“ namítla Elizabeth, usmála se a opět vyměnila plátno. Opakovala proceduru tak dlouho, dokud rána nebyla čistá.

„Nemyslím, že by bylo nutné zacelovat ránu horkým nožem, už skoro nekrvácí,“ pronesla spíš k sobě než k vazalovi.

Elizabeth děkovala Bohu, že zraněný je stále v bezvědomí. Alespoň nevnímá bolest, která hned tak neustoupí, pomyslela si a nanesla na ránu hojné množství šalvějové masti. Pak nemocného ovázala a s vazalovou pomocí ho uložila na záda. Nakonec mu vlila do hrdla odvar připravený z šalvěje, slézu a kořene blínu.

To bylo vše, co mohla pro nemocného v tuto chvíli udělat. Unaveně vstala, přistoupila k oknu a poodhrnula závěs z kůže. Byla překvapená, že venku už je tma. Opřela se o chladivou zeď a odpočívala. Panebože, cítila se tak vyčerpaná! Obrátila se k vazalovi a až teprve nyní si povšimla, že i on je unaven. „Běžte si odpočinout. Zůstanu zde.“

„Ne, to nemohu,“ namítl. „Počkám, dokud nebude Jestřábovi lépe. Stejně bych dříve neusnul,“ dodal a přiložil poleno do krbu. „Jak se jmenujete?“ zeptala se Elizabeth.

„Roger.“

„Rogere, proč říkáte vašemu vůdci Jestřáb?“

Vazal se na ni podíval a pak odpověděl: „Všichni, kdo s ním kdy bojovali, mu tak říkají. Tak je to.“

Jeho nicneříkající odpověď ji neuspokojila, ale na víc se neodvážila ptát. Raději změnila téma. „Slyšela jsem, že je zde na hradě malý chlapec, který nemluví, ale kterému Jestřáb zachránil život. Je to pravda?“

„Ano.“ Ve vazalových očích se opět objevil záblesk podezření, a proto se Elizabeth rozhodla, že své otázky musí klást velmi obezřetně.

„Možná bych ho mohla znát a odvést ho k jeho rodině.“

Vazalův zkoumavý zrak a ticho ji přivádělo k zoufalství, přesto dokázala zůstat klidná. „Co o mém návrhu soudíte?“

„Uvidím, co pro to mohu udělat, ačkoliv vše záleží na baronovi.“

„Ale baron Geoffrey tady není. A než danou věc posoudí, uplyne spousta času. Jistě by nebyl proti tomu, aby se chlapec opět setkal se svými rodiči. Nemůžete rozhodnout místo něho? Určitě by vám byl zavázán, že sem nemusí jezdit, vždyť Montwright je tak malé a bezvýznamné panství ve srovnání s ostatními, která mu patří.“ Elizabeth málem dodala, že tuto poznámku často slýchávala od svého otce, ale včas se zarazila. Byla to však pravda. Baron Geoffrey se nikdy neobtěžoval, aby jejich panství navštívil. Ne, bylo-li třeba, lord Thomas musel jet vždy za ním.

Vazal byl její naléhavostí překvapen. „Spousta času? Stačí, když počkáte, než mu opadne horečka, a pak se ho můžete zeptat sama,“ namítl. „Navíc se mýlíte, slečno. Pro barona neexistují více či méně významná panství. Chrání všechna, která mu prokazují věrnost, od těch největších po ta nejmenší.“

„Říkáte, že by mi Jestřáb mohl dát svolení chlapce odvést? On může jednat jménem barona?“ zeptala se Elizabeth s nadějí v hlase. „Ale to on jistě udělá,“ odpověděla si rychle, „vždyť, se o něho starám.“ Usmála se a s úlevou sepjala ruce.

„Víte, koho jste právě ošetřila?“ zeptal se Roger. Koutky úst mu cukaly smíchem.

Elizabeth se zamračila, jemně zavrtěla hlavou a tiše dodala: „Jestřába.“

„A Jestřáb je baron Geoffrey, vrchní pán Montwrightu.“ Roger si sedl do křesla, natáhl nohy před sebe a čekal, co Elizabeth řekne.

„On je baron Geoffrey?“ zeptala se udiveně.

„Ano,“ přisvědčil Roger. „Proč jste tak překvapená? Všichni vědí, že má přezdívku Jestřáb,“ řekl. „Jeho pověst je dobře známa.“

„Ano, ale myslela jsem, že baron je trochu starší... starší než...“ Pokynula rukou k nemocnému. Tato zpráva ji opravdu zaskočila. Otec se nikdy nezmínil, že je baron tak mladý. Proto si myslela, že je starý jako ostatní baroni, které znala. Opřela se o studenou kamennou zeď a pohlédla na Rogera. Zdálo se, že se jejím zmatkem baví.

„Je nejmladším a nejmocnějším baronem ve službách krále Williama,“ poznamenal Roger pyšně.

„Pokud je baron tak starostlivý, jak tvrdíte, měl by vyslechnout i mou žádost, že ano?“ zeptala se Elizabeth a rychle se pomodlila, aby byl Geoffrey čestný muž, který by ji vyslechl. Snad se jí podaří přesvědčit ho, že strýc Belwain je zlý člověk. Pokud ji vyslyší...

Elizabethiny myšlenky přerušilo hlasité zabouchání na dveře. Roger jí pokynul, aby zůstala na svém místě, a šel otevřít. Tiše si něco pověděl se strážcem a pak se obrátil k Elizabeth. „Váš sluha chce s vámi mluvit.“

Elizabeth přikývla a následovala jednoho ze strážců na konec chodby, kde na ni čekal Joseph. Podle jeho výrazu poznala, že je rozrušen. „Joseph, člověk, o kterého se starám, je samotný baron Geoffrey.“

„Já vím,“ řekl Joseph. Čekal, až bude strážný z doslechu, a potom pokračoval: „Uzdraví se?“

„Doufám,“ odpověděla Elizabeth. „Musíme se modlit. Je to jediná naděje, jak odsud dostat Thomase.“

Joseph se mračil, ale Elizabeth stála na svém. „Je to na dobré cestě. Copak nechápeš? Baron mi bude zavázán, že jsem mu zachránila život. Určitě mě vyslechne...“

„Ale ten, co ho zastupuje,“ přerušil ji Joseph a pokynul k ložnici, „jeho vazal...“

„Jmenuje se Roger,“ oznámila mu Elizabeth.

„Nechal poslat pro Belwaina.“

„Cože?“ vyhrkla Elizabeth. Pak ztišila hlas. „Proč? Odkud to víš?“

„Herman Plešatý zaslechl příkaz, aby váš strýc ihned přijel. Posel vyrazil před hodinou. Je to pravda,“ dodal, když viděl, že Elizabeth vrtí nevěřičně hlavou. „Belwain tu bude zhruba za týden.“

„Panebože,“ zašeptala Elizabeth. „Jen aby nepřijel dříve, než si promluví s Geoffreym.“ Úzkostlivě uchopila sluhu za rukáv a pokračovala: „Musíme Thomase schovat. Musíme ho odsud odvést, dokud si nebudu, jistá, že mi Geoffrey pomůže. Belwain, nesmí tušit, že jsme stále naživu.“

„To nebude možné, lady. Belwain se to dozví, jakmile překročí brány hradu. Vidělo vás příliš mnoho lidí. Určitě se to dozví. A je jen otázkou času, kdy pravdu zjistí také Roger.“

„Nech mě chvíli přemýšlet,“ zašeptala Elizabeth. Uvědomila si, že tahá Josepha za rukáv. „Promluv s Hermanem. Je oddaný, mlčenlivý a navíc svobodný člověk, Josephe. Vy dva musíte Thomase schovat. Existuje mnoho míst. Zvládnete to?“

„Jistě,“ přitakal Joseph a odvázně se napřimil. „Nezklamu vás. Najdu vhodný úkryt.“

Elizabeth přikývla. Věděla, že ji sluha nezklame. „Geoffrey se jistě brzy probere z mdlob.“

„Ale co vy? Co když se baron neprobudí a Belwain mezitím přijede... a co když baron zemře...“

„Budu muset odejít,“ odpověděla Elizabeth více sobě než sluhovi. „Je zřejmé, že musím odjet dříve, než Belwain přijede. Jestli se baron probudí, snad budu mít šanci promluvit s ním ještě předtím, než ho Belwain zaplaví svým lhaním.“ Pokrčila rameny a dodala: „Jestliže baron zemře, budeš muset Thomase přivést za mnou. Pak se pokusíme dostat se k dědečkovi. On už bude vědět, co dělat dál.“

„Vrátíte se k vodopádu?“ zeptal se Joseph s obavami v hlase. Věděl, že ji nebude moci doprovázet, neboť se bude muset postarat o Thomase.

„Tady nezůstanu,“ zašeptala. „Belwain vnesl do našeho hradu smrt. Nedovedu si představit, že bych ho tu měla opět vidět,“ dodala zlostně.

„Uklidněte se, má paní. Baron se jistě probudí dřív, než budete muset odjet. A určitě vás vyslechne dřív než Belwaina,“ řekl chlácholivě, jako by mluvil k malému dítěti.

Čekal, až se jí zklidní dech. Bylo zvláštní, jak rychle se dokázala rozrušit, kdykoli vyslovil Belwainovo jméno. Věděl, že byla svědkyní rodinného masakru a že jí nyní cloumá pomstychtivost. Věřil stejně jako ona, že za všechnu tu hrůzu nese odpovědnost Belwain. Přál si však, aby se ze své lítosti a vzteku mohla vypovídat, určitě by jí to pomohlo... Byla tak jiná než její dvě sestry, Margaret a Catherine. Možná proto, že v ní kolovala saská krev.

Když lord Thomas, její otec, přijel na Montwright se svými dvěma dcerami, byl velmi přísným a nešťastným mužem. Ale vše se změnilo poté, co se oženil se světlovlasou saskou kráskou. Jeho žena byla umíněná, ale Thomas to s ní uměl, a brzo bylo zřejmé, že

se ti dva k sobě náramně hodí. O rok později se narodila Elizabeth. Thomas, přestože si přál syna, nešetřil láskou k malému modrookému dítěti. Mezi oběma vznikl zvláštní vztah, který nezmizel, ani když se o deset let později narodil Thomas.

Přestože Elizabeth nebyla otci podobná fyzicky, zdělila po něm většinu vlastností, zejména jeho rezervovanost a schopnost neprojevat své city. Na Catherine a Margaret bylo na první pohled znát, jak se cítí, co prožívají, ale na Elizabeth ne. Joseph se domníval, že Elizabeth byla pojátkem, které udržovalo rodinu pohromadě. Byla laskavá a rodina byla pro ni nesmírně důležitá. S otcem jezdila na lov a s matkou vyšívala. Ano, byla to šťastná a spokojená rodina, ale pak přišla smrt...

„Řekl jsem vám, že Herman poslal k Belwainovi tři muže? Možná se jim podaří nashromáždit nějaké důkazy. Mají za úkol nenápadně se vyptat sluhů...“

„Herman je dobrý muž,“ přerušila ho Elizabeth. Její hlas zněl klidně, a proto si sluha nenápadně oddechl. „Ale nemyslím, že Belwainovi sluhové budou mluvit pravdu. Příliš se svého pána bojí. Přesto řekni Hermanovi, že mu moc děkuji,“ zašeptala.

„Měl vaši rodinu rád, má paní. Lord Thomas ho učinil svobodným. Byla jste ještě dítě a asi si na to nepamatujete, ale Herman na velkorysost vašeho otce nikdy nezapomene.“

„Ano,“ poznamenala Elizabeth. „Slyšela jsem o tom vyprávět.“ Usmála se a dodala: „Ale nemohla jsem pochopit, proč dostal přídomek Plešatý, když má kšticí, kterou by mu mohli mnozí závidět. Můj otec vždycky zčervená studem, kdykoli jsem se ho na to zeptala.“

Joseph pochopil, že Elizabeth stále nezná důvod této přezdívky, a modlil se, aby po něm nevyžadovala vysvětlení. Byl to hloupý chlapecký vtip, a proto by nerad urazil jemnou dívčí duši.

Vzpomínka na otce pozvedla Elizabethinu náladu. „Neboj se, Josephe, dostaneme se z toho. Ale teď se musím vrátit k baronovi. Modli se, ať se Geoffrey uzdraví. A modli se, ať mě vyslyší a uvěří mi.“

Pohládla sluhu po rameni a pomalu se vrátila do ložnice.

Při představě, že by se měla setkat s Belwainem, se jí udělalo špatně. Kdyby se nemusela postarat o bratrovu bezpečnost, věděla by, co dělat.

Když Elizabeth otevřela dveře do ložnice, našla své psy sedící u postele, každého z jedné strany. Z jejich pohledu poznala, že jsou odhodláni nemocného hlídat. Sedla si tedy na dřevěnou židličku a znovu otřela baronovo čelo vlhkým plátnem.

U raněného strávila dnem i nocí další dva dny. Nesčetněkrát ho převlékla, a když mu převazovala ránu a potírala ji šalvějí, dvanáctkrát přeříkávala otčenáš, tak jak to dělávala její matka.

Jídlo si nechávala přinášet do pokoje a odcházela, jen pokud opravdu musela. Při jedné takovéto příležitosti zahlédla na schodech Thomase. Podíval se na ni poněkud bez zájmu a Elizabeth si uvědomila, že ji nepoznává. Řeči o tom, že malý hoch ztratil paměť, byly tedy pravdivé. Elizabeth na jednu stranu mrzelo, že ji Thomas nevítá, ale na druhou děkovala bohu, že si bratr nevzpomíná na hrůzný čin, jehož byl svědkem.

Elizabeth se obrátila na Josepha, který stál vedle chlapce. Podíval se významně na malého a pak mlčky pokýval hlavou. Elizabeth z jeho jemného náznaku pochopila, že udělá, co bude zapotřebí, a pokračovala v chůzi.

Rozhodla se, že počká ještě jeden den. Pak odejde. Dnes, když budou vojáci spát, odvede Joseph Thomase do bezpečí. Jen kdyby ji chtěl baron vyslechnout! S těmito myšlenkami se vrátila do ložnice. Roger byl na procházce se psy, což byla činnost, kterou patrně nevykonával příliš rád, soudě podle jeho tichého klení. Psi na něho vrčeli vždy, když se snažil přiblížit se k posteli svého pána. „Chovají se, jako bych mu chtěl ublížit,“ říkával mrzutě.

„Chrání ho,“ smála se Elizabeth. Sama byla překvapená, jak její milácci rychle přilnuli k cizímu člověku. Těžko hledala vysvětlení.

Podle toho, že ji Roger nechal v místnosti několikrát samotnou, usoudila, že jí konečně začal důvěřovat.

Zdálo se, že ani druhou noc nenabude baron vědomí, přestože jeho spánek byl hlubší a dech klidnější.

Elizabeth seděla vedle něho a otírala mu čelo. „Jaký jsi člověk,“ zašeptala spíš pro sebe, „že je ti tolik lidí věrných?“ Zavřela unaveně oči a naslouchala hrobovému tichu. Když je znovu otevřela, překvapeně zjistila, že se baron na ni upřeně dívá svými temně hnědými očima. Elizabethina reakce byla instinktivní – rychle mu sáhla na čelo, aby zjistila, jestli mu stoupla teplota. Baron ji uchopil za ruku a pomaluji přitáhl k sobě. Když už se

svými prsy opírala o jeho nahou hrud' a rty se téměř dotýkala jeho, promluvil. „Ochraňuj mě, nymfo.“

Elizabeth se jeho slovům zasmála, protože se domnívala, že blouzní.

Dívali se na sebe celou věčnost a pak jí baron položil druhou ruku na záda. Jemně ji přitiskl k sobě a políbil. Jeho ústa byla teplá a měkká a Elizabeth si uvědomila, že jí to není nepříjemné.

Znovu se zadívala do baronových očí. Nemohla od nich odtrhnout zrak. Byly tak krásně sametově hnědé, stejné jako jeho vlasy.

Podobně jako dítě, které si je jisté, že ho nikdo nemůže chytit, cítila se Elizabeth odvážnější a jistější. Pohladila barona po rameni a sjela rukama ke krku. Jemně mu masírovala ztuhlé svaly a přitom mu stále hleděla do očí. Kdyby se dívala pozorněji, zjistila by, že se už nelesknou horečkou.

Učinila rozhodnutí. Tentokrát to byla ona: sklonila se a něžně ho políbila na ústa. Nevěděla přesně, co má dělat, neboť byla v milování zcela nezkušená. Mrazivé chvění jí proběhlo po celém těle.

S uspokojením se chtěla odtáhnout, ale baronovo sevření bylo pevné. Nyní se stal z něho dobyvatel a jeho ústa byla náhle tvrdá a žádoucí. Jazykem pronikl hluboko do jejích úst a bez ostychu se začal mazlit s jejím. Elizabeth zcela přirozeně jeho pohyby opakovala. Teprve když si uvědomila, co vlastně dělá, vymanila se z jeho slábnoucího sevření. Musela se soustředit, aby se uklidnila, protože se vzrušením celá třásla.

Stud jí nedovolil, aby se mu podívala do očí. Nakonec našla odvahu a zvedla zrak. Oddychla si, když uviděla, že jeho oči jsou zavřené. Tiše se zasmála a zašeptala: „Hoříte horečkou, můj pane. Až se vzbudíte, nic si nebudete pamatovat.“

K jejímu překvapení se baron jemně pousmál.

KAPITOLA 2

Šestý den se baron probíral z bezvědomí.

Po dlouhém spánku byla jeho mysl zamlžená. Když se probudil, netušil, kde právě je, ačkoliv mu místnost připadala odněkud známá. Slunce mu svítilo do očí a hlavou se honily obrazy z poslední bitvy. Ale ta už dávno skončila, a co následovalo po ní, na to si nevzpomínal.

Mrzutě se převalil na záda. Mezi lopatkami pocítil prudkou bolest, i když poněkud jinou, než byla ta, která ho srazila na zem, a tak se rychle vzepřel o lokty. Nevykřikl, jen se zhluboka nadechl, aby ji zmírnil. Jeho utrpení bylo možné vyčíst z očí. Hlasité naříkání by bylo projevem slabosti. Jednou z výrazných vlastností barona Geoffreyho byla síla, neporazitelná a absolutní, bez níž se nemohl obejít žádný řádný bojovník.

„Vítej mezi živé, můj pane.“ Hrubý hlas jeho věrného vazala Rogera vyjasnil baronovu zakaboněnou tvář. Nyní si bude moci objasnit pár věcí. Baron se zadíval na svého přítele a povšiml si jeho zanedbaného vzezření. Ach, dobrý Roger, byl mu oddán i během nemoci! Vazalova věrnost ho potěšila.

„Co je dnes za den?“ zeptal se Geoffrey unaveně.

„Je tomu šest dní, co jsi upadl do bezvědomí,“ odpověděl Roger.

Lord se zamračila zkoumavě se rozhlížel po pokoji. Jeho pohled upoutala zástava visící nad krbem. Dlouze se na ni díval, a pak, zcela náhle, si dokázal na vše vzpomenout. Byla živá, opravdická a vůně, kterou tu zanechala, byla svěží jako nový den.

„Kde je?“

„Ty si ji pamatuješ?“ zeptal se vazal překvapeně.

„Ano,“ odpověděl Geoffrey tiše. „Přived' mi ji,“ poručil přísně. Změna tónu baronova hlasu Rogera zaskočila. „Je pryč.“

Geoffreyovy zuřivé nadávky byly určitě slyšet až na dvoře. Jeho nespokojenost byla zřejmá, ale zároveň naznačovala, že už je docela v pořádku. Roger nebral jeho slovní výlevy příliš vážně, neboť věděl, že se pán brzy uklidní. Potom mu vše vysvětlil. Baron Geoffrey měl vznětlivou povahu, ale jinak byl spravedlivý muž. Proto se vyplatilo vyčkat, až jeho vztek pomine, a pak mu sdělit, co se přihodilo.

Netrvalo dlouho a baron se opět obrátil na Rogera: „Tak, Rogere, řekni mi, co se stalo. Hezky od začátku.“

Rogerovo vyprávění bylo stručné a jasné. Nadechl se, teprve až skončil. Přestože znal svého pána už pět let, byl před ním občas rozpačitý a nedokázal se soustředit na to, co říká.

„Můj pane, vyjednával bych třeba i s čertem, jen abych ti zachránil život,“ dodal na závěr.

Geoffrey věděl, že vazal jemu zcela oddaný, a že by pro něho udělal cokoli.

„Snažil jsem se ji najít, ale jako by se do země propadla. Ptal jsem se i sluhů, ale nikdo ji nezná.“

„A mluví pravdu?“

„Řekl bych, že ne. Myslím si, že se ji snaží chránit, ale nechápu proč.“

„Ten chlapec, na kterého se ptala... přived' ho,“ přikázal baron. Snažil se zakrýt své zklamání. Byla pryč! Mimo hradby, bez ochrany...

Roger pospíchal ke dveřím, aby předal rozkazy jednomu ze strážců. Pak se vrátil k židli stojící před krbem a posadil se. „I chlapec chtěl odejít,“ pronesla nechápavě zavrtěl hlavou. „Naše strážé ho zadržely se sluhou té dívky. Zpovídal jsem ho, proč, ale neřekl ani slovo. Rozhodl jsem se, že počkám na tebe.“

„Však já to zjistím,“ řekl Geoffrey.

„Doposud nepromluvil, pane. Jak...“

„Neptej se mne,“ přerušil ho rázně Geoffrey. „Otázky budu klást já.“

Během několika minut stál chlapec před baronem. Neprojevoval ani bázeň, ani strach, naopak, díval se na něho a usmíval se. Chlapcova nebojácnost Geoffreyho pobavila, neboť

většina dospělých mužů se před ním třásla. Hoch vypadal, že se každou chvíli začne smát.

Ne, dítě se ho opravdu nebálo. Projevovalo spíš nadšení, že se opět setkal s mužem, který mu zachránil život, s bojovníkem, jenž přemohl hordu zbojníků, kteří jej a jeho doprovod přepadli na cestě do Londýna. Bylo opravdu rádo, že baron své zranění přežil. Chlapec si pamatoval pouze na lorda Geoffreyho a na okamžiky poté, kdy se s ním setkal, což ovšem baron netušil.

„Teď už nezemřete, že ne?“ zeptal se chlapec.

Roger i Geoffrey se podivili, že dítě mluví, ale oba mlčeli. Malý pokračoval: „Každý vás slyšel nadávat, ale všichni vypadali šťastně.“

Geoffrey se musel pousmát. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

Dítě otevřelo ústa, zamračilo se a pokrčilo rameny. „Nevím,“ proneslo překvapeně.

„Víš, odkud jsi sem přišel? Jak ses dostal do hradu?“ zeptal se Roger. Chlapec se k němu otočil. „On mě zachránil,“ řekl hoch a prstem ukázal na Geoffreyho. „To on mě sem donesl,“ vysvětlil. „Také budu rytířem,“ dodal a hrdě vypjal hrud’.

Geoffrey si s Rogerem vyměnil pohled, a znovu se obrátil k chlapci. „Komu patříš?“ zeptal se, přestože znal odpověď.

„Vám?“ Chlapcův hlas znejistěl. Zaťal pěsti a čekal na další otázku.

Baron si všiml, že hoch zrozpačitěl. Nevěděl, co má říct, neboť nebyl zvyklý jednat s tak malými dětmi. „Nu dobře, teď už běž, uvidíme se později.“

Chlapec si oddychla rozběhl se ke dveřím. Geoffrey ho zachmuřeně pozoroval. Měl by se spíš usmívat, aby malému dodal odvahu, pomyslel si. Horečka ho oslabila nejen na těle, ale i na duchu.

„Pane?“ zeptal se chlapec mezi dveřmi, aniž by se otočil. „Ano?“ prohodil Geoffrey netrpělivě.

„Jste můj otec?“ Malý se teprve nyní na něho podíval. V jeho obličejí se zračily zmatek a úzkost.

„Ne.“ Chlapci vhrkly slzy do očí. Baron tázavě pohlédl na Rogera a jemným pokrčením ramen mu naznačil, že si neví rady. Roger si odkašlala zamumlal: „Ne, není to tvůj otec, chlapče. Je to tvůj baron. Tvůj otec byl jeho vazalem.“

„Můj otec je mrtvý?“

„Ano,“ odpověděl Geoffrey. „Teď za tebe nesu zodpovědnost já.“

„Vychováte ze mne rytíře?“ zeptal se chlapec.

„Ano, vychovám z tebe rytíře.“

„Nejste můj otec, ale můj pán,“ zhodnotil chlapec situaci. „To je skoro totéž,“ prohlásila podíval se zpříma na barona. „Nemám pravdu?“

„Ano,“ odpověděl baron. „Je to skoro totéž.“

Chlapec byl s odpovědí zřejmě spokojen, neboť se mírně uklonil a zavřel za sebou dveře. Geoffrey i Roger ho slyšeli, jak si dychtivě povídá se strážci, kteří stáli před komnatou. Roger byl první, kdo promluvil. „Thomas musel mít s malým jistě hodně práce. Pokud si dobře pamatuji, nebyl už nejmladší, když se chlapec narodil.“

„Jak jsem jen mohl zapomenout?“ poznamenal Geoffrey. „Thomas měl samé dcery, které už byly skoro dospělé, když se jim narodil bratr. Thomas byl pyšný, že má konečně syna! Zprávy o této radostné události se donesly až do Londýna.“

„A ta dívka?“

„Je určitě jeho sestra. Viděl jsi jeho oči? Jsou stejné jako její.“ Geoffrey se posadil a pak se pokusil vstát. Jeho nohy ale byly ještě příliš slabé, a tak se musel opřít o lože. Zhluboka se nadechl, jako by chtěl nabrat více sil, a pokračoval. „Skrývá se přede mnou, Rogere, ale já ji najdu.“

„Řekli nám, že celá rodina byla vyvražděna,“ řekl Roger. „Chlapec byl oblečený jako poddaný...“

„Záměrně, aby ho nikdo nepoznal. Je jediným dědicem Montwrightu...“

„Možná že sluha, který chtěl chlapce odvést, by ti řekl víc. Možná zná odpověď na tvé otázky,“ poznamenal Roger.

„Ano. Jsem si jistý, že ví, kde se skrývá jeho paní,“ odpověděl Geoffrey. „Musí mi prozradit, čeho se bojí.“

„Bojí?“ zasmál se Roger. „Pochybuji, že ta se něčeho nebo někoho bojí. Všechny si nás získala. Horace všude vypráví, jak každého okouzila svou krásou, jen co přišla do hradu. Každého kromě mne,“ dodal Roger.

„Tebe neokouzila?“ zeptal se baron a tázavě nadzvedl obočí. „Nato jsem už příliš starý,“ poznamenal Roger s úšklebkem.

Geoffrey se usmál a pomalu přistoupil k oknu. Díval se ven na les a poslouchal Rogerovo vyprávění.

„Musím se přiznat, že jsem nebyl příliš nadšen, když jsem ji viděl poprvé. Nečekal jsem, že pošlou dívku, a pořád jsem se obával, jestli v tom není nějaká lest. Vůbec se nebála, a to mě udivovalo. Na druhé straně,“ připustil Roger, „úplně se změnila, kdykoli se zmínila o chlapci. Byla náhle tak zranitelná! Nevěnoval jsem tomu velkou pozornost, protože jsem byl pořádně unavený, ale nyní chápu, kam svými otázkami směřovala.“

„Proč ale jen odešla? Musela vědět, že nepřátelé její rodiny už na hradě nejsou. Venku jí přece hrozí mnohem větší nebezpečí než tady...“ Geoffrey se otočil k Rogerovi a dodal: „Půjdu ji hledat.“

„A kdy?“ zeptal se Roger.

„Ihned,“ odpověděl Geoffrey. „Najdu ji. A pak bude moje.“ Slavnostní přísaha byla učiněna.

Geoffreymu netrvalo ani hodinu, aby zjistil, co se po dobu jeho nemoci na hradě udělalo. Roger byl dobrým zástupcem, nikoho nenechal zahálet. Spousta zdí, jež byla pobořena, už znovu stála. Viditelně také pokročily opravy místností hradu. Baron, celý v černém oděvu, čekal netrpělivě ve velkém sále, až přijde dívčin sluha. Začínal zuřit a bát se zároveň. Byl posedlý myšlenkou, že musí najít neznámou krásku dříve, než se jí něco stane. Nedokázal si vysvětlit, proč je najednou tak neklidný. Ale cožpak to nebylo osudové znamení, když ji spatřil večer před bitvou o Montwright? A pak znovu, jakmile na okamžik nabyl vědomí a ona o něho pečovala? Nevěřil pověrám, ale nyní je nedokázal potlačit. Poprvé za sedmadvacet let svého života cítil, že ho ovládají emoce. Bylo to zjištění, z něhož mu přecházel mráz po zádech. Cíty neměly v jeho životě místo. Zastíraly rozum. Disciplína a logické myšlení, chladné a břitké jako ostří meče, určovaly jeho chování. Ale k tomu se opět vrátí, hned jak najde dívku, sliboval si.

„Tady je, můj pane,“ oznámil Roger ode dveří a postrčil třesoucího se sluhu před barona.

Geoffrey přestal sledovat plameny v krbu a obrátil se ke sluhovi. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se přísně.

„Joseph, můj pane. Věrný sluha rytíře Thomase,“ dodal. Poklekl a sklonil hlavu.

„Neobvyklým způsobem projevuješ Thomasovi svou věrnost,“ řekl Geoffrey. „Pokusil ses odvést jeho dědice, a to tě mohlo stát život.“

„Nechtěl jsem mu ublížit, pane,“ zašeptal Joseph. „Chtěl jsem ho chránit.“

„Chránit? Před kým? Před mnou?“ zakřičel Geoffrey.

Sluha zavrtěl hlavou. „Nikoli, můj pane! Chtěl jsem odvést Thomase do bezpečí, než se uzdravíte.“

„A ty sis myslel, že tady je Thomas v nebezpečí?“ zeptal se Geoffrey.

„Slyšel jsem, že Belwain, strýc malého Thomase, je na cestě sem. Má paní se domnívá, že je zodpovědný za vyvraždění její rodiny. Proto nechtěla, aby tady Thomas byl, až strýc přijede.“

„Takže kvůli tomu odešla?“ zeptal se Geoffrey a bezděky si promnul bradu. „Ano, můj pane.“ Joseph se nesměle podíval na barona.

„Jsi mi věrný, Josephe?“ zeptal se Geoffrey.

„Ano, pane,“ odpověděl sluha a položil si ruku na srdce. „Vstaň a dokaž mi svou věrnost,“ poručil Geoffrey.

Joseph poslechl, vstal a se sklopenou hlavou čekal na další příkaz. Rozhostilo se ticho.

„Řekni mi, kde se skrývá tvá paní,“ ozval se Geoffrey po chvíli.

„Poblíž vodopádu, asi hodinu jízdy odsud, pane,“ odpověděl Joseph bez váhání. „Až se dozví, že jste nabyl vědomí, vrátí se, aby s vámi mohla promluvit,“ pronesl.

„Její jméno?“ požadoval Geoffrey mírnějším hlasem.

„Elizabeth, pane. Je nejmladší z Thomasových dcer,“ odpověděl Joseph a uvolnil si ruce, které až dosud pevně svíral. „Byla tady, když nepřátelé zaútočili?“

„Ano, pane,“ odvětil Joseph a zatřásl se hrůzou. „Všichni kromě lady Elizabeth a malého Thomase byli zabiti. Pomohl jsem jim utéct, ale předtím oba viděli, jak jejich matku...“

„Já vím,“ přerušil ho Geoffrey. „Moji muži mi pověděli, kolik lidí bylo zabito.“ Při vzpomínce na zohavená těla začal pěst. „A ona to všechno viděla?“

„Ano, pane. Ona i chlapec. Malý od té doby neřekl ani slovo. Teprve dnes promluvil,“ dodal. „Zdá se, že si na nic nepamatuje.“

„Víš, kdo hrad přepadl?“ zeptal se sluhy.

„Nikoho jsem nepoznal, protože většina útočníků měla na hlavě černé kapuce, ale má paní se domnívá, že je to Belwainova práce. Budete-li si přát, pane, přivedu ji.“

„Ne,“ odpověděl Geoffrey. „Já ji přivedu.“

„Promiň, pane,“ přerušil ho Roger, „přijel kněz.“

Geoffrey přikývla tajně si oddechl. Ačkoliv mrtví byli již pohřbeni, nebylo jim požehnáno. „Postarej se o jeho pohodlí, Rogere. Ať zůstane, dokud se nevrátím.“

„Mohu vám ukázat cestu k vodopádu, pane?“ zeptal se Joseph nesměle.

„Ne,“ odpověděl Geoffrey. „Pojedu sám. Její otec mi věrně sloužil. Je to má povinnost. Tím, že jsi mlčel, jsi své paní spíše přitížil, ale z ničeho tě neviním. Slyšel jsem, že je poněkud tvrdohlavá. Nicméně zachránil jsi jí život, na to nezapomenu. Svůj úkol jsi splnil. Ostatní nech na mně.“

Joseph se cítil, jako by z něho někdo sundal těžké břímě. Lord Geoffrey jistě Elizabeth ochrání, je to silný muž, a nedovolí, aby jí někdo ublížil. Jen jedno mu nebylo zcela jasné, kdo ochrání lady Elizabeth před lordem Geoffreym...

Bylo slunné odpoledne a po obloze pluly drobné obláčky. Geoffrey se prodíral lesem a asi po hodině, přesně jak mu popsal sluha, uslyšel hukot vodopádu. Zastavil, přivázal koně k nejbližšímu stromu a dál se vydal pěšky. Boty mu pokryly kapičky vody vznášející se nízko u země.

Geoffrey věděl, že srub je dobře ukrytý v houštinách stromů za nevelkým jezírkem. Jeho kroky náhle přerušilo zašplouchnutí a tiché zakašlání. Bez rozmyšlení vytáhl meč a nehybně čekal na další zvuk. Vtom zahlédl mezi větvemi hřívu zlatých vlasů. Popošel, aby lépe viděl, a rázem se mu zatajil dech. Jeho dívka ze snu vycházela z vody, jako bohyně Afrodita. Díval se ni zcela hypnotizovaný. Dívka došla k okraji jezírka, kde se zastavila a líně se protáhla v paprscích slunce. Nyní vypadala, jako by byla celá ze zlata.

Elizabeth si pomalu sčesala vlasy z čela a spokojeně se vyhřívala. Alespoň na chvilku chtěla zapomenout na strašné chvíle uplynulých dnů. Věděla, že Joseph udělá vše pro to, aby schoval Thomase do bezpečí, dokud si ona nepromluví s baronem. Ale to čekání... to bylo nesnesitelné. Kdo ví, třeba se baronovi přitížilo, třeba je mrtev. Možná že Belwain už na Montwright dojel a všechny přesvědčil, že s vraždou její rodiny nemá nic společného. Dost! přikázala si. Musí čekat. Čekat a modlit se. Je to koneckonců ženský úděl, pomyslela si.

Nabrala do dlaní vodu a pomaluji nechala stékat od krku dolů. Geoffrey stál tak blízko, že mohl vidět, jak se chvěje chladem, jak kapky vody stékají mezi plnými prsy přes úzký pas, který by mohl obejmout jednou rukou, až k plavým kudrlinkám v jejím rozkroku. Bradavky na prsou se jí napřímily chladem, ale byl to Geoffrey, kdo se začal třást. Nevinnost vycházející z každého jejího pohybu ho fascinovala a on se musel ovládat, aby v sobě potlačil primitivní touhu, jež mu procházela celým tělem.

Elizabeth vykročila posbírat si své oblečení. Jemné houpavé vlnění jejích boků ho natolik rozvášnilo, že se za ní téměř rozběhl. Rychle se zhluboka nadechl. Musí vydržet! Je baronem, jemuž náleží odkaz krále Williama. Ne, teď si ji nevezme, ačkoliv asi zešílí, pokud se tak nestane co nejdříve. Ano, brzy bude jeho. O tom není pochyb. Takový je zákon. Co chce, to dostane.

Vedle Elizabeth se náhle objevili její dva psi. Geoffrey si je pamatoval. Svou paní věrně doprovázeli, ať už byla na hradě v době, kdy byl nemocen, anebo tenkrát v noci za bouře, kdy Elizabeth spatřil poprvé. Přestože byli obrovští, ke své paní se chovali něžně. Zatímco se oblékala, běhali kolem ní a jemně ji pošťuchovali nosy směrem k chatrči.

Geoffrey už už chtěl zastrčit meč zpátky do pochvy, když tu uslyšel dívčí výkřik. Vzápětí začali psi štěkat a ozvaly se mužské povely. Geoffrey se rozběhl ke srubu. Podle hlasů poznal, že v blízkosti chatrče jsou nejméně tři muži. Doběhl na mýtinku a všechny je spatřil. Dva zápasili se psy, třetí napůl nesl, napůl táhl ke srubu bránící se dívku. Pohled na darebáka, který vlácel jeho krásku, uspíšil Geoffreyovu přeměnu. Ze spravedlivého a důstojného vládce se stal herkulovský válečník sledující jediný cíl: zabít. Válečník, který nevidí, neslyší, jenž nemá soucit. Nepřátelé

se pokusili dotknout se toho, co náleží jen jemu. Odplatou za jejich drzost a chlípnost bude smrt.

Geoffrey zakřičel tak hlasitě, že všichni tři muži strnuli. Geoffrey se vrhl nejdříve na zlosyna, jenž svíral Elizabeth. Ten ve vteřině pochopil, že mu jde o život. Pustil Elizabeth a dal se na ústup. Jenže Geoffreyův meč byl rychlejší. Zasvištěl vzduchem a dopadl na útočnickovo rameno. Přesekl maso i kosti tak snadno, jako by byly z ovčí kůže. Jedním dalším úderem dokonal Geoffrey svůj úkol. Tentokrát mířil rovnou do srdce. Pak se obrátil ke zbývajícím dvěma lumpům. „Zavolej své psy,“ vykřikl na Elizabeth přes rameno. Dívka se s námahou postavila a bez poznámek vyplnila jeho příkaz.

Geoffrey umožnil svým nepřátelům, aby se připravili k boji. Stál rozkročený uprostřed mýtiny a čekal. Útočníci ho začali pomalu obcházet dokola a jen občas se ho pokusili napadnout. Geoffrey se jejich troufalosti pohrdavě pouсмál a ještě chvíli si s nimi pohrával. Pak ale rychle dokončil svůj původní záměr. Dvěma ranami je zabil.

Elizabeth stála opodál neschopná pohybu. Proboha, co se to stalo? napadlo ji. Jak se sem baron dostal? A co by se stalo, kdyby nepřišel? Měla pocit, jako by se vznášela v mlžném oparu. Cítila, že se jí podlamují kolena.

„Pojď ke mně.“ Jeho přísný hlas ji probudil do reálného života. Něco ji k němu táhlo, ale nechápala co. Tento muž ji zachránil. Kvůli ní zabil. Má mu být vděčná? Přesto víc než vděk pociťovala hrůzu. Je to proto, že je tak mohutný, anebo proto, že zabíjel tak snadno, nenuceně... a bezcitně? Byla zmatená, jediné, co si uvědomovala, bylo nebezpečí vznášející se kolem společně s pachem potu a smrti.

Elizabeth a Geoffrey na sebe mlčky hleděli. Napětí vzrůstalo. Elizabeth stála rovně a vší vůlí se snažila čelit síle, která z něho vyzařovala. Síla. Vycházela z jeho postoje, z jeho svalnatých nohou, zaťatých pěstí, z obličeje. Z něj nejvíce. Ano, byla to síla, která ji k němu přitahovala.

Elizabeth se mu podívala do očí a pomalu k němu přistoupila. Zastavila se těsně před ním a čekala. Ale na co, to sama nevěděla.

Geoffrey si oddechl. Elizabeth si povšimla, že z něho napětí a násilnost vyprchaly. Zhluboka se nadechla. Jeho oči už nebyly tak chladné. Už se ho nebála.

„Právě jsem kvůli tobě zabil.“ Jeho hlas zněl arogantně a vyzývavě.

Elizabeth počkala, až si baron očistí meč, a pak odpověděla. „Ano, zachránil jste mi život. Jsem vám zavázána,“ připustila měkce.

„Tak to má být.“

„Ale já jsem vám také zachránila život,“ dodala, „protože jsem vás vyléčila.“

„Já vím,“ odpověděl Geoffrey.

„Takže i vy jste zavázán mně, že?“

„Jenže já jsem tvůj pán.“ Kam svými řečmi Elizabeth míří? pomyslel si Geoffrey. Jaký je její plán? „Patříš mi.“

Elizabeth neodpověděla a čekala, co řekne dál. Rozhostilo se ticho. Baron se zamračil.

Nebylo by dobré, kdyby si ho znepřátelila, pomyslela si Elizabeth, vždyť její osud leží v jeho rukou. Má pravdu, když tvrdí, že mu patří. Ale co chce? Aby přiznala, že on je jejím pánem?

„Patříš mi,“ zopakoval.

Elizabeth mu chtěla přisvědčit, ale Geoffrey byl rychlejší. Uchopil ji zezadu za vlasy a pronesl: „Budu to já, kdo rozhodne o tvé budoucnosti.“

Elizabeth se zachmuřila. On by jí měl být vděčný! On by jí měl poděkovat, že mu zachránila život! Namísto toho ji nutí, aby doznala svou podřízenost.

Geoffrey ztrácel trpělivost. Škubl jejími vlasy, až vykřikla bolestí, a ještě víc si ji přitáhl k sobě. Elizabeth zavřela oči a pevně sevřela ústa, aby znovu nevykřikla. Uvnitř se celá chvěla, ale přísahala si, že na sobě nedá nic znát.

Geoffrey si prohlížel Elizabethinu tvář a usmíval se její snaze zakrýt obavy. V jejích očích zahlédl záblesk vzpoury, což ho potěšilo. Nebude snadné ji zastrašit. Je inteligentní a odvážná, pomyslel si, neboť se nebála žít sama v lese, bez ochrany, pouze se svými psy. Na dívku, vychovanou podle šlechtických pravidel, to bylo velmi neobvyklé. Je také trochu tvrdohlavá a divoká, připustil Geoffrey, ale to nevadí. Však on ji zkrotí. Ale jen trochu, aby

neztratila svou divokost. A s krocením začne teď hned. Sklonil se a políbil ji. Nebyl to však jemný, nýbrž dobyvačný polibek. Cítil, jak se mu snaží uhnout, ale pevně ji držel. Tiskl ji k sobě a čekal, až se pokusí zaprotестovat. Jakmile Elizabeth pootevřela ústa, pronikl Geoffrey svým jazykem dovnitř. Jeho útok nebyl zrovna nejjemnější, přesto se snažil, aby ji nevyděsil. Pro slušně vychovanou dívku byla tahle zkušenost jistě něčím novým. Po chvíli si ovšem uvědomil, že zatímco jí předvádí svou dovednost v umění milovat, sám se přestává ovládat. Byla tak opojná, tak svěží a hebká. A jakmile ho začala líbat i ona stejným způsobem, rozhořela se v něm vášně.

Geoffreyovo sevření byla zpočátku nepříjemné, ale jeho blízkost Elizabeth brzy uchvátila. Nejdříve se domnívala, že se mu brání, ale když ji přestal líbat, zjistila, že ho objímá kolem krku. Nejdříve se zastyděla, potom však své chování omluvila tím, že se mu poddala, protože je tak silný.

Cítila Geoffreyovy ruce, jak ji svírají kolem pasu. Voněl kůží a potem.

„Zlepšila ses v líbání, Elizabeth,“ podotkl Geoffrey a něžně ji políbil na čelo. Cítil se spokojen jako nikdy předtím. Její vlasy voněly lučním kvítím a Geoffrey by si radostí nejraději hlasitě zavýskl. Nespíš by ji měl pustit a zaujmout poněkud výhružnější postavení, aby si hned od počátku uvědomila, jaké bude její místo v jejich vzájemném vztahu, ale nemohl. Nemohl ji neobjímat, nesmát se. Bude si ale muset dát pozor, aby jí nedal najevo, jaký má něho vliv. Nesmí jí ukázat, že má pro ni slabost. Věděl, že ženy dokáží manipulovat muži. A běda mužům, kterým žena vládne! Žádná žena si ho neomotá kolem prstu, žádná, on bude vůdcem, kterého bude žena poslouchat.

„Byla jsem jenom zvědavá,“ vysvětlila Elizabeth pohnutku, která ji vedla k tomu, aby Geoffreyho políbila, když byl nemocen. „Nikoho jsem předtím nelíbala,“ dodala a pokusila se vymanit z objetí.

„Nemám pochyb o tom, že jsi panna,“ poznamenal Geoffrey a Elizabeth si povšimla, že v jeho hlase opět zazněla arogance. Budu si muset na něho dát pozor, pomyslela si. Měl něco, co ji přitahovalo, vábilo. Na druhé straně byl příliš silný, byl jako kamenná zeď, kterou nelze pokořit. Vzhledem k její povaze by jí

známost s takovým mužem nepřinesla nic dobrého. Ne, nedopustí, aby ji pohltit svou silou a pak vyplivl jako vymáčkutý citron, až ho zaujme nějaká jiná. Otočila se k němu zády a snažila se vzpomenout si, o čem si povídali. Řekl, že je panna. „Jak můžete vědět,“ zeptala se, „že jsem panna?“ Znovu se k němu obrátila a čekala na odpověď. Jeho poznámka ji kdoví proč rozzlobila. Byly její polibky tak mizerné?

„To je zřejmé, Elizabeth,“ odpověděl baron. „Troufneš si na muže, jenom když je oslabený nemocí.“

Škádli ji, poznala mu to na očích. Jeho nenucené chování ji překvapilo, nečekala, že se bude tak často smát. Líbání ho očividně rozveselilo. „Cítíte se už lépe?“ opáčila.

„Hmm,“ zamručel souhlasně.

„Oslovil jste mě jménem, barone. Jak jste se dověděl...“

„Nebylo obtížné zjistit, jak se jmenuješ,“ odpověděl Geoffrey. „Chtěl bych ale znát odpovědi na jiné otázky. Až se vrátíme do hradu...“

„Ráda bych... pokud vám to nebude vadit, ráda bych si s vámi promluvila teď, ještě než se vrátíme na Montwright.“

Geoffrey se nejdříve zamračil, ale pak přikývl. Sedl si na dřevěnou lavičku u srubu, natáhl nohy před sebe a začal hladit psy ležící vedle něho, aniž by si to uvědomoval. „Chceš mi říct, proč jsi nemohla zůstat na hradě a proč ses vrátila sem?“

Elizabeth pokývala hlavou. „Jakmile jsem se dověděla, že má přijet Belwain, nemohla jsem tam zůstat, opravdu ne.“ Elizabeth si odkašlala a přistoupila blíž k baronovi. „To je na dlouhé vyprávění, barone. Vyslechnete mě?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Geoffrey. Nemohl se dočkat, až uslyší, co se to, k čertu, na Montwrightu stalo.

„Moji rodiče, mé sestry a jeden z mých švagrů... byli zabiti,“ zašeptala. „A za všechno může otcův mladší bratr... Belwain. Musí být potrestán.“

„Hezky po pořádku, Elizabeth,“ povzbudil ji konejšivě Geoffrey. „Řekni mi, co jsi viděla a slyšela.“

Elizabeth se zhluboka nadechla. „Nevím, odkud se vzali, najednou byli tam. Malý Thomas a já jsme se projížděli venku na koních. Zbytek rodiny pobýval v hale, chystali jsme se oslavit

bratrovy narozeniny. Vždycky jsme se na jeho narozeniny scházeli, byla to tradice,“ dodala.

Geoffrey přikývla pak si všiml, že se Elizabeth dívá někam za něho. Jako by tu ani nestála. Z jejího výrazu bylo patrné, že se celá poddala vzpomínkám. Už teď dokázal říct, že hrůzostrašným. Nejraději by ji vzal do náruče a utišil ji, ale věděl, že by jeho gesto nepřijala. Nezbývalo mu než poslouchat.

„Má nejstarší sestra Catherine a její manžel Bernard přijeli až z panství, jež se nachází poblíž Granbury, ale Rupert, který má potíže s játry, se nemohl naší oslavy zúčastnit. Dovolil však Margaret, aby přijela... ach, kdyby jí to raději zakázal! Mohla zůstat naživu.“ Elizabeth potřásla hlavou a pak pokračovala. „Thomas a já jsme se vrátili bočním vchodem. Protože jsme byli celí umazaní, chtěli jsme se převléci dřív, než nás uvidí matka. Použili jsme vedlejší schodiště, které je skryto za tapisériemi, a když už jsme byli skoro v prvním patře, zaslechla jsem křik a podivný lomoz. Pochopila jsem, že se děje něco špatného. Poručila jsem Thomasovi, aby na mne čekal na schodech, a opatrně jsem otevřela dveře. Mě neviděl nikdo, kdežto já viděla všechno: zpusťšenou místnost, na jejíž podlaze leželi mrtví, ba ne, někteří ještě nařikali a volali o pomoc. Ti, kteří vraždili, vypadali jako sedláci, ale ovládali meče jako cvičení žoldáci. Někteří měli na hlavách černé kapuce. Snažila jsem se najít jejich vůdce, když tu jsem uviděla svou sestru Margaret. Bránila se jednomu z útočníků a přitom mu vrazila dýku do ramene. Pak utíkala k matce. Muž ji však dostihl a bodl ji do zad. Margaret se jen na chvílku zastavila, jako by chtěla něco říct, ale klesla mrtvá na zem. Ucítla jsem vedle sebe pohyb a koutkem oka zahlédla Thomase. Objala jsem ho kolem ramen a přitiskla k sobě tak, aby nic neviděl. Potom jsem zaslechla, jak jeden z útočníků, jehož hlas mi byt povědomý, vykřikl: ‚Najděte chlapce, jinak se tu lopotíme zbytečně!‘ Věděla jsem, že má na mysli Thomase. Musela jsem ho zachránit. Byl nyní jediným dědicem... Chtěla jsem pomoci matce a sourozencům, ale zároveň jsem se nedokázala pohnout. Jenom jsem to všechno sledovala. Stála jsem tam jako přibitá. Ta chamrad' pak zaútočila na matku. Rvali z ní šaty, ach bože, její šaty! Jednomu z nich zaryla nehty do tváře, až vykřikl bolestí. A pak se objevil ten, který

zabil mou sestru. Měl v ruce sekyru. Rozmáchl se a jednou ranou jí usekl hlavu.“

Elizabeth o tom dosud s nikým nemluvila. Nyní měla pocit, že se rozpadne na tisíc kousků a vsákne do země. Ach bože, všechno to bylo tak živé! Ty výkřiky a sténání! Aniž si to uvědomila, zakryla si dlaněmi uši...

Geoffrey neřekl ani slovo. Jemně ji uchopil za ruce a přitáhl k sobě.

Jeho pohyb přivedl Elizabeth do reálného světa. Pozorně se na něho zadívala a uviděla v jeho očích soucit. „Co následovalo, si vlastně ani nepamatuji. Odvedla jsem Thomase zadním schodištěm ven, kde nás našel Joseph. Společně jsme utekli z hradu a poslali vzkaz Bernardově rodině a Rupertovi.“

Geoffrey objal Elizabeth svými silnými pažemi a v duchu si přál vymazat alespoň část jejích vzpomínek. Věděl však, že to není možné. „Poznala jsi někoho?“ zeptal se.

„Ne, ale muž, který zabil Margaret... jeho hlas mi připadal známý,“ poznamenala. „Jeho šat byl potřísněný krví.“

„A co ostatní? Poznala bys někoho z nich?“

„Ne,“ odpověděla Elizabeth smutně.

„Tvůj sluha mi řekl, že jsi chtěla poslat Thomase do Londýna. Proč?“ zeptal se po chvíli.

„Nevěděla jsem, co mám dělat,“ řekla Elizabeth. „Podle zákona by se měl stát Thomasovým poručníkem Belwain. Myslela jsem, že jste starý a senilní a že rozhodnete ve prospěch strýce. Nemám žádný důkaz svědčící proti Belwainovi. Proto jsem poslala Thomase k otci své matky, který žije v Londýně. Chtěla jsem, aby tam vyčkal, dokud nenajdu důkazy anebo Belwaina sama nezabiju,“ řekla.

„Rád bych věděl, proč všechnu vinu svádíš na Belwaina,“ řekl Geoffrey.

„Protože on mohl naší smrti nejvíce získat,“ vysvětlovala Elizabeth. „Byl mladším bratrem mého otce a vždycky po Montwrightu toužil. Otec mu daroval kus země, na němž si mohl postavit své panství, ale Belwain nebyl spokojen. Matka říkala, že strýc byl šťasten, dokud se nenarodil malý Thomas. Pak se jeho vztah k otci velmi zhoršil. Moc si na to nepamatuji, protože jsem byla malé děvče, ale vzpomínám si, že při jeho poslední návštěvě

se s otcem přílišně pohádali. Hodně jsem se vylekala, protože otci vyhrožoval. Ten si však z jeho slov nic nedělala mamince řekl, že až se strýc uklidní, určitě se vrátí. Belwain se ale od té doby na Montwrightu neukázal.“

Elizabeth se vymanila z Geoffreyova objetí a řekla: „Kdybychom všichni zemřeli, Belwain by zdědil celé montwrightské panství, že ano?“

„Ano,“ přisvědčil Geoffrey. „Ale vy nejste všichni mrtvi,“ připomněl jí.

„A právo přisuzuje poručnictví nad malým Thomasem Belwainovi, je to tak?“

„Ano, je to tak,“ odpověděl Geoffrey.

„Jestliže svěříte bratra Belwainovi do jeho péče, zabije ho,“ předpověděla. „A mě taky,“ dodala.

„Tebe nikomu do péče svěřovat nehodlám,“ poznamenal Geoffrey.

„Takže mi věříte?“ zeptala se Elizabeth. „Zabijete Belwaina?“

„Věřím, že z vraždy podezříváš Belwaina,“ začal opatrně Geoffrey, „protože mohl, pokud byste všichni zemřeli, získat celý váš majetek. Ale dříve, než ho obviním, potřebuji důkazy.“

„Důkazy! Žádné důkazy neexistují!“ vykřikla Elizabeth. Odtáhla se od Geoffreyho a dodala: „Belwain z toho jen tak nevyvázne. Za to, co udělal, musí zaplatit. Pokud ho nezabijete vy, zabiju ho já.“

„Je-li Belwain vinen, zabiju ho já,“ řekl Geoffrey pevně. „Až přijede na Montwright, vyslechnu ho.“

„A vy si myslíte, že se dozná?“ zeptala se nevěřicně Elizabeth. „Chá! Bude lhát!“

„Bude-li lhát, chytí se do pastí,“ namítl Geoffrey. „Neboj se, najdu viníka a spravedlivě ho potrestám. Je to má povinnost.“

„Dáte mi slovo, že se Belwain nestane Thomasovým poručníkem?“ zeptala se Elizabeth.

„Pokud je Belwain nevinný, nemohu zákon obejít,“ odpověděl Geoffrey. „Stane se Thomasovým poručníkem. Pokud je ovšem nevinný.“

Elizabeth couvla o krok a zavrtěla hlavou. „Jste pánem Montwrightu. Teď, když je otec mrtvý, je vaší povinností Thomase chránit! Je vaším vazalem...“

„Ty mi nebudeš říkat, jaké jsou moje povinnosti,“ vyštěkl Geoffrey. Postavil se s rukama v bok. „Znám je velmi dobře. Dokud nezjistím pravdu, zůstane Thomas u mne. Věř mi, Elizabeth, nedopustím, aby mu někdo ublížil,“ dodal mírněji.

Elizabeth nezbylo, než mu, důvěřovat. I když jí neslíbil, že strýce potrestá, nechá si prozatím malého Thomase u sebe. To musí pro tuto chvíli stačit. Pokud však rozhodne, že je Belwain nevinný, vezme sama celou záležitost do vlastních rukou.

„Pojď, Elizabeth. Je už pozdě. Promluvíme si o tom více v pevnosti.“

„Nemusím na Montwritghu být, bude-li tam i Belwain,“ namítla Elizabeth. „Nemám chuť ho znovu vidět. Ne,“ pokračovala, přestože viděla, jak baron brunátní vztekem. „Zůstanu tady, dokud Belwain nebude...“

Její větu přerušilo zarvání. Baron ji ve vteřině zvedl do náruče a vydal se k vodopádu. Vůbec ho nezajímalo, že psi začali vrčet. Bože, jak je tvrdohlavý, pomyslel si. Zdá se, že nemá ke svému baronovi žádný respekt. Geoffrey byl jejím chováním pobaven, ale zároveň i zaskočen. Málokdo by se odvážil s ním takhle jednat. Musel si ovšem přiznat, že se mu Elizabethina odvaha zamlouvá. Nerad by ji viděl chovat se zbaběle. Přesto bude muset s jejím sklonem k hádkám něco udělat. Bude nutné, aby pochopila, jaké jsou její povinnosti, jaký je její úděl. Copak by takovou hubatou dívku mohl představit králi jako svou manželku? Ano, pomyslel si, bude jeho ženou. Jinak by s ní nemohl být. Bylo by urážkou pro jeho bývalého vazala, kdyby ji měl pouze jako svou milenkou. Thomas byl čestný a loajální muž, Geoffrey nemohl zneuctít jeho památku tím, že by se vyspal s jeho dcerou, a pak ji odhodil.

Ano, udělám to kvůli Thomasovi, rozhodl se. Není důležité, jestli Elizabeth miluje. Střežil se tohoto citu, neboť už jednou na něj doplatil. Zamilovaný člověk je velmi zranitelný, a on se zranitelným stát nehodlal. Přesto měl pocit, že Elizabeth je mu souzena. Už od chvíle, kdy ji poprvé uviděl. Nevěděl, proč si přeje, aby mu stála po boku, proč mu na ní tolik záleží. Možná je pověřivý a považuje ji za svůj talisman. Nevěděl to, a ani ho to nezajímalo.

Kromě toho je načase, vyřkl málem nahlas, aby měl nějaké syny.

„Pusťte mě, pane,“ zaprotestovala Elizabeth už potřetí. Všimla si, jak jeho jizva na tváři zrudla, a proto dodala mírnějším hlasem: „Prosím. Musím dojít pro koně a pro své věci.“

„Tvé věci může dovézt sluha.“

Baron Geoffrey je ale paličatý, pomyslela si. Přesto se na něho nezlobila. Víra v to, že spravedlivě vyřídí záležitost týkající se její rodiny, ji uspokojila. Na zpáteční cestě do pevnosti jeli tryskem a téměř celou dobu mlčeli. Teprve když dojížděli k hradu a zvolnili tempo, Elizabeth promluvila. „Už víte, co uděláte se mnou?“ zeptala se a doufala, že zůstane poblíž svého bratra.

„Jistě,“ odpověděl Geoffrey stručně. Snažil se, aby byli co nejdříve v bezpečí hradu, ale Elizabethina přítomnost jeho soustředění narušovala. Od okamžiku, kdy ji zvedl do náručí, směřovaly jeho myšlenky jen a jen k ní. Měl pocit, že teprve nyní může klidně dýchat. Byla pro něho svěžím vzduchem, bez něhož nemohl žít. Jemně ji stiskl a byl spokojen, když zjistil, že se nebrání. Bradou spočíval na vršku její hlavy a moc se musel přemáhat, aby odolal pokušení třít se o její měkké zlaté vlasy.

Elizabeth čekala, že Geoffrey dopoví svou větu a vysvětlí, co s ní bude dál, ale pak pochopila, že skončil.

„Můj otec sepsal svatební smlouvu, ještě když jsem byla dítě,“ řekla nakonec, „ale Hugh, tedy muž, za něhož jsem se měla provdat, před dvěma lety zemřel. Nevím, jestli otec nedojednal něco jiného,“ dodala. Možná to bude vědět Geoffrey, pomyslela si, neboť schvaloval všechny svatební smlouvy. Takový byl zákon.

„Nedojednal,“ prohlásil Geoffrey.

„Takže se nebudu vdávat?“ zeptala se Elizabeth nejistě. „Ale ano, budeš,“ řekl Geoffrey. „Vezmeš si mne.“

Kdyby ji pevně nedržel, určitě by spadla z koně. Otočila se, aby mu viděla do tváře, a vyhrkla první věc, která ji napadla. „Proč?“

Baron jí neodpověděla Elizabeth vyčetla z výrazu jeho tváře, že jí víc neřekne. Obrátila se a hleděla před sebe. Po chvíli se objevily hradby pevnosti. Žaludek se jí sevřel úzkostí. Pevně se chytla Geoffreyovy ruky. Belwain a jeho muži už mohou být uvnitř.

Zavřela oči a rychle se pomodlila. Nic nemůže být takové, jako bývalo, povzdechla si. Její rodiče a sestry jsou mrtvi, a ona sama je nyní zodpovědná za bezpečí malého Thomase. Nemá nikoho, kdo by jí pomohl, nikoho, na koho by se mohla obrátit... pouze tohoto

bitvami poznamenaného barona. Bude dost silný a chytrý, aby je ochránil?

KAPITOLA 3

Svatba bude ještě dnes!

Elizabeth nechápala, nač ten spěch, ale baron rozhodl, a proti tomu se nedalo nic dělat. Její námitky byly zcela přehlédnuty. Zdálo se, jako by Geoffrey bojoval s časem a chtěl se oženit dříve, než nastane noc. Jeho počínání nedávalo žádný smysl.

Geoffrey jí pomohl seskočit z koně. Pak ji uchopil a téměř jako zavazadlo ji odnesl po schodech do její ložnice. Elizabeth sotva popadala dech.

„Chtěla bych vidět svého bratra,“ zafuněla mu zlostně do ucha, ale Geoffrey zavrtěl hlavou. Panebože, jak je tvrdohlavý!

„Po svatbě,“ dodal, když ji hodil na postel. „Nechám ti připravit koupel,“ poznamenal a bez dalšího slova odešel.

Baron si s potěšením uvědomil, že Elizabeth není schopna nalézt slova. Bylo to poprvé od chvíle, co ji našel u vodopádu. Její zmatený výraz, jenž se objevil vteřinu poté, kdy jí oznámil, že si ji vezme dnes večer, si bude pamatovat ještě dlouho. Výborně, pomyslel si. Bude ji mást!

Po pravdě řečeno, Geoffrey sám nechápal, proč se svatbou tak pospíchá. Věděl jen, že další noc bez Elizabeth už nevydrží. A protože přijel kněz, aby požehnal mrtvým, využije jeho přítomnosti ještě k jinému účelu. Nebude to sice tradiční svatba v kapli, neboť ta shořela, ale slavnostní obřad se může konat v sále. Teprve až bude jeho, tělem i duší, najde klid a bude se moci vrátit ke svým povinnostem barona.

Elizabeth přemýšlela, proč se baron rozhodl vzít si ji, a nakonec dospěla ke dvěma důvodům: chce ji ochránit, ale také zřejmě cítí závazek k jejímu otci. „Cítí se zodpovědný za smrt mých příbuzných,“ povzdechla si nahlas. Její otec přísahal baronovi

věrnost. Baron mu na oplátku slíbil ochranu. Zajistit rodině bezpečí však byla především otcova povinnost, nikoli Geoffreyho.

Elizabeth přecházela po pokoji sem a tam a její nálada se krok od kroku zhoršovala. Kdosi zaklepal na dveře. Na chodbě stáli dva muži s velkou dřevěnou kádí. Ukázala jim, kam ji mají postavit, a znovu se pohroužila do svých myšlenek. Muži se ještě několikrát vrátili s vědry plnými vody, ale po celou dobu nikdo nepromluvil.

Teplá koupel, namísto studené vody z jezera, přišla Elizabeth vhod. Na dně truhly našla mýdlo s růžovou vůní, zabalené do kousku plátna a ozdobené stuhou. Dárek od maminky k jejím narozeninám. Ach bože, proč tu není! Rychle si svlékla tuniku a vlezla do kádě. Namydlila se a drhla kůži tak silně, jako by chtěla smýt všechny vzpomínky. Domnívala se, že koupel ji trochu rozptýlí, ale mýlila se. Belwain ještě nedorazil, připomínala si znovu a znovu a v koutku duše si přála, aby se mu cestou na Montwright přihodilo cosi neočekávaného. Ne, to by nebylo správné, Belwain musí být řádně potrestán, okřikla se.

Po koupeli se Elizabeth zabalila do přehozu a klekla si ke krbu, v němž plápolal oheň. Hřebenem si pročešávala vlasy. Existovalo tolik věcí, které musela projednat a vyřešit, až jí z toho bylo úzko.

Do komnaty nečekaně vešel baron. Opřel se o dveře a mlčky ji pozoroval.

Elizabeth slyšela někoho vejít, ale odmítla se podívat, kdo to je. Jenom si pevněji přitáhla přehoz kolem prsou a dál pokračovala v sušení vlasů. Kdyby se otočila, zahlédla by v Geoffreyových očích něžnost a jemný úsměv vyvolaný její snahou přikryt svou nahotu.

Baron si pomyslel, že má před sebou nejkouzelnější nymfu, jakou kdy viděl. Tak jemnou a hebkou. Světlo, které se šířilo z krbu, propůjčovalo jejím ramenům zlatý nádech. Pouze z její strnulé pozice se dalo soudit, že se zlobí. Tento náznak vzdoru se Geoffreymu líbil stejně jako její vzhled. Dokázal by sežehnout každého muže.

Elizabeth nevydržela déle snášet ticho a zeptala se: „Budete tam stát celou noc?“ Otočila se. Její obličej zářil ohněm.

„Ty se na naši svatbu netěšíš?“ Jeho hlas zněl něžně, ale výraz měl šibalský.

Lvice, pomyslel si, když Elizabeth zatřásla hlavou a rozvířila své kadeře. Zápasil s neodolatelnou touhou dotknout se jí.

„Nemohu říct ani tak, ani onak,“ zalhala Elizabeth a postavila se, neboť ji napadlo, že v klečící poloze vypadá příliš pokorně. Ať už se stane její pánem, či nikoli, nikdy se před ním neponíží.

Geoffrey přikývla přistoupil k oknu. Nadzvedl kožený závěs a vyhlédl ven. Vypadalo to, jako by jí dál nehodlal věnovat svou pozornost. Elizabeth najednou nevěděla, co má dělat.

„Nemusíte si mě brát, lorde. Vaše ochrana mi bude stačit,“ pronesla. „Můžete si dovolit vzít si, koho chcete... koho milujete.“

Choval se, jako by neslyšel slova z toho, co řekla. „Jen pošetilí muži se žení z lásky. Já pošetilý nejsem.“ podotkl hlasem bez náznaku emocí a dál hleděl z okna.

Tak on má lásku za pošetilst, pomyslela si. Neodporovala mu. Dokázala být stejně realistická jako on. Navíc měl pravdu. Bylo neobvyklé brát si někoho z lásky. A nepraktické. Přesto... v koutku duše si přála, aby ji Geoffrey miloval a ona milovala jeho. Ano, bylo to pošetilé. Nestačilo, že ho přitahovala? Že se mu fyzicky líbila? Ne, odpověděla si, fyzická krása není pro dlouhodobý vztah důležitá. Tomu ji naučila matka. Dobrý svazek určovaly vlastnosti, které byly ukryty v člověku. Kromě toho měla z Geoffreyho trochu strach. A ona strach nenáviděla! Všimla si, že je tvrdohlavý, dokonce tvrdohlavější než ona. Pokud se v manželství sejdou dva takoví mezci, dá se předpokládat, že bude velmi bouřlivé. A vyhlídka na takový svazek je stejně lákavá jako skok z nejvyšší věže hradu.

Elizabeth si uvědomila, že lord Geoffrey ji vůbec nezná. Vlastně netuší, koho si chce vzít za ženu. Má vůbec ponětí o tom, že je mnohem lepší v lovu a ve stahování zajíců než ve vyšívání a v jiných domácích pracích? Otec jí často vyčítal divokost, kterou zdělila po svých saských předcích. Kolikrát plísnil matčina otec, že ji podporuje v nezvyklém chování a činnostech, náležejících spíše chlapcům než dívkám. Byl to právě dědeček, kdo jí daroval nejdříve jestřába a pak i psy. Z darů měl dvojí radost: potěšil vnučku a poškádlil zetě. Otec a dědeček spolu totiž vedli skrytou válku, z níž nejvíce těžila Elizabeth. Dědeček se naparoval, že jeho vnučka je potomkem Vikingů. Stačilo mu poukázat na její blondaté vlasy, modré oči a nezlomnost.

Avšak ani otec se nestyděl za její nezávislost. Cožpak ji po mnoho let nevychoval jako syna?

Jak asi bude dědeček Geoffreyho snášet? pomyslela si. Už se někdy setkali? Bude s ním hrát stejnou hru jako s jejím otcem? Usmála se představě, jaký zmatek by tím mohl způsobit. Geoffrey se právě v tom okamžiku obrátil a zamračil se. Docela by ho zajímalo, čemu se jeho vyvolená usmívá.

Elizabeth se mu podívala do očí a čekala. Všimla si, že i baron se vykoupal, vlasy na krku měl stále ještě vlhké. Také si převlékl šaty. Nyní měl na sobě černou tuniku se zlatým vyšíváním na prsou. Pokaždé, když ho viděla, jí připadal větší. Nakonec musela uhnout zrakem. Ne že by se bála jeho mohutného vzezření. Ne. Byl to jeho chtivý pohled, který jí naháněl strach.

„Kněz čeká,“ oznámil náhle baron. Jeho hlas zněl překvapivě něžně.

„Takže jste si to nerozmyslel?“ zeptala se Elizabeth téměř šeptem.

„Ne, nerozmyslel. Vezmeme se,“ řekl Geoffrey. „Až se oblečeš, strážé tě odvedou do sálu. A nenech mě zbytečně čekat,“ pronesl výhružně. Aniž by počkal na její odpověď, vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi tak silně, že poskočily poháry stojící na krbové římsě.

Elizabeth se rozhodla mít svatební obřad co nejrychleji za sebou. Oblékla si prosté bílé šaty, které přepásala zlatým řetězem. Její vlasy byly stále vlhké, takže bylo obtížné je učesat, ale nakonec je stáhla úzkou stužkou.

Když otevírala dveře komnaty, třásly se jí ruce. Na chodbě už netrpělivě čekali dva strážci.

Pod schodištěm stál Geoffrey s napřaženou rukou. Elizabeth ji přijala a nechala se odvést doprostřed velkého sálu.

Teprve po chvíli si všimla, že všichni přítomní muž klečí, s hlavami sklopenými. Bylo velmi nezvyklé, aby tolik mužů projevovalo takový respekt.

Její myšlenky náhle přerušil benediktinský mnich otázkou, zda hodlá svěřit sebe, své tělo i duši muži klečícímu vedle ní. Všechno se odehrálo tak rychle, že si ani nevšimla, kdy Geoffrey poklekl. Jak se její ruka ocitla v jeho? A odkud vzal prsten? „Milovat ho, starat se o něho...“ Knězova slova se monotónně linula sálem. Nevím, jestli ho budu milovat, pomyslela si Elizabeth a zároveň

opakovala: „Já, Elizabeth Catherine Montwrightová, slibuji...“ Její hlas byl tichý, skoro nepřítomný, ale kněz se zdál být spokojen.

„Já, Geoffrey William Berkley...“ Jeho hlas zněl pevně a jasně. Když bylo po všem, pomohl Geoffrey Elizabeth vstát, dal jí polibek a představil ji přítomným hostům. Avšak dříve, než se sálem rozlehly ovace, zaslechla, jaksi baron oddechl.

Hluk a výkřiky nabíraly na síle. Elizabeth zahlédla bratra, jenž stál vedle Geoffreyova společníka. Instinktivně k němu vykročila, ale baron ji zadržel. „Počkej,“ namítla objal ji kolem ramen.

Pokývl na Rogera, aby chlapce přivedl. Thomas se postavil před ně, ale se zájmem si prohlížel pouze barona. „Myslím, že si na tebe nepamatuje,“ prohodil tiše Geoffrey k Elizabeth. „Ale to se časem určitě změní,“ dodal, když si povšiml, jak je zklamaná. „Ještě před nedávnem jenom mlčel, zatímco teď mluví a mluví.“

Elizabeth přikývla a pak poklekla, aby viděla bratrovi přímo do očí. „Thomasi, jsem tvoje sestra,“ pronesla, ale malý Thomas ji nevnímal. Teprve když ho Roger pobídl, otočil se k ní. „Budu rytířem,“ vyhrkl. Potom si vzpomněl na pravidla chování, poklekl a sklonil hlavu. „Od této chvíle vás budu chránit, má paní,“ pronesla koutkem oka mrkl na barona, aby se přesvědčil, jestli ho svou přísahou potěšil.

Geoffrey kývl pochvalně hlavou, pomohl Elizabeth vstát a odvedl ji k slavnostně prostřenému stolu.

„Kde je Thor a Garth?“ zeptala se Elizabeth, když usedli. „Kdo?“ otázal se baron.

„Mí psi,“ upřesnila Elizabeth. „Jmenují se Thor a Garth. Tak je pojmenovala babička,“ dodala s úsměvem. „Zajímalo by mě, jestli si na ně Thomas pamatuje.“

„Nechal jsem je zavřít do sklepení,“ odpověděl Geoffrey. „Thomas se jich bojí.“

„To nemůže být pravda!“ vykřikla Elizabeth. Jaká další překvapení dnes ještě zažije, pomyslela si. „Zná je od malička.“

„Přesto je to pravda.“ Geoffreyův hlas byl tichý, ale přesvědčivý. „Já nelžu.“

Elizabeth chvíli zkoumala jeho výraz, avšak baron se tvářil tak, že se nedalo poznat, co si opravdu myslí. Aby ho neurazila, dodala: „Věřím ti. Neměla jsem v úmyslu naznačit, že lžeš,“ upřesnila. „Byla jsem jen překvapená.“

Geoffrey se spokojeně usmál. Elizabeth si povšimla jeho krásných bílých zubů a záblesku v očích, který vyjadřoval tajemný příslib nadcházejících okamžiků.

„Kdykoli Thomas psy uvidí, schová se za Rogera. Psi samotní si však na malého očividně pamatují,“ řekl, „a rádi by si s ním hráli. Nicméně budoucí dědic Montwrightu kvílí v jejich přítomnosti tak hlasitě, že Roger musí obvykle zakročit a psy vykázat. Nu, jestli bude mít Thomas tak silné paže, jako má hlas, vyrostе z něho obávaný bojovník.“

Elizabeth měla pocit, že s kvílením je nyní řada na ní. Slzy jí vhrkly do očí, a aby se opravdu nerozplakala, musela pevně zatnout pěsti. „Thomas se psů nikdy nebál. Ani psů, ani nikoho jiného,“ řekla. „Otec se staral, že nebude mít pud sebezáchovy. Do všeho se vrhal tak bezhlavě...“ V jejím hlase zazněla lítost. Geoffrey si však jejího smutku nevšiml. „To, co viděl, ho změnilo,“ řekl. Podal jí číši vína. „Čas všechno spraví.“

Pomůže čas i jí? napadlo Elizabeth. Vytratí se matčin výkřik, který zůstával v její mysli, do zapomnění? Budou vražedé časem méně vinni? Ale jestliže by měla zapomenout, raději ať rány zůstanou krvavé a bolavé. Nemohu nenávisť odložit jen tak stranou, pomyslela si. Alespoň ne do doby, dokud Belwain bude žít.

„Blahopřeji vám, má paní.“ Měkce pronesená slova a povědomý hlas ji vytrhl ze snění. Zvedla oči a pohledem se setkala s matčinou služebnou Sárrou.

„Sáro,“ vykřikla radostně. „Myslela jsem, že jsi mrtvá.“ Elizabeth se obrátila k manželovi a pronesla: „Můj pane, dovol, abych ti představila nejvěrnější služebnou své matky, Sárrou. Sáro,“ otočila se k prošedivělé ženě, „tohle je baron Geoffrey William Berkley.“

„Nejen baron,“ ohradil se Geoffrey, „ale také tvůj manžel.“

Elizabeth mírně zrudla a nepatrně pokývala hlavou. „Můj manžel, Sáro...“ dodala. Její pozornost náhle upoutala řada sloužících přinášejících jídlo. Většinu z nich znala. „Odkud... jak...“

„Vrátili se, proto jsou zde,“ řekla Sára a složila ruce na prsou. Podívala se na Elizabeth, ale koutkem oka zahlédla, jak se baron zamračil. Proto rychle pokračovala: „Jakmile jsme uslyšeli, že baron dobyl hrad zpět, vrátili jsme se.“ Pak se podívala opět na

barona a uctivě pronesla: „Jestli dovolíte, pane, pomohla bych vaší paní s přípravou svatebního lože. Její služka byla během útoku nájezdníků zabita.“

Geoffrey jen přikývl. Služebná se usmála a natáhla ruku, aby svou paní pohladila. V půli se však zarazila. Elizabeth pochopila její úmysl, a proto nečekala a služebnu pohladila sama. „Děkuji ti, Sáro. Chválabohu, že jsi v pořádku.“

Když služebná odešla, obrátila se Elizabeth k Geoffreymu. V očích se jí leskly slzy.

Geoffreyho její stav dojímal. Byla silná, a přesto tak křehká a zranitelná. To, že nebyla jako jiné ženy, věděl od samého počátku. Z Elizabeth vyzařovala důstojnost. Rychle se dokázala vznítit, ale vždy si dávala pozor, aby nevypadala jako ufnukaná dáma.

Přál si, aby se zase smála. „Doufám, že se nerozpláčeš stejně hlasitě jako tvůj bratr,“ popíchl ji.

Elizabeth nevěděla, jestli si z ní utahuje, či nikoli. „Ne,“ zavrtěla hlavou. „Já nikdy nepláču.“ Náhle se svých slov zalekla. Asi zněla poněkud nepřesvědčivě, pomyslela si.

Geoffrey se usmál. „A taky se nikdy neusměješ, že?“ zašeptal jí do ucha. „Zejména na svého manžela.“

Jeho teplý dech se podobal pohlazení. Elizabeth se musela nejdříve odtáhnout, aby mohla odpovědět. „To ještě nevím,“ pronesla škádlivě. „Jsme oddáni pouze několik minut, můj pane,“ připomněla mu. V jejích očích jiskřily ohníčky šibalství. Geoffreyho překvapovala jejich sytá modrá barva. Elizabeth byla pro něho minutu od minuty krásnější, žádostivější, obdivuhodnější.

„Jsi ráda, že jsi vdaná?“ zeptal se.

„Obávám se, že bude poněkud obtížené se tomuto stavu přizpůsobit,“ řekla vážně. „Můj manžel mě téměř vůbec nezná, netuší, koho si vlastně vzal. Koneckonců, ani já to nevím. Kolují o něm totiž strašlivé historky.“

Elizabethina slova ho zaskočila. Podle očí by soudil, že si z něho dělá legraci, ale její výraz byl neutrální a hlas zněl velmi vážně. Nevěděl, co má říct. Navíc na takovýto druh hovoru nebyl zvyklý. „Jaké historky o mně kolují?“ zeptal se zamračeně.

„Všelijaké,“ odpověděla Elizabeth a snažila se zůstat vážná.

„Chci je slyšet! Všechny!“ vyštěkl nahlas. Vzápětí toho zalitoval, neboť nechtěl Elizabeth vyděsit. Už ale bylo pozdě.

Elizabeth se obrátila a skryla svou tvář. Ted' ji bude muset utěšit, pomyslel si. Nebyť si ovšem jistý jak.

Praštil pohárem do stolu, čímž uvolnil alespoň část zadržované energie, a pak se otočil k Elizabeth. Jednoduše se na ni bude usmívat, rozhodl se. Snad pochopí, že svůj příkaz nemyslel špatně. Uchopil ji za bradu a jemně zvedl její tvář k sobě.

Její obličej, rozzářený smíchem, ho překvapil. „Jenom jsem tě škádlila,“ pronesla mezi návaly smíchu. „Prosím tě, už se nemrač. Nechci, aby ses zlobil,“ dopověděla, když se trochu uklidnila.

„Ty se mě nebojíš?“ zeptal se poněkud hloupě.

Zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že ti škádlení nevadí.“

„To zatím nedovedu posoudit,“ odpověděl. Ve skutečnosti však věděl, že mu nevadí nic, pokud se ona směje. Její smích byl jako slunce, které prohřívá chladnou a vlhkou místnost. „Nevadí, pokud tím, kdo škádlí, jsem já,“ dodal.

Elizabeth se opět usmála a řekla: „Pak je tohle manželství...“

„Na zdraví!“ zvolal Roger zvonivým hlasem. Elizabeth se k němu obrátila a uviděla malého Thomase, jak Rogerovi sedí na ramenou a přidržuje se jeho kštiny.

Přípitek Geoffreyho popudil. Přerušil nenucený hovor s Elizabeth, který se mu docela zamlouval. Rád by věděl, co mu jeho žena chtěla říct. Zvedl číši a mlčky pokynul k přípitku. Pak se naklonil k Elizabeth a zašeptal: „Později, má drahá, později mi řekneš, jaké strašlivé historky jsi o mně slyšela.“

S očima upřenýma na Rogera a Thomase mu odpověděla: „Možná, můj pane. Možná.“

S každým dalším přípitkem se cítila klidnější a spokojenější. Už jí ani nebylo chladno. „Odkud jsi přivezl tak výborné víno?“ zeptala se. „Nebyli jsme zvyklí pít kvalitní vína,“ dodala.

„Ani při slavnostních okamžicích?“ zeptal se Geoffrey překvapeně.

„Ne, pili jsme spíš pivo,“ odpověděla Elizabeth. „A ujídali jeden druhému z talíře,“ dodala a kývla směrem ke sloužícím, kteří přinášeli jídlo.

„Tvůj otec byl bohatý muž,“ poznamenal Geoffrey.

„Ano, ale šetrný,“ doplnila ho a zasmála se. „Můj dědeček si ho často dobíral. Říkal, že má hluboko do kapsy.“

„Máš ráda svého dědečka, že?“

„Ano, moc,“ přiznala. Natáhla ruku pro pohár a opět se napila. „To stačí,“ rozhodl Geoffrey a sebral jí pohár. „Chci, abys byla o svatební noci vzhůru.“

Připomínka o tom, co ji dnes v noci čeká, sebrala Elizabeth úsměv z tváře. Zamyšleně hleděla do talíře, z něhož stěží něco snědla.

Pážata přinášela další a další chody. U stolu seděl také kněz a několik šlechticů. Malý Thomas mezi nimi nebyl, ale kdykoli ho Elizabeth zahlédla, měl tváře naduté jídlem jako křeček. Panebože, je stejný jako moji psi, pomyslela si. Ale brzy se stane Geoffreyovým pážetem a naučí se správnému způsobu chování.

Někteří hosté slavnostní tabule začali prozpěvovat známé rytířské balady. Nejvíce vynikal barytonový hlas rudovlasého vazala. Postupně nabýval na síle, až nakonec celý sál naslouchal jen jemu.

Zpíval píseň o hrdinovi Rolandovi, o jeho meči nazvaném Joyosa a o tom, jak odvážně vedl své muže k vítězné bitvě. Jel v popředí útočníků, zpíval jasným hlasem a mával mečem na všechny strany. Byl první, kdo zahynul, neboť se vůbec nebránil. A tak se z něho stala legenda.

Elizabeth připadalo Rolandovo jednání hloupé. Asi nejsem opravdový romantik, pomyslela si. Mrtvý je mrtvý, co na tom, že se stane legendou. Zajímalo ji, jaký má na to názor Geoffrey.

„Je čas,“ pronesl Geoffrey, když píseň o Rolandovi dozněla. Vzal ji pod paží, pokynul služebné a postavil se. „Běž. Brzy za tebou přijdu.“

I Elizabeth chtěla odejít, ale ven, nikoli do ložnice. Mírně se usmála nad svou dětinskou představou, že by mohla utéct.

Nadzvedla si šaty a následovala Sáru. Při východu ze sálu se zastavila a otočila se. Spatřila svého manžela v hloučku přátel. Sledoval ji. Zdálo se, že řeči vojáků nevnímá, jeho pozornost byla soustředěna na ni. Při pohledu do jeho žádostivých očí se Elizabeth rozbušilo srdce.

„Paní?“ zaslechla Sářin hlas, ale nemohla se odpoutat od manželova pohledu.

„Ano,“ zašeptala a dodala, „už jdu.“ Aby se však pohnula, musela ji služka zatahat za rukáv.

Sára vedla po celou cestu do ložnice nepřerušovaný monolog o životě ve vesnici. Pomohla sundat Elizabeth šaty a obléknout tenounkou noční košili. Nakonec zapálila oheň v krbu.

Sárino štěbetání Elizabeth uklidňovalo. Den byl dlouhý a namáhavý.

„Třesou se vám ruce, paní,“ poznamenala služebná. „Je to proto, že se nemůžete dočkat, nebo proto, že se bojíte?“

„Ani jedno, ani druhé,“ zalhala Elizabeth. „Měla jsem těžký den.“

„Paní? Mluvila s vámi někdy matka o povinnostech manželky?“ zeptala se Sára. Její přímost Elizabeth zaskočila.

„Ne zcela,“ odpověděla vyhýbavě. „Ale slyšela jsem, co si vyprávěly sestry. Kromě toho, žena nemusí nic dělat, že ne?“ Její hlas zněl nejistě.

Služebná přikývla. „Když se muž rozohní, obvykle ho potěší, když s ním žena spolupracuje,“ poznamenala věčně. „Obávám se, že se mu nebude líbit, když budete...“

„Je mi jedno, co se mu bude líbit, a co ne,“ přerušila ji Elizabeth. „Chci jen, abych to měla rychle za sebou.“

„O to se můžete sama přičinit. Existují způsoby, jak celou záležitost urychlit,“ prohodila služebná. Přeložila přikrývku přes postel a obrátila se k Elizabeth. „Ale vyžadujte to odvahy... a smělost, má paní.“

Elizabeth byla jejími návrhy poněkud zmatená. Zdálo se, že na jedné straně se vůbec nestydí probírat tak delikátní otázky, na druhé straně mluvila v samých hádankách. Je alespoň třikrát starší než já, pomyslela si Elizabeth, proto se zřejmě chová tak blazeovaně.

„Co bych měla udělat?“ zeptala se s odhodláním provést vše, jen aby měla svatební noc co nejdříve za sebou.

„Musíte ho svést,“ prohlásila Sára a pokyvovala hlavou. „Nemůže se dočkat, až se s vámi vyspí,“ řekla. „Poznala jsem mu to na očích. Každý muž se dokáže ovládat jen do určitého okamžiku, paní. Musíte...“

V tu chvíli se otevřely dveře a do komnaty vstoupil Geoffrey. Elizabeth stála před krbem, aniž by si uvědomovala, jak zřetelně se rýsuje její postava proti světlu ohně. Všimla si, jak si ji manžel pomalu prohlíží, od hlavy až ke špičkám, jež jí vykukovaly zpod

okraje noční košile. Ale neuhnula pohledem, jen si přála, aby Geoffrey nepoznal, jak se chvěje.

Když Sára odešla, zůstala s baronem v ložnici sama. Raději se obrátila zpět k ohni a předstírala, že si hřeje ruce. V mysli probírala poslední Sárina slova. Měla ho svést? Ale jak? Má se chovat jako děvka? Na to snad služka nenarážela? A proč by svádění mělo vše urychlit?

Aby nevypadala, že se před svým mužem schovává, pomalu se k němu otočila. Seděl na posteli, sundával si boty a pozoroval ji.

Kdyby se alespoň trochu usmál, pomyslela si. Místo toho vypadá tak vážně, tak zaujatě. Zdá se jí, jako by chtěl očima proniknout do ní, do její duše. A zmocnit se jí. Vypadal, že je toho schopen, a Elizabeth se málem pokřižovala.

Aniž by řekl slovo, Geoffrey vstal a začal se svlékat. Najednou se uvědomil, že si nemůže rozvázat košili. Jako by se mu třáslly ruce. Nicméně stále zíral na svou ženu a přál si, aby zahlédl náznak obav, jež před ním tak znamenitě skrývala. Věděl, že se bojí, přestože usilovala o bezstarostný výraz. Ale nebyl z toho rozmrzelý. Byla jeho ženou, jeho majetkem. Vybral si dobře.

Elizabeth ho sledovala, jak se marně snaží rozvázat si tkanice u košile. Chtěla mu navrhnout, aby věnoval větší pozornost svému oděvu než jí, ale nedokázala odhadnout, jestli by její vtip pochopil. Místo toho k němu pomalu přistoupila s úsměvem na rtech a tkanice mu rozvázala.

Geoffrey ji mlčky sledoval a přitom vdechoval její čistou nasládlou vůni.

„Měla bych tě převázat,“ řekla Elizabeth, „a ošetřit ránu šalvějovou masťou.“

„Už se stalo,“ pronesl Geoffrey a odložil si zbývající oděv. Elizabeth si připomínala, že ho již nahého viděla, ale tenkrát byl v bezvědomí a v horečkách. Touha nyní výrazně proměnila jeho vzhled a to ji poděsilo.

„Neboj se,“ zašeptal Geoffrey něžně a položil jí ruce na ramena. Nepřítáhl ji k sobě, jen pomalu zkoumal její oči, nos a zejména ústa.

„Já se nebojím,“ zaprotestovala Elizabeth odvázně. „Už jsem tě bez šatů viděla. Když jsem tě ošetřovala,“ dodala, protože se zatvářil nevěřicně.

„Aha, už si vzpomínám,“ řekl a usmál se. Jeho žena se nádherně červenala. Začal jí mírně masírovat ramena a krk. Chtěl, aby se uvolnila. „I já jsem tě viděl nahou,“ poznamenal.

Jeho slova ji překvapila natolik, že si vůbec nevšimla, kdy přesunul ruce k pásku, jímž měla převázanou noční košilku. „A kdy?“ zeptala se zamračeně.

„U vodopádu,“ odpověděl. „Koupala ses.“

„A ty jsi mě pozoroval?“ zeptala se rozhořčeně.

„Tenkrát jsem se rozhodl, že si tě vezmu, Elizabeth. Měl jsem na to právo.“

Elizabeth mu odstrčila ruce a ustoupila. Za sebou ucítila okraj postele. Dál už jít nemohla.

„Kdy ses rozhodl, že si mě vezmeš?“ zašeptala.

Geoffrey neodpověděl, jen stála čekal.

Nejistota, co bude následovat, Elizabeth zneklidňovala. Musím udělat vše pro to, abych to měla co nejrychleji za sebou, pomyslela si. Sebrala odvahu, rozvázala si pásek u košile a stáhla přikrývku na zem. „Ještě pořád mě chceš?“ zeptala se chraplavým hlasem, který, jak doufala, měl znít svádívě.

Z Geoffreyova překvapeného výrazu usoudila, že svádění je docela snadná záležitost. Manželův pohled byl tak žhavý, že přímo cítila, jak ji polévá teplo. Jako by ji hladil. „Ano, ještě pořád tě chci,“ odpověděl Geoffrey nepřítomným hlasem. „Pojď ke mně, Elizabeth, staň se mou.“

Brzy se přestane ovládat, pomyslela si Elizabeth. Pak mě nejspíš hodí na postel a pomiluje mne. Bude to bolet, ale bude to rychle.

Chtěla však, aby první dotek učinil Geoffrey, aby ji pohladil, uklidnil. Zvedla ruce a rozvázala si stuhu. Uvolněné kadeře vlasů se jí rozlétly kolem ramen. Ale její manžel se stále ani nepohnul. Nezdálo se, že by šílel touhou nebo chtíčem. Elizabeth pochopila, že má-li ho vyprovokovat, bude muset hrát svou roli svůdkyně mnohem důkladněji.

Vypjala se na špičky, položila mu ruce kolem krku a prsy se nepatrně dotkla jeho hrudi hustě pokryté černými chloupky. Byl to docela příjemný pocit, až se jí z něj překvapením rozzářily oči. Geoffrey se jen pobaveně usmál.

Uchopil ji do náruče a jemně ji položil na postel. Dříve než mohla uhnout, aby mu udělala místo, lehl si na ni celou svou váhou. Od hlavy až k patě teď mohl vychutnávat její sametově hebkou pokožku. Vzápětí se ale nadzvedl na lokty a sledoval Elizabethin výraz.

Elizabeth zavřela oči. Nemohla se vyznat v pocitech, které ji náhle zaplavily. Geoffreyova kůže byla horká jako plamen a jeho mužný pach opojně voněl. Cítila, jak se chvěje, přesto se snažila roztáhnout nohy, aby celou záležitost urychlila. Nesmím křičet, opakovala si znovu a znovu a pevně zavřela oči, jako by jí to mělo pomoci od bolesti, která měla následovat. „Jsem připravena,“ zašeptala hrubě.

Geoffrey cítil její ztuhlost a usmál se. „Ale já ne,“ zašeptal a skoro se rozesmál, když viděl, jak Elizabeth překvapeně otevřela oči. Jeho pohled byl plný něhy a zlatavých ohníčků, jež prozrazovaly, že se dobře baví. To není k smíchu, vykřikla by Elizabeth nejraději. Namísto toho téměř prosebně zašeptala: „Tak už to udělej, muži.“ Chtěla roztáhnout nohy ještě víc, ale Geoffrey jí v tom zabránil. Elizabeth se mu nejistě podívala do očí. Olízla si rty a vyčkávala, co bude dál.

Teprve nyní se k ní Geoffrey sklonil a políbil ji. Byl to pevný a vášnivý polibek, který vyvolal v Elizabeth vlnu emocí. Otevřela ústa a dovolila Geoffreymu, aby jeho jazyk pronikl k jejímu, vzdychla a přitáhla ho pevněji k sobě.

Geoffrey dlouze vychutnával, co mu nabídl. Vyžadovala dával zároveň, a když začal líbat její krk, zatáhla ho za vlasy, aby se vrátil zpět. On ji však jemně přidržel za ruce a dál pokračoval lehkými polibky směrem k prsům. Elizabeth měla pocit, že se ocitla na pokraji bouře. Vzrušující chvění zasáhlo každý její sval. Geoffrey si lehl vedle ní, ale jednou nohou ji přidržoval. Sladké mučení se po chvíli stalo nesnesitelným, zejména když se dotkl jejích bradavek. Laskal je jazykem kolem dokola, což přivádělo Elizabeth k pokraji šílenství. Nakonec rty pevně uchopil bradavku a začal ji sát. Elizabeth hlasitě zasténala a vina vzrušení jí prolétla od hlavy až k patě.

Vůbec si neuvědomila, že se její boky začaly pohybovat v erotickém rytmu. Uvnitř ní narůstal tlak, který ji nemohl nechat v klidu. Uvolnila si ruce a začala Geoffreyho hladit. Jeho svaly byly

jako pletence oceli, chloupky na jeho hrudi lechtaly a příjemně hřály. Elizabeth přemýšlela o rozdílnosti jejich těl, chtěla o nich vědět víc. Její ruka sjela níže, ale zastavila se v okamžiku, kdy se Geoffrey zhluboka nadechl. Chvíli váhala, ale pak pokračovala v průzkumu. Když se dotkla jeho přirození, Geoffrey ji chytil. „Ne, Elizabeth. Nedovedu se natolik ovládat,“ řekl tvrdým hlasem.

„Udělal jsem něco špatně?“ zeptala se v obavách, že se dopustila něčeho nedovoleného. Rychle ucukla rukou, ale Geoffrey ji přidržel.

„Ne, vůbec ne,“ chlácholil ji. „Manželé mohou dělat všechno, co je jim příjemné.“ Vzal její ruku, položil si ji kolem krku a zadíval se jí do očí.

„Tak proč...“

Jeho ústa ji umlčela. Pak jeho pohyby začaly být žádostivější, hrubší. Kolenem jí roztáhl nohy a rukou zajel do rozkroku mezi kudrlinky chránící její panenství. Elizabeth se pokusila jeho ruku odstrčit, ale marně. S každým dalším dotekem cítila, že se přestává ovládat. Zavěsila se do něj, líbala ho na krk, otírala si jazyk o jeho horkou kůži, ochutnávala jeho pot, vdechovala jeho vůni.

Pocity, které prožívala, byly zcela nové, nepoznané. Nádherné, ale zároveň děsivé. Ještě jednou se pokusila Geoffreyho zastavit.

Chytl její ruce a přitiskl je k bokům. „Jsi tak krásná, Elizabeth. Chci tě poznat celou,“ zašeptal jí mezi prsy. Pak sklonil hlavu a jazykem jí začal opisovat kružnici kolem pupku. Elizabeth zasténala. Nejraději by protestovala, řekla mu ne, to stačí, už nesmíš dál... ale jeho ústa se posunula níže, mezi její chvějící se stehna. Rázem se její myšlenky rozpadly na tisíce kousků. A když ji začal laskat jazykem, bylo vzrušení tak intenzívní, že myslela, že zemře v sladké agonií. Elizabeth ho úpěnlivě prosila, aby zmírnil její muka, a zároveň ho rukama pevně tiskla k těm nejintimnějším částem svého těla.

„Chutnáš tak sladce... tak báječně,“ zašeptal drsným hlasem.

„Ach, prosím, Geoffrey,“ zasténala a vypjala se. „Prosím...“ nevěděla, o co vlastně žádá, pouze si přála, aby už skončil.

„Uklidni se, miláčku,“ zašeptal Geoffrey, ale Elizabeth nechápala, co říká. Jeho hlas zněl chlácholivě, jeho doteky byly naopak divoké. Uchopila ho nohama kolem boků a prsty mu vjela do vlasů.

Její horečnaté pohyby urychlily jeho potřebu. Tělo se mu třáslو žádostí. Už nemohl déle čekat. Hladově ji políbil. Elizabeth mu odpověděla stejně vášnivě, znovu a znovu ho líbala, až si uvědomila, že nyní ona je dobyt看em.

„Chci tě jako žádnou jinou ženu,“ zašeptal hrubě. Klekl si mezi její stehna a uchopil ji za boky. Elizabeth se nadzvedla, objala ho kolem krku a snažila se stáhnout ho nazpět. Geoffrey chvíli zaváhal, ale pak do ní rychle vnikl. Prudká bolest jí projela tělem, až vykřikla. Chtěla se odtáhnout, ale Geoffrey ji pevně držel, aby měla čas zvyknout si na něho.

Utěšoval ji sladkými slovy a sliboval, že bolest brzy přestane.

„Už jsme skončili?“ zeptala se po chvíli třesoucím hlasem.

„Teprve začali,“ odpověděl jí manžel. Dýchal divoce, jako by dlouhou dobu běžel. Elizabeth poznala, že se ovládá kvůli ní. Obrátila se k němu a políbila ho.

Geoffrey polibek opětoval. A pak se začal pomalu pohybovat. Bolest se vytratila.

Elizabeth ho nohama objala kolem boků. Porozuměla, co jí manžel šeptá: aby se ho pevně držela. Dál už neslyšela nic, jen cítila. Pocit rozkoše se stupňoval. Závodila s tlukotem svého srdce a Geoffrey jí v tom zápase pomáhal.

„Teď, Elizabeth,“ zachrapěl, „buď se mnou.“ Po těchto slovech se už naprosto přestala ovládat. Pocítila ohromnou explozi, jako by jí projel blesk, každým svalem, každým pórem. Bylo to děsivé, ale zároveň úžasné.

Vykřikla jeho jméno a slyšela manžela, jak šeptá její. Chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Do přítomnosti ji navrátil Geoffrey. Jemně ji položil na postel a zakryl ji svým teplým tělem. Otevřela oči a uviděla ho, jak se směje. „Nevěděla jsem, že...“ zašeptala. Nedokázala vylíčit pocit štěstí a radosti, jež právě prožívala. Ale Geoffrey jí to dokázal vyčíst z očí. Něžně jí odhrnul vlasy z čela a políbil ji. Její tvář byla vlhká. Plakala.

Geoffrey se převrátil na záda a znovu se zasmál. Potěšeně a zároveň arogantně, pomyslela si Elizabeth a přemýšlela, kdo koho vlastně svedl. Zavřela oči a usmála se. Byla unavená a chtělo se jí spát. Přetáhla přikrývku přes sebe i manžela a mírně do něho rýpla. Teprve když ji objal, mohla spokojeně usnout.

Když už byla na pokraji spánku, uslyšela jeho hlas. „Jsi moje,“ tiše prohlásil.

„Ano, Geoffrey, jsem tvoje,“ řekla do tmy a vyzývavě dodala, „a ty jsi můj.“ Čekala na jeho odpověď, ale ta nepřicházela. Manželův hluboký a pravidelný dech jí napověděl, že usnul. Ve chvíli, kdy začal chrápat, se rozzlobila. Jen tak se nevzdá! Chtěla, aby i on přisvědčil, že jí patří. Natáhla se k jeho uchu a téměř zakřičela. „A ty jsi můj, Geoffrey.“

Geoffrey ani tentokrát neodpověděl, ale sevřel ji a mírně se pousmál. To Elizabeth stačilo. Mlčet znamená souhlasit, pomyslela si a spokojeně usnula.

KAPITOLA 4

Elizabeth probudil hlomoz mužů pracujících na dvoře. Na okamžik měla pocit, že slyší otce, jak svým hlubokým hlasem rozdává pokyny vojákům. Dokázala si ho vybavit pochodujícího před mužstvem s rukama za zády a za ním, jak jinak, malého Thomase, jenž napodoboval otce ve všem, co dělal.

Když se však víc soustředila, poznala Rogera. Otevřela oči a povzddechla si. Nic nemůže trvat věčně, pomyslela si. Co se stalo, nelze vrátit zpátky.

Budoucnost se však v ranním zářivém světle nezdála být tak temná. Ještě včera o ní Elizabeth tolik neuvažovala, její myšlenky se točily kolem Belwaina a plánu na pomstu. Nyní měla pocit, že má postaráno jak o budoucnost, tak i o spravedlnost.

Překulila se na stranu postele, kde spal manžel. Byla studená. Geoffrey musel vstát mnohem dříve než ona. Ale byla ráda, že je sama. Všechno se přihodilo tak rychle, že neměla ani čas o tom přemýšlet. Natáhla se a pocítila bolest, jejíž příčinou byl její manžel. Její manžel! Byla nyní vdaná a baron Geoffrey patřil jí. Při vzpomínce na předešlou noc se zarděla. Geoffrey dokáže být tak jiný! Ve dne je tvrdý a nekompromisní, ale v noci, v noci je z něho něžný a pozorný muž. Elizabeth by nikdy nevěřila, co se v něm skrývá ... láskyplnost a něha. Ano, je to její něžný bojovník. Jaká další překvapení má pro ni přichystána? pomyslela si.

Možná že manželství s Geoffreyem nebude tak nesnesitelné, jak se zprvu zdálo. Z hlediska společenského postavení to byl velmi výhodný sňatek. Její rodiče by byli spokojeni.

Pro Elizabeth ale bylo nejdůležitější, že zajistila malému Thomasovi bezpečí. Byla si jistá, že Geoffrey jejího bratra ochrání.

„Už nejsme sami, bratře,“ zašeptala. Znovu nalezený pocit naděje ji těšil.

Odhodila přikrývky, vyklouzla z postele, poklekla a pokřížovala se. Rychle přeříkala modlitbu v latině, kterou ji naučila matka, přidala otčenáš s prosbou o odpuštění hříchů za všechny členy své rodiny a nakonec pronesla přísahu, již říkávala každé ráno od doby vyplnění jejich panství. Belwain musí být potrestán, i kdyby ji to mělo stát život. Skutečnost, že se modlila za pomstu, tedy čin, který protiřečil učení církve, ji neznepokojovala. V tomto případě se řídila dědečkovým pravidlem: oko za oko, zub za zub.

Když dokončila každodenní rituál, spěchala se obléci. Chtěla před manželem vypadat co nejlépe. Předtím se o svůj vzhled příliš nestarala. Po mnoho let byla přislíbena Hughovi, a proto jí bylo docela jedno, jak vypadá. Hugh se vždy více zajímal o koně a majetek než o ni. K jejímu vzhledu neměl nikdy žádné připomínky. Otec se domníval, že jeho budoucí zeť je praktický a skromný. Elizabeth ho považovala za skrblika a nudného patrona.

Její šatník byl ubohý. Už před lety otec rozhodl, že příliš mnoho šatů svádí k marnivosti. A marnivost byla hříchem.

Elizabeth si vybrala béžové šaty s modrou bordurou a širokými rukávy. Přes prsa jí byly trochu úzké, ale jinak jí velmi slušely. Kolem pasu si uvázala modrou stuhu a na kožený pásek připevnila dýku.

Skoro deset minut jí trvalo, než našla boty, které ladily s béžovými šaty. Nakonec si učesala vlasy a svázala je do copu.

Tak, byla hotova. Ještě si poštípala tváře, aby jim dodala svěží barvu, a šla hledat manžela.

V hale potkala Sáru, která uklízela stoly, na nichž se válely poháry a talíře. Všechno se musí dát do pořádku, pomyslela si Elizabeth. Maminka by takový zmatek nesnesla. Nařídila služebným, co mají dělat, a Sáru pověřila dozorem.

„Tyhle rohože vyhodte,“ řekla a ukázala na prošlapané a ušpiněné předložky. „A vyměňte je za nové. Mohli bychom kolem rozházet pár rozmarýnových větviček. Trochu by to tady provoněly, co myslíš, Sáro?“ zeptala se staré služebné.

„Ano, máte pravdu, má paní. A Dame Winslowovou pošleme, aby přinesla luční květy. Vaše matka je zbožňovala. Nepotrvá dlouho a panství bude takové jako předtím.“

Elizabeth přikývla. Její zrak spočinul na potrhané zástavě, která jen tak tak visela na protějšší zdi. „Sáro, ať někdo sundá zástavu,“ nařídila šeptem. „Nepotřebuji, aby mi připomínala, co se tady stalo. Na to nikdy nezapomenu.“

Služebná uchopila Elizabeth za ruku a chápavě ji stiskla. „Cítím s vámi, má paní. Nikdo z nás nezapomene.“

„Děkuji, Sáro,“ řekla Elizabeth. Ještě jednou se podívala na zástavu, pak se otočila a vydala se ke dveřím.

Služebná si cípem rukávu utřela slzy z očí. Ach, kdyby jen měla moc sundat část břemene, které tížilo její paní! „Jaká nespravedlnost,“ zamručela tiše.

„Prosím?“ zeptala se Elizabeth ode dveří. „Nerozuměla jsem.“

„Jen jsem se chtěla zeptat, kdy s baronem odjedete,“ odpověděla Sára rychle první větou, která ji napadla. Věděla, že jí nepřísluší klást otázky, ale nechtěla se k nešťastnému incidentu vracet.

Elizabeth se zarazila. Možnost, že by měla opustit Montwright, ji vůbec nenapadla. Byl to její domov. A přesto měla Sářina otázka své opodstatnění. Geoffrey měl ve správě mnohem významnější panství, než byl Montwright, navíc měl své vlastní sídlo. „Po pravdě řečeno, nevím,“ odpověděla. „Nevíš, kde je můj muž, Sáro? Měla bych si s ním o tom promluvit.“

„Ještě jsem ho dnes neviděla,“ odvětila Sára. „Nejspíš bude na nádvoří nebo u vojáků. Mohu tam poslat Hammonda,“ navrhl. Ačkoliv se ženy mohly pohybovat po hradě zcela libovolně, část pevnosti, kde se zdržovali vojáci, jim byla zakázána.

„Díky, najdu si ho sama,“ řekla Elizabeth.

Geoffreyho však nebylo tak jednoduché najít. Elizabeth se procházela po nádvoří, ale ani jednoho z mužů, kteří ji míjeli, se nezeptala, kde by její manžel mohl být. Nakonec se zastavila a pozorovala pár vojáků, jak se lopotí s velkými nádobami naplněnými pískem. Vysvětlení jí podal mladý rytíř jménem Gerald. „Nádoby s pískem se rozestaví k otvorům ve zdi.“

„K čemu budou sloužit?“ zeptala se zamračeně.

„Vidíte tamhle tu?“ ukázal Gerald na kád', jež byla umístěna na hradním ochozu.

„Ano,“ odpověděla Elizabeth.

„A vidíte, jak je usazená na kamenech?“

Elizabeth přikývla a pobaveně se usmála, jak vehementně jí voják vše vysvětluje.

„Pod kádí se rozdělá oheň.“

„A proč?“ zeptala se.

„Aby rozehřál písek doběla.“

„A až bude písek rozehřátý doběla?“

„Bude se metat na každého, kdo by odvážil dobýt vstupní bránu.“

Rytíř byl mírně zklamán, když viděl, že Elizabeth nesdílí jeho nadšení. „Nikdy jsem o takové zbrani neslyšela,“ poznamenala. „Je nebezpečná?“

„A jak! Žhavý písek způsobí hodně škody. Popálí kůži, a když obránce míří přesně, může protivníka i oslepit...“

„To stačí,“ přerušila ho Elizabeth, neboť rytíř zašel do podrobností, o nich nechtěla slyšet. „Myslím, že jsi mě přesvědčil.“

Gerald přikývla usmál se. Elizabeth mu poděkovala za výklad. Jistým způsobem jí připomínal jejího jestřába. Dokázal se báječně naparovat.

Elizabeth pokračovala v hledání Geoffreyho, ale nenašla ho ani v malých příbytcích, které byly v půlkruhu rozestavěny kolem nádvoří. Povšimla si, že stavení jsou již opravená, mají nové doškové střechy a některá z nich zpevněné zdi. Tyto domky tvořily pravý základ panství, a ačkoli zabíraly malou část plochy vzhledem k ostatním částem hradu, bydleli v nich zruční řemeslníci, kteří zajišťovali potřeby hradu. V jednom stavení bydlel kožešník, v druhém pekař, ve třetím tesař, v dalším domku se vyráběly svíce, jinde zase chovali jestřáby. Vedle stáje stála kovárna, v níž se kovaly zbraně.

Mezi vnější a vnitřní zdi hradu bylo místo pro řezníka a skládka. Elizabethin otec zde zamýšlel postavit také lisovnu vína, ale k tomu již nedošlo.

Elizabeth přemýšlela, kdy dostali řemeslníci naposledy zapláceno. Byl to nyní její úkol? Otec jim platil penězi a jídlem. Z jejich odměny se odpočítávala určitá částka za poskytovanou ochranu a místo k bydlení. Záznamy o tom vedla paní Winslowová, a protože neuměla psát, používala kamínky. Pro každého řemeslníka měla zvláštní misku, do níž vhodila kamínek pokaždé, když měl odvést dílo. Na konci měsíce otec kamínky spočítal a

podle nich prováděl odpočty. Kdo se teď ujme této povinnosti? zeptala se sama sebe. Další otázka, kterou musí Geoffreymu položit. Ale manžel nebyl nikde k nalezení. Elizabeth zašla do stáje, kde našla svého koně. Musí poděkovat Josephovi, připomněla si, že ho přivedl zpět. A pak si všimla, že Geoffreyův kůň ve stáji není. Na okamžik ustrnula při představě, že je její muž venku, kde na něj číhá mnoho nebezpečí, ale vzápětí se usmála. Cožpak týdný nežila sama v lese pouze se svými psy? Cožpak se Geoffrey neumí postarat sám o sebe?

Manžel je určitě někde v podhradí, kde zjišťuje, jaké škody byly napáchány, pomyslela si a vydala se k bráně. Tam ji však zastavily strážce.

„Otevřete vrata, prosím,“ pronesla rozhodně.

„To nemůžeme, paní,“ odvětil jeden ze strážců.

„Nemůžete?“ podivila se zamračeně.

„Je to příkaz,“ odpověděl druhý. „Od Jestřába.“

„Jaký příkaz můj manžel vydal?“ zeptala se Elizabeth poklidně.

„Abyste zůstala na hradě,“ odpověděl jeden ze strážců zdráhavě. Nechtěl svou paní ranit, a proto doufal, že ho nebude k ničemu přemlouvat. Neporušil by Jestřábovo nařízení, ani kdyby ho na kolenou prosila.

„Takže jsem...“ Elizabeth chtěla poznamenat, že je vězněm, ale včas se zarazila. Tuhle záležitost musí projednat s manželem, a ne se strážcem. Ten vykonává jen svou povinnost. „Pak musíte dělat to, co vám manžel nařídil,“ řekla a usmála se. Na cestě zpět přemýšlela, na koho se zákaz opustit hrad vztahuje. Jen na ni, anebo i na někoho dalšího? Bojí se snad Geoffrey, že by utekla? Chápala by ho, kdyby měl takové obavy včera, ale nyní je jeho žena. Přísahala mu věrnost. Neuvědomuje si, že pro ni je manželský slib stejně posvátný jako pro něho? Ne, zavrtěla hlavou. Geoffrey jí nedůvěřuje. Důvěru je nutno získat. Ale časem se jí to určitě podaří.

A nakolik mu důvěřuji já? zeptala se Elizabeth sama sebe. Domnívala se, že mu věří, neboť věděla, že je čestný muž. Pamatovala si, jakým způsobem jednal s otcem. Otec o něm hovořil vždy hezky.

Elizabeth si však musela přiznat, že toho o Geoffreym mnoho neví. Nevěděla, jak jedná s ženami, tudíž ani nevěděla, jak bude zacházet s ní.

Její pozornost zaujal tmavý stín, který se mihl po obloze. Vzhledla vzhůru a spatřila svého jestřába, jak krouží nad nádvořím. Aniž by přemýšlela, co dělá, napřáhla ruku a čekala. Upřeně se dívala na svého pernatého miláčka, takže si vůbec nevšimla vzruchu kolem.

Jestřáb přistál na Elizabethině ruce a spokojeně vydal pár chroptivých zvuků. Elizabeth si všimla jeho vypouklého tělíčka a tiše se pomodlila za jeho schopnost ulovit si kořist.

Jestřáb znovu zachroptěl a zamával křídly. „Jen klid,“ zašeptala. „Já ho taky slyším,“ dodala. Z dálky bylo slyšet dusot kopyt.

Po chvíli Elizabeth spatřila manžela vjet branou. Doprovázeli ho její psi. Poněvadž věděla, že se jestřáb psů obává, slitovala se nad ním a zavelela mu: „Běž.“ Pták okamžitě opustil měkký posed a zvedl se k nebi.

Elizabeth si nadzvedla šaty a vykročila k manželovi, aby ho požádala o několik minut hovoru. Zadívala se na jeho úzké rty, které ji v noci tak vášnivě líbaly, a přemýšlela, na co její muž myslí. Teprve nyní si uvědomila, že ji a jejího jestřába sledovala spousta vojáků, a trochu se zastyděla. Nebyla zvyklá budit pozornost.

Náhle se za jejími zády ozval jásot. Otočila se, aby zjistila, co se děje, a spatřila vojáky, jak na ni stále zírají. A jásají. Zbláznili se snad všichni? pomyslela si. Pohlédla tázavě na svého muže, ale jeho tvář byla vážná.

Vysvětlení jí podal Roger. Přistoupil k ní a uznale jí poklepal na rameno. „Vzdávají poctu Jestřábovi... vašemu muži,“ řekl. „A také jeho ženě. Cení si vás, má paní.“

„Ale jestřáb je něco jako domácí zvíře,“ řekla a pohlédla do nebe. „Od malička jsem ho vychovávala...“

„Na tom nezáleží,“ přerušil ji Roger. „Jestřáb je svobodný, a přesto se k vám vrací. To proto, že si vás cení.“

Ach bože, jak jsou jen hloupí a pověřiví! pomyslela si Elizabeth. Proč by si mě měli cenit? Asi proto, že jsem baronova

žena, usoudila. Koutkem oka zahlédla, že Geoffrey seskočil z koně a zamířil k ní.

Teď už si mě konečně všimne, pomyslela si podrážděně. Potlačila však v sobě hněv a obrátila se ke svému muži s úsměvem.

Má jistě hodně starostí a není zapotřebí, aby ho zatěžovala svými. Navíc, nemůže se chovat jako malé uražené děcko. Je už dospělá žena, manželka.

Promluvila jako první. „Dobré ráno, můj pane.“ Mírně se uklonila, přistoupila k němu a chtěla ho lehce políbit na tvář, jako to dělávala její matka, když vítala Elizabethina otce. Geoffreyův zamračený výraz jí v tom však zabránil. Vypadalo to, jako by vytušil její záměr, ale nepřál si, aby ho políbila.

Elizabeth cítila, že jí rudnou tváře. Bylo jí trapně a nevěděla, co dělat. Povšimla si svých psů a instinktivně si poklepala na stehno, aby je přivolala k sobě. Psi ji však ignorovali a dál seděli vedle barona. No tohle! pomyslela si roztrpčeně, nevěrníci jedni. Měla chuť křičet vzteky. Jak by se asi Geoffrey zachoval, kdyby mu ztropila scénu před jeho muži? Ale ne, k tomu by se nikdy nesnížila, má svou hrdost. Přesto ji tato představa pobavila.

Geoffrey promlouval s Rogerem. Elizabeth trpělivě čekala, až dokončí příkazy a obrátí svou pozornost k ní. Všimla si, že čím déle její manžel mluví, tím více se Roger mračí. Co ho tolik znepokojilo? Elizabeth postoupila blíže, aby lépe slyšela.

„Kolik mužů ho doprovází?“ zeptal se Roger barona. „Podle Rilse ne víc než padesát,“ odpověděl Geoffrey.

Baron se náhle otočila pohlédl na Elizabeth. Aniž by cokoli řekl, věděl, že pochopila, o čem se s Rogerem bavili.

V Elizabeth by se krve nedořezal. Ačkoli bylo ticho, slyšela stovky kopyt blížících se koní. Přijíždí Belwain! Zbledla a nenápadně sáhla na svou dýku, připásanou okolo boků. V očích se jí zračilo, na co právě myslela. Musím najít Thomase. Musím ho ukrýt. Kde jen může být?

Geoffrey s těžkým srdcem sledoval, jak se mu Elizabeth mění před očima. Z pokorné ženy byla náhle lita šelma. Nejraději by ji objal a ukonejšil, ale nemohl.

Elizabeth se otočila a vydala se hledat bratra. Musí ho najít a ochránit. Zapomněla, že třímá v ruce nůž a že manžel stojí opodál.

Geoffrey ji zadržela jemně jí zatřásl. „Nedělej to,“ řekl měkce.

Elizabeth ustoupila o krok a vymanila se. Chtěla ho obejít, ale Geoffrey jí zastoupil cestu.

„Musím najít Thomase,“ pronesla odhodlaně. „Nepokoušej se mě zastavit.“

„Jdi do svého pokoje a tam na mě počkej,“ nařídil Geoffrey. Elizabeth zavrtěla hlavou, ale Geoffrey trval na svém. „Pošlu Thomase za tebou.“

„Ted? Pošleš ho za mnou hned teď? Ještě dříve, než ho uvidí Belwain?“ zeptala se. Zoufalství v jejím hlase ho zasáhlo jako rozžhavený písek vylitý z kádí. Uvědomil si, jak je Elizabeth vystrašená.

„Rogere,“ řekl, aniž by z ní spustil zrak. „Chlapec je u kožešníka. Odved’ ho do Elizabethina pokoje.“

„Ano, pane,“ obrátil se Roger a spěšně se vydal ke řemeslníkově chýši.

Elizabeth se dívala za Rogerem. Její pozornost vyrušil Geoffreyův dotek. Nepřítomně sledovala, jak jí pomalu, prst za prstem rozevírá dlaň, v níž svírala dýku. Teprve když se jí zmocnil, namítla: „Ale já svou dýku potřebuji...“

„Ne, nepotřebuješ. Zůstaneš ve svém pokoji.“ Jeho příkaz zněl nekompromisně. Přitáhl si ji k sobě a zvedl jí bradu, aby se mu podívala do očí. „Chci, abys mi dala své slovo.“

„A budeš mi věřit?“ zeptala se. Chvěla se a věděla, že to manžel cítí.

„Nemám důvod ti nevěřit,“ pronesl Geoffrey.

„Nevím, jestli ti ho mohu dát,“ namítla. „Nejdříve mi řekni, co hodláš udělat s Belwainem.“

Geoffrey chápal, proč se zdráhá, a proto se na ni nezlobil. „Pamatuj, ženo, já ti nemusím říkat, co hodlám udělat a co ne.“ A pak jemněji dodal: „Věř mi, že co dělám, dělám ve jménu spravedlnosti.“

„A co když ti nevěřím?“ zeptala se.

„Pak tě nechám hlídat. Postavím ke dveřím stráž,“ odpověděl. „Alespoň do té doby, než si promluvím s tvým strýcem a vyslechnu jeho názor.“

„Žádný názor nemá, budou to jenom lži,“ vykřikla.

„Dost! Chci slyšet tvůj slib.“

„Dobrá, máš mé slovo. Budu čekat, dokud si s Belwainem nepromluvíš.“ Přestala se třást, ale v očích jí zůstal vzdor. „Ještě bych ráda něco dodala, muži. Důvěřuji ti. Ale pokud nebudeš jednat s Belwainem ty, udělám to já.“

„Elizabeth!“ napomenul ji hlasitě. Měl chuť jí zatřást, aby si uvědomila své postavení. „Nevyhrožuj mi. Tvému strýci se dostane řádného slyšení. Musím se řídit zákony krále. Dříve než vynesu rozsudek, musím vyslechnout všechny strany. A ty budeš mé rozhodnutí respektovat.“

Elizabeth mlčela. V koutku duše věděla, že nebude schopná přijmout žádné jiné rozhodnutí než to, že je strýc vinen. Ale doufala, že k stejnému závěru dojde Geoffrey sám. Řekl přece, že jí věří.

„Půjdu do svého pokoje,“ pravila a doufala, že tím ukončí jejich hovor.

Geoffrey ji nechtěl zdržovat. Belwainovi vojáci tu mohli být každou chvíli. Přesto si přál, aby odcházela s pocitem klidu. „Slíbil jsem, že tebe a tvého bratra ochráním. Mysli na to.“

„Ano, muži,“ řekla a vydala se k pevnosti. Když vystoupila po schodech ke dveřím, obrátila se a znovu přikývla: „Důvěřuji ti, můj pane.“ A sama pro sebe dodala: jenom mě nezlamej.

KAPITOLA 5

Jakmile byla Elizabeth v bezpečí hradu, obrátil se Geoffrey k mužům, kteří čekali na jeho rozkazy. „Harolde, zdvojnásobte šířku zdí,“ řekl jednomu z rytířů. „Dnes vpust’te do pevnosti pouze Belwaina a jeho doprovod,“ připomněl druhému. Mrkl na Rogera, aby chytl chlapce, a pak sledoval, jak ho jako pytel brambor odnáší do hradu. „Až Belwain přijede, pošlete ho za mnou. Budu ve velkém sále,“ prohodil přes rameno.

Když se vydal k bráně, zastavil ho jeden z panošů, Gerald, a chtěl se ho na něco zeptat. Geoffrey mu ale pokynul, aby byl zticha. Chtěl se nejdříve ujistit, že Roger odnesl Thomase k sestře. „Zůstaň zde,“ poznamenal nakonec k panošovi.

„Zůstanu ve vaší blízkosti, pane,“ namítl Gerald a zatvářil se ustaraně.

„Proč?“

„Abych vás hlídal,“ pronesl panoš významně.

„To je snad má povinnost,“ vyštěkl na něj Roger, který se právě vrátil. Poznámka staršího rytíře se panoše dotkla. Svěsil ramena a vypadal jako dítě, kterému rodiče odepřeli nejoblíbenější hračku.

„Jak jste přišli na to, že byste mě měli hlídat?“ zeptal se Geoffrey a podíval se významně na oba vazaly.

„No, podle toho, co jste řekl, pane,“ pospíšil si s odpovědí Gerald dříve, než mohl Roger zareagovat.

„Pak je na Rogerovi, aby se tohoto úkolu zhostil,“ prohlásil Geoffrey. „Tvou povinností bude dívat se a poslouchat,“ dodal. Panošův výraz prozrazoval, jak jemu líto, že nemůže být přítomen rozhovoru s Elizabethiným strýcem, ale Geoffrey nemínil své rozhodnutí měnit. Měl na starosti jiné, důležitější věci.

„Říd' se mými příkazy, Geralde, jinak se nestaneš rytířem. Rozuměl jsi?“

Mladší vazal si položil ruku na srdce a uklonil se. „Ano, pane. Budu se řídit vašimi příkazy.“ Pohlédl na barona, a když viděl jeho souhlasné přikývnutí, odešel.

„Měl by se učit držet jazyk za zuby,“ poznamenal Roger, když vešli do velkého sálu.

„Ano, a zakrývat své emoce. Ale je ještě mladý, je mu pouze patnáct, pokud se dobře pamatuji.“ Geoffrey se na Rogera usmál a dodal: „V soubojích je zručný. Vždycky je připraven podat mi zbraň, kterou právě potřebuji.“

„To je snad jeho povinnost,“ namítl Roger.

„Ano, ale vykonává ji dobře, nemyslíš?“ zeptal se Geoffrey.

„Ano, navíc je ti zcela oddán,“ souhlasil Roger.

„Možná bych ti ho měl svěřit,“ navrhl Geoffrey. „Můžeš ho mnohému naučit.“

„Ne víc než ty,“ opáčil Roger. Posadil se na lavici a lokty se opřelo masivní dřevěný stůl, jehož povrch byl poškozen vrypy. „Kromě toho by mě svou vehemencí přivedl do hrobu. Jsem už na taková mlád'ata příliš starý.“

Geoffrey se pousmál. „Nejsi o moc starší než já, Rogere. Najdi si lepší výmluvu.“

„Když mi to přikážeš, budu se o něho starat,“ připustil Roger nerad.

„Nic ti přikazovat nebudu, příteli. Ale přemýšlej o tom. Pak mi řekneš, jak ses rozhodl.“

„Myslíš, že Belwain je zodpovědný za vyvraždění Elizabethiny rodiny?“ změnil Roger téma hovoru.

Z Geoffreyovy tváře se vytratil úsměv. Naklonil se nad okraj stolu a rukou si třel bradu. „Nevím,“ řekl po chvíli. „Ale moje žena je o tom přesvědčena.“

„Rovněž i sluhové, s nimiž jsem hovořil,“ dodal Roger. „Všichni si pamatují na hádku mezi starým Thomasem a Belwainem a na to, jak Belwain svému bratrovi vyhrožoval.“

„To ale na jeho odsouzení nestačí,“ namítl Geoffrey. „Hloupí lidé řeknou ve zlosti spoustu věcí, kterých později litují. Zlostné řeči ještě nikdy nikoho nezabily. Budu ho muset vyslechnout, pak uvidím.“

„Zdá se, že on jediný by získal velké výhody, kdyby jeho bratr zemřel.“

„Ne, není jediný,“ oponoval mu Geoffrey. „Jsou tu ještě i jiní.“

Roger ze zamračeného Geoffreyova pohledu pochopil, že se nemá dál vyptávat. Počká tedy, co se bude dít. Ale nepochyboval, že baron nakonec viníka vypátrá. Znal ho už hodně dlouho a velmi dobře. Jestřáb byl vždy pečlivý a obezřetný. Neraď činil ukvapená rozhodnutí. Je spravedlivým, rozumným vládcem.

Nenechá se však ovlivnit svou ženou? napadlo Rogera. Jistě má na Geoffreyho velký vliv, přestože se zatím vždy snažil jednat opačně, než chtěla. Roger si však uvědomil, že i jeho Elizabeth silně ovlivnila. Ale skutečnost, že se jednalo o její rodinu, nemohla Geoffreyho svést z cesty spravedlivého soudce. Bude postupovat stejně jako v ostatních případech. Neodsoudí někoho, o němž by nebyl přesvědčen, že je vinen.

Dveře se otevřely a oba muži se obrátili. Mezi strážci vstoupil do sálu neznámý muž. Belwain přijel.

Geoffrey pokynul strážcům, aby se vzdálili. Belwain byl malé postavy, elegantně oblečený do modrozlutého oděvu. Chvilí váhavě postál u dveří, ale pak klopýtaně přikročil k baronovi. „Jsem Belwain Montwright,“ představil se písklavě a utřel si nos bílým kapesníkem.

Geoffrey si ho nejdříve řádně prohlédl a potom pronesl: „Jsem váš baron, pane. Vítám vás.“

Belwain se Thomasi Montwrightovi ničím nepodobá, pomyslel si Geoffrey. Thomas byl vysoký muž, plný života, s rozhodným hlasem a vzpřímenou chůzí. Jeho mladší bratr, jenž nyní před ním klečel, připomínal stařenu oděnou v mužském hávu.

„Přísahám vám svou věrnost, pane,“ řekl Belwain s rukou na prsou.

„Nemohu přijmout váš slib, pokud nevím, co máte na srdci. Vstaňte!“ řekl Geoffrey přísně. Belwain se bojácně postavil.

Geoffrey pokračoval. „Mnozí vás viní z toho, co se na Montwrightu stalo. Chci vědět, co o tom víte.“

Belwain se několikrát rychle nadechla odpověděl. „Nic o útoku nevím, pane. Pouze jsem o něm slyšel z vyprávění. Bůh je mi svědkem, že s tím nemám nic společného. Vůbec nic. Thomas byl můj bratr. Miloval jsem ho!“

„Podivným způsobem projevujete čest svému zesnulému bratrovi,“ poznamenal Geoffrey. Belwain se zatvářil nechápavě, a proto baron dodal: „Jako výraz smutku se obvykle nosí černý oděv, ale vy barvami jen hýříte.“

„Oblékl jsem si to nejlepší, co mám,“ namítl Belwain. „Mému bratrovi se barvy líbily,“ dodal a pohládl přitom rukáv tuniky.

Geoffrey se zatřásl odporem. Před ním nestál muž, ale slaboch. Nebylo jednoduché tvářit se nezaújatě. Geoffrey přistoupil ke krbu, pak se otočil k Belwainovi a zeptal se: „Když jste se naposledy viděls bratrem, pohádali jste se?“ Jeho hlas zněl nyní téměř přátelsky.

Belwain chvíli těkal očima z Geoffreyho na rytíře, jenž seděl u stolu, a nakonec odpověděl. „Ano, pane. Do konce života si budu vyčítat, že jsme se rozešli ve zlém.“

„Kvůli čemu jste se pohádali?“ chtěl vědět Geoffrey, aniž by se nechal ovlivnit Belwainovou plytkou projevenou lítostí.

Belwain si uvědomil, že jeho slova na barona nijak nezapůsobila, a proto pokračoval v méně dramatickém tónu. „Bratr mi přislíbil další pozemek, na němž bych mohl hospodařit. Skutečné předání však každým rokem odkládal. Thomas byl dobrý člověk, ale nikterak štědrý. Při své poslední návštěvě jsem si byl jistý, že se dohodneme. Mýlil jsem se. Opět si našel výmluvu!“ Belwainův obličej zrudl a jeho hlas nabyl hloubky. „Tentokrát mi došla trpělivost. Už jsem byl z těch jeho hrátek unavený,“ podotkl. „Řekl jsem mu to a pak jsme začali na sebe křičet. Vyhrožoval mi, pane. Ano, vyhrožoval! Jedinému bratrovi! Musel jsem odjet. Thomas byl velmi výbušný, a proto měl hodně nepřátel, víte?“ dodal. „Hodně nepřátel.“

„A vy se domníváte, že jeden z těch ‚mnoha nepřátel‘ zabil jeho i celou jeho rodinu, že?“

„Ano, to si myslím,“ souhlasil Belwain a horlivě přikyvoval. „Znovu vám říkám, že s tím nemám nic společného. Mám důkaz, že jsem byl v ten den někde úplně jinde. Mohu vám předvést svědky, pokud si to budete přát.“

„Nepochybuji, že máte dostatek přátel, kteří vám potvrdí, že jste byl s nimi v době, kdy byl váš bratr i s rodinou zabit,“ řekl Geoffrey. Jeho hlas byl milý, ale jeho pohled mrazil.

„Ano,“ pronesl Belwain s větší odvahou. „Jsem nevinný a mohu to dokázat.“

„Neřekl jsem, že jste vinen,“ namítl Geoffrey klidně, neboť nechtěl, aby Belwain poznal, jak o něm smýšlí. Záměrně ho chtěl uchlácholit, aby se cítil bezpečně. Pak ho snad bude snazší chytit do pasti. „Jsem teprve na začátku vyšetřování celého případu, chápete.“

„Ano, pane. A až ho dořešíte, domnívám se, že byste mě mohl jmenovat svobodným šlechticem. A možná snad i pánem Montwrightu?“ Belwain se včas zarazil. Téměř si radostí promnul ruce. Bylo to jednodušší, než očekával. Baron, třebaže jde z něho strach, je velmi rozumný, pomyslel si.

„Dědicem Montwrightu je Thomasův syn,“ odpověděl Geoffrey.

„Ano, to je pravda, barone,“ opravil se rychle Belwain. „Ale protože jsem jeho jediný strýc a příbuzný... předpokládám, že poté, co zjistíte, že nemám s případem nic společného, světíte chlapce do mého opatrovnictví. Takový je zákon,“ dodal důrazně.

„Chlapcova sestra vám nedůvěřuje, Belwaine. Domnívá se, že jste vinen.“ Geoffrey sledoval Belwainovu reakci na svá slova a všiml si, jak v něm vzrůstá napětí.

Belwain se pohrdavě usmál. „Nic neví. A bude muset změnit svůj postoj, až se tady stanu pánem,“ vyštěkl. „Vždycky si dělala, co chtěla.“

Geoffrey se musel velmi ovládat, aby ho nezabil. Jak je hloupý, pomyslel si. Hloupý a neschopný. Nebezpečná kombinace. „Hovoříte o mé ženě, Belwaine.“

Jeho slova přinesla své ovoce. Belwain zbledl a očividně poklesl v kolenou. „Vaše žena? Prosím za odpuštění, pane. Nechtěl jsem...“

„Dost!“ okřikl ho Geoffrey. „Vraťte se ke svým mužům a čekejte, dokud pro vás nepošlu.“

„Nemohu tady zůstat?“ zeptal se Belwain kňouravě.

„Ne,“ vykřikl Geoffrey. „A buďte rád, že žijete. Ještě nejsem o vaší nevině zcela přesvědčený.“

Belwain otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale raději je zase zavřel. Pak se otočila rychle odešel.

„Panebože! Tohle že má být Thomasův bratr?“ zakroutil hlavou Roger, jakmile se dveře zavřely.

„Je ustrašený, ale zároveň drzý,“ podotkl Geoffrey.

„Co si o něm myslíš, Jestrábe? Udělal to? Naplánoval a udělal?“

„A co si myslíš ty, Rogere?“ zeptal se Geoffrey.

„Vinen,“ pronesl Roger.

„Na základě čeho tak soudíš?“

„Na základě... je mi z něho nanic,“ přiznal Roger po chvíli.

„Docela by se mi líbilo, kdyby byl vinen.“

„Ale to nestačí.“

„Ty si o něm nemyslíš, že je vinen, že?“

„To jsem neřekl. Je příliš brzy hodnotit. Belwain je hlupák, který se neumí rozhodovat. A navíc je slaboch, Rogere. Nemyslím si, že by dokázal zosnovat tak strašlivý plán. Zdá se, že spíš dokáže někoho následovat, ne být vůdcem.“

„Ano, vyjádřil ses přesně,“ souhlasil Roger.

„Nedomnívám se však, že je zcela nevinný, ale plán určitě nevymyslel. Ne, to by nesvedl,“ zavrtěl hlavou Geoffrey. „Někdo to udělal za něho a Belwain se pouze přidal.“

„Jaký bude tvůj další postup?“

„Budu muset své rozhodnutí, kdo je vinen, na nějakou dobu oddálit,“ řekl Geoffrey. „A Belwaina využiju jako prostředku.“

„Obávám se, že ti nerozumím.“

„Musím něco vymyslet,“ řekl Geoffrey. „Mezitím bych mohl Belwainovi naznačit, že mu věřím. Mohl bych také navrhnout, že mu svěřím chlapce do výchovy. Pak se uvidí.“

„Co tě k tomu vede?“

„Ať už ten ďábelský plán vymyslel kdokoli, týká se mého majetku. Napadli Montwright, a to je skoro stejné, jako by napadli mě. Možná že Montwright byl jen záminkou, jak rozpoutat konflikt. Musím zhodnotit všechny okolnosti, nikoli jen jednu.“

„Někdy je ovšem jednoduchý závěr tím nejsprávnějším,“ namítl Roger.

„Zapamatuj si Rogere, že nic není bílé nebo černé. Pokud tomu věříš, klameš jen sám sebe. Nic není tak jednoduché, jak se zdá.“

„Díky za lekci, pane,“ řekl Roger.

„Já ji dostal, když jsem byl malý, Rogere,“ přiznal se Geoffrey. „Pojď,“ řekl náhle. „Máme ještě hodně práce. Přichystej na nádvoří stůl. Svolám řemeslníky a vyrovnám se s nimi.“

„Dobře,“ řekl Roger a postavil se. Ve spěchu převrhl židli, ale neobtěžoval se ji zvednout. Geoffrey ho už čekal u dveří.

„Rogere, nechám ti na starost chlapce. Půjdu nahoru, promluví si s Elizabeth a malého pošlu za tebou. Počkej tady.“

Roger přikývl a tiše přemítal, co asi baron řekne své ženě. Věděl, že lady Elizabeth očekává pro svého strýce rozsudek smrti. Jak se zachová, když jí Geoffrey řekne, že se rozhodl počkat? Uvědomuje si Jestřáb, jakou toleranci vyžaduje od obyčejné ženy? Vzápětí se ale okřikl: baronka není přece obyčejná žena.

„Pane?“ zeptal se náhle.

Geoffrey se otočila tázavě zvedl obočí.

„A co lady Elizabeth? Mám se o ni dnes také postarat?“

„Ne, tu nech mně,“ odpověděl Geoffrey. „Ačkoliv je nezvyklé, aby po boku barona vystupovala žena, budu ji mít alespoň na očích.“

„Ochráníte ji tím před Belwainem,“ řekl Roger a pokýval hlavou.

„A Belwaina před ní,“ poznamenal Geoffrey a nepatrně se pousmál. „Pokusila by se ho zabít. Obávám se, že by toho byla schopna.“

Roger opět přikývla snažil se zakrýt smích.

Elizabeth chvíli trvalo, než se uklidnila. Nejraději by svého bratra popadla a zatřásla jím jako...

Malý Thomas si na nic nevzpomínal. Ani na to, jak hrávali šachy. A co se jich nahráli!

Když Geoffrey otevřel dveře jejich komnaty, našel Elizabeth, jak stojí u okna a svírá chlapcovu ruku. Malý vypadal zmateně.

„Běž za Rogerem, chlapče. Čeká tě u schodiště.“ Geoffreyův příkaz rozzářil Thomasovu tvář. Vytrhl se z Elizabethiny ruky a rozběhl se ke dveřím. Baron ho však zastavil. „Poslouchej mě, Thomasi. Od Rogera se nehneš ani na krok, rozumíš?“ Jeho hlas zněl přísně.

Chlapec přikývl. „Ani na krok,“ zopakoval zamračeně a vyběhl ven.

Geoffrey za ním pomalu zavřel dveře a mezitím přemýšlel, co všechno Elizabeth řekne. Jakmile se otočil, málem do ní narazil. Vypadala klidná, ale v očích se jí zračila muka. Muka a bolest.

Ačkoliv nebyl zvyklý někoho utěšovat, položil jí ruce na ramena a měkkým hlasem řekl: „Chci, abys mi slíbila, že mě nyní vyslechněš. Vyslechněš a pokusíš se respektovat mé rozhodnutí.“

Elizabeth se zamračila. Požadoval nemožné. „To ti nemohu slíbit, můj pane. Nemohu! To ode mne nežádej.“ Chtěla ve svém hlase skrýt sklíčenost, ale nepodařilo se jí to.

„Tak mě alespoň vyslechni,“ řekl Geoffrey.

„Shledal jsi Belwaina nevinným.“ Geoffrey cítil, jak svěsila ramena.

„To jsem neřekl,“ namítl.

„Je tedy vinen?“

„Ani to jsem neřekl,“ odsekl Geoffrey mírně podrážděn. „Ale...“

„Tak už dost! Žádal jsem tě, abys mě vyslechla,“ pronesl. „A nechci, abys mě přerušovala, dokud neskončím. Slibuješ?“

Elizabeth viděla, že se Geoffrey zlobí a že přestává být trpělivý. Nadechla se a řekla: „Nebudu tě přerušovat.“

„Hned na počátku chci poznamenat,“ oznámil Geoffrey méně přísně, „že to, že ti chci vše vysvětlit, je výrazem mé dobré vůle. Rozumíš?“

Elizabeth přikývla a tiše se modlila, aby už pokračoval.

„Jsi má žena. Nemusím ti nic říkat. A v budoucnu pravděpodobně ani nebudu. Nepřísluší ti, abys věděla, co dělám nebo o čem přemýšlím. Chápeš?“

Po pravdě řečeno, Elizabeth nechápala. Její otec sděloval matce všechno, dělil se s ní o radosti i o starosti. A tak by to mělo být. Proč tomu Geoffrey nechce rozumět? Byli jeho rodiče jiní? Přemýšlela. Musí se ho na to zeptat. Ale teď musí souhlasit. Přikývla a složila ruce na prsa.

Geoffrey ji pustil a otočil se. Přešel k židli, upravil si meč a posadil se. Natáhl nohy na okraj postele a podíval se na Elizabeth.

„Tvůj strýc se tvému otci vůbec nepodobá,“ začal. „Nechce se mi vůbec věřit, že jsou bratři.“ Odmlčel se a podíval se někam za Elizabeth.

„Tohle řešení se ti bude zdát příliš jednoduché,“ řekl spíš sobě než své ženě. Elizabeth by se ho nejraději zeptala, co tím myslí, ale byla zticha.

„Obávám, že Belwain za vyvražděním tvé rodiny nestojí.“ Tak, a bylo to venku. Geoffrey sledoval Elizabeth, jak se zachová.

Elizabeth se mu podívala do očí a čekala. Vycítila, že ji Geoffrey zkouší, ale nechápala proč. Copak netuší, jaká muka prožívá?

Její postoj se mu zamlouval. „Odpověz mi, Elizabeth. Myslíš si, že je tvůj strýc inteligentní? Řekni mi, jaký je.“

Elizabeth se dovtípila, že její úsudek je pro Geoffreyho důležitý, i když nevěděla proč. „Myslím si, že se stará pouze o sebe, o vlastní zájmy.“

„Tvé důvody?“

„Kdykoli k nám přijel, nikdy se nebavil ani se sestrami, ani s bratrem nebo se mnou. Rodina ho nezajímala. Ale jakmile se objevil otec, začal na něho Belwain chrlit své požadavky. Vždycky chtěl víc a víc, ale nikdy nic nedal.“ Elizabeth si sedla na postel a pokračovala: „Belwain neví, co je to láska, proto si myslím, že dokáže snadno zabít. Nebyl ani loajální. K tomu nemohu uvést žádný příklad, ale cítím to. A ptáš-li se, je-li Belwain inteligentní, pak musím říct, že asi ne. Jinak by se už dávno naučil jednat s mým otcem. Kdyby použil jinou metodu, určitě by dosáhl toho, po čem toužil.“

„Je slaboch, nemyslíš?“ zeptal se Geoffrey.

„Ano, je to slaboch,“ souhlasila Elizabeth. „A je plný zla.“

„Nemohu s tebou ani souhlasit, ani nesouhlasit,“ řekl Geoffrey. „Ale jeho chování se mi nelíbí.“

„Matka říkávala otci, že strýc Belwain trpí královským komplexem,“ zašeptala.

„Královským komplexem?“ Geoffrey podobný výraz nikdy neslyšel.

Elizabeth zčervenala, ale odpověděla. „Dává přednost mužům před ženami...“

Geoffrey vyskočil, jako by do něho uhodil blesk. „Kdyby tě William slyšel, nechal by ti za takové pomluvy vytrhnout jazyk.“

„Takže to není pravda?“ zeptala se, nedbajíc manželova hněvu.

„Ne, není to pravda,“ vyštěkl Geoffrey. „Už nikdy tak nemluv, jinak se dopustíš velezrady.“

„Ano, muži,“ souhlasila Elizabeth. „Jsem ráda, že to není pravda.“

„William byl ženatý,“ vyhrkl Geoffrey. „Není vhodné se bavit...“

„Ale i když jsi ženat, můžeš dávat přednost mužům, ne?“

„Tak už dost!“ Panebože, proč ho provokovala? Hovořila o královských záležitostech, jako by probírala bezvýznamné rodinné problémy. Musí se ještě hodně učit.

„Ano, můj pane.“ Její hlas zněl kající a Geoffrey přemýšlel, do jaké míry upřímně. „Omlouvám se, Geoffrey, odvedla jsem tě od našeho hovoru.“

„Hm,“ zamručel Geoffrey. Sedl si, zavrtěl hlavou a uvažoval, kde přestal.

„Řeknu ti, k jakému závěru jsem došel. Tvůj strýc je slaboch. Slaboch a idiot.“

„Mohu se tě na něco zeptat?“ otázala se Elizabeth mírně. „Můžeš,“ odvětil Geoffrey.

„Zabiješ ho, nebo to budu muset udělat já?“

„Prozatím ho nezabiju ani já, ani ty. Budeme ho potřebovat, Elizabeth. Dál už se neptej, dokud neskončím,“ dodal rychle. Elizabeth se zamračila, ale přikývla.

„Plán, jak vyvraždit tvou rodinu, asi nevymyslel, na to je příliš hloupý. Domnívám se však, že se na něm nějakým způsobem podílel.“ Elizabeth věděla, že má Geoffrey pravdu. Nebylo jednoduché si to přiznat. Belwaina nenáviděla, proto bylo snadné ho obvinít. Teprve nyní si začala uvědomovat, že by se na útoku mohli podílet i jiní.

„Použijeme Belwaina jako návnadu. Věřím, že nás dovede k pravému viníkovi. Mám plán,“ dodal, „a ty mi slib, že budeš spolupracovat.“

„Ale kdo by ještě mohl z naší smrti těžit?“ zeptala se Elizabeth.

„Existuje člověk,“ řekl Geoffrey, „jehož jméno zatím neprozradím. Mohl bych se mýlit. Musíš mi důvěřovat, Elizabeth.“

Elizabeth neodpověděla, jen se na svého muže dívala a čekala, co řekne.

„Nyní bych tě rád požádalo jistou věc, která je velmi obtížná,“ pronesl vážně. „A vyžaduje odvahu.“

„Co je to?“ zeptala se.

„Viděla jsi, co se stalo, a také si pamatuješ tváře těch, kteří neměli masky,“ řekl Geoffrey. „Dnes v noci dovolím Belwainovým mužům, aby s námi povečeřeli.“

Elizabethiny oči se rozšířily hrůzou, ale Geoffrey pokračoval.

„Nemusíš se ničeho bát, máme mnohem více vojáků než Belwain. Nebude nám hrozit nebezpečí. Celý večer budeš sedět po mém boku a sledovat je. Třeba někoho poznáš.“

„Belwain bude sedět s námi?“ zeptala se.

„Ano,“ připustil Geoffrey. „Chci, aby si myslel, že ho považuji za nevinného. Bude-li se cítit bezpečně, uklouzne.“

„Žádáš ode mě mnoho,“ zašeptala Elizabeth. „Nevím, jestli...“

„Dokázala by ses spokojit s Belwainovou smrtí, třebaže bys tušila, že existují i jiní viníci?“ namítl Geoffrey.

Elizabeth dlouhou chvíli váhala. „Ne, nebyla bych spokojená. Chci znát celou pravdu.“

„Můžeš tedy udělat to, o co jsem tě žádal?“

„Ano,“ odpověděla Elizabeth, i když si nebyla jistá, zdali to dokáže. Skutečně nevěděla. „Nemohli bychom jet raději do jejich tábora?“

„Ne,“ prohlásil Geoffrey. „Tady je bezpečněji.“

Elizabeth se narovnala a vstala. „Musím zařídit spoustu věcí. Uvědomím kuchaře a služebnictvo, že budeme mít společnost.“ Její ruce se trásly. Byla zaplavená rozdílnými pocity.

„Pojď sem, Elizabeth,“ nařídil jí Geoffrey mírně.

Elizabeth přikývla a pomalým krokem k němu přistoupila. Dříve než se stačila vzpamatovat, Geoffrey si ji posadil na klín a dal jí hlasitý polibek. Jeho ústa byla teplá a voněla mátou. „Neublížil jsem ti včera?“ zeptal se tiše, usmívaje se nad jejím ruměncem, který jeho otázka vyvolala.

„Ani ne,“ odpověděla Elizabeth a zadívala se na jeho bradu. Slyšela, jak se usmála podívala se mu do očí. Byla v nich něha. „A co já? Neublížila jsem ti, můj pane?“ zeptala se nevinně.

„Ani ne,“ opáčil překvapeně. Líbilo se mu, když ho škádlila. Měla přitom milý, šibalský výraz. Panebože, kéž by se mu podařilo

vyřešit muka způsobená smrtí členů její rodiny co nejdříve! Chtěl, aby se jen radovala, aby se smála.

Zvedl ji z klína a postavil se. „Není doba na milování, ženo. Je ještě den,“ poznamenal.

„Takže se můžeme milovat jen v noci?“ zeptala se. Svou otázku považovala za žert, ale Geoffrey přikývl. „To myslíš vážně?“ zeptala se nevěřicně.

„Samozřejmě že vážně. A nedělej si ze mne legraci, Elizabeth,“ řekl. „Nemohu si dovolit projevovat své city před vojáky. Měla by ses tomu také načit,“ napomenul ji. „Musíš znát své místo.“ Jeho hlas nezněl nazlobeně, ale připomínal kárání. A to ji popouzelo.

„A kde je moje místo, muži?“ zeptala se a bojovně si opřela ruce v bok.

Geoffrey přistoupil ke dveřím, otevřel je a pak se obrátil k Elizabeth.

„Ptám se tě, muži, kde je moje místo?“

Její pobouření ho mátllo. Chovala se jako hřebec, kterého táhne uzda.

„Kde je tvoje místo?“ zopakoval zamračeně. „Co tím myslíš?“

„Ano, kde je?“ zeptala se vysokým hlasem. „Stojím vedle tebe, nebo za tebou, muži? To bych chtěla vědět!“

„Za mnou, samozřejmě. Tak se věci mají.“

Z jejího výrazu usoudil, že s odpovědí spokojená není. Práskl dveřmi dřív, než mohla odpovédět, a zavrtěl hlavou. Ach, budeš se muset toho ještě mnoho naučit, ženo!

Mýlíš se, Geoffrey, pomyslela si Elizabeth, jakmile se dveře zabouchly. Nebudu postávat za tebou, to přísahám. Stejně jako matka, budu stát vedle tebe. Ach, budeš se toho muset ještě mnoho naučit, muži!

KAPITOLA 6

Během útoku na hrad byli kromě členů Elizabethiny rodiny zavražděni i správce panství Guyton a také Angus, jenž se staral o zvelebování hradu. Bylo zabito i mnoho dalších lidí, kteří se starali o chod hospodářství. Elizabeth věděla, že pokud nebudou jmenováni noví nástupci, nastane chaos.

Ačkoliv tyto záležitosti spadaly do Geoffreyovy kompetenci chtěla Elizabeth svému muži pomoci. Její matka vládla společně s otcem, po jeho boku. Vždy říkala, že mu pomáhá nést břemeno vůdcovství. Elizabeth hodlala příklad své matky následovat.

Nejdříve vyplní to, co manželovi slíbila. Vyhledala Sáro a pověřila ji přípravou večeře. Důvěřovala jí, a když služebná přeríkávala všechny příkazy, byla si Elizabeth jistá, že všechno půjde podle jejího plánu.

„Jednotlivé chody se Belwainovi budou jistě zamlouvat, Sáro. Pečeně z divočáka, bažantí paštika, nadívání holubi. Nebudeme mu ale podstrojovat žádné delikatesy, jako pečeného páva nebo labuť, ani nic z drůbeže. Dbej na to, aby po večeři bylo podáváno dostatek sladkostí.“

„Ano, má paní, bez obav. Také budeme roznášet spoustu piva, neboť muži budou po slanejším masu a sladkých dezertech hodně žízni.“

„Přesně tak, Sáro, to je součástí mého plánu. Řekni sluhům, aby nenechali ani jeden pohár prázdný. Množství nápojů jim rozváže jazyky a zastře mysl.“

Sára přikývla. „Tuším, kam váš plán míří, paní. Musím se přiznat, že jsem zprvu nechápala, proč je chcete tak hostit. Ted' se mi ulevilo.“

„Musíš mi důvěřovat, Sáro. Já jsem na svou přísahu pomstít se nezapomněla, věř mi.“ Ta slova jsou mi známá, uvědomila si Elizabeth. Jak jednoduše se říkají, ale jak těžko se plní.

Elizabeth poplácala služebnou po rameni a opustila místnost. Měla namířeno na dvůr, kde probíhalo soudní jednání, jež řídil její manžel. Účastnili se ho také poddaní, již měli určitá práva ke svému vlastnímu majetku, a také nájemci půdy, kteří sice nemovitosti nevlastnili, ale věrně sloužili. Ti všichni se mohli nyní obrátit se svými požadavky a rozepřemi na barona, aby je rozsoudil. Elizabeth byla zvědavá, jak si Geoffrey povede a jakým způsobem bude rozhodovat.

Když scházela ze schodů, seděl k ní otočen zády u dlouhého dřevěného stolu v křesle, v němž sedával její otec. Za ním stál Roger s rukou ledabyly spočívající na meči. Před ním, rozděleni na dvě půlky, byli shromážděni poddaní. Uprostřed stál muž se skloněnou hlavou. Elizabeth v něm poznala kožešníka.

Panoš pokynul Elizabeth a ukázal na stoličku stojící vedle něho. Když k němu přistoupila, zašeptal: „Místo pro vás.“

„Příkaz mého muže?“ zeptala se tiše, aby nerušila jednání.

Panoš přikývl. Byl rád, že mu Elizabeth porozuměla.

Elizabeth se otočila a podívala se na manžela. Přála si, aby se ohlédl, aby se na ni alespoň letmo podíval. Takže já mám sedět za tebou, muži? pomyslela si. Stát za tebou, sedět za tebou, takhle ty přemýšlíš? zeptala se sama sebe. Nu, já mám poněkud jiný názor, barone Geoffrey. Budeš se muset mnohému naučit, a nejlépe bude začít hned.

Elizabeth se usmála, spíš pro sebe než na panoše, uchopila židličku a zamířila ke stolu. Cítila, že ji Roger sleduje očima. Podívala se na něho a zahlédla, jak nepatrně zavrtěl hlavou. Elizabeth mu přikývla na znamení, že mu sice rozumí, ale že se zařídí po svém. Roger se tedy zatvářil neutrálně, Elizabeth však poznala, že se v duchu směje.

Doufala jen, že Geoffrey neztropí výstup. Vlastně si ani nebyla jistá, zda ji neuhodí, poněvadž slyšela, že má prudkou povahu. Uvidí, nakolik se dokáže ovládat.

Konečně, na tyto otázky již bylo příliš pozdě. Zhluboka se nadechla a postavila svou stoličku vedle manželova křesla. Upravila si šaty, posadila se a rozvážně složila ruce do klína.

Ačkoliv by nesmírně ráda koutkem oka zjistila, jak se Geoffrey tváří, neudělala to. Soustředěně se zahleděla před sebe a čekala.

Geoffrey si teprve uprostřed věty uvědomil, že vedle něj sedí jeho žena. Její troufalost ho vyvedla natolik z míry, že přestal na chvíli mluvit.

Elizabeth pocítila, že ji zaplavila vlna jeho hněvu, a připravila se na výbuch. Cožpak se v něm vážně spletla? pomyslela si. Skutečně se domnívala, že by ji Geoffrey nikdy před svými muži neplísnil. Nuže tedy, ať se stane, co se má stát. Ale pokud bude na ni opravdu vztekle křičet, neustoupí a bude se znovu a znovu vracet vedle něho, jedině že by ji přivázel řetězy.

Geoffrey se choval, jako by vedle něj vůbec neseděla. Nechtěl vyvolat zbytečný rozruch, ani ji peskovat za neposlušnost. Vyřídí si to s ní později, až budou sami.

Elizabeth vycítila, že nebezpečí okamžiku pominulo. Husí kůže, jež se jí objevila na rukou, se ztratila. Zvláštní, pomyslela si, vůbec si nevšimla, jak je nervózní, ba téměř vylekaná.

Musela se hodně ovládat, aby se neusmívala. Zdálo se, že převýchova manžela započala docela snadno. Docela snadno.

Budeš se muset mnohému naučit, Elizabeth, pomyslel si Geoffrey. Jen musíš pochopit své nové postavení. Pak už to půjde docela snadno. Docela snadno.

Geoffrey si odkašlala snažil se vzpomenout, kde přestal. „Kde jsme skončili?“ zamručel přes rameno k Rogerovi. Rytíř se sehnul a něco mu pošeptal do ucha. Geoffrey přikývl.

„Obvinění proti tobě je vážné. Je ti známo, že lovit v panských lesích je zakázáno?“

„Ano, je, barone,“ odpověděl kožešník. „Ale byl jsem věrným služebníkem Thomase z Montwrightu po mnoho let...“

Několik mužův davu souhlasně přikývlo. Elizabeth kožešníka znala. Jmenoval se Mendel a byl to velmi mírný člověk. Zajímalo ji, z čeho byl obviněn. Nedovedla si představit, že by spáchal nějaký zločin. Nejraději by se zeptala Geoffreyho, ale musela počkat. Nechtěla, aby ji manžel uškrtil před zraky celého davu.

„Jsi nařčen, že jsi lovil v panském lese,“ zopakoval baron obvinění. „Pokud vím, lord Thomas dovolil poddaným lovit pouze drobnou zvěř, nikoliv srnčí. A tebe viděli, jak táhneš z lesa srnce.“

„To nepopírám, pane,“ odpověděl Mendel. „Zabil jsem ho. Ale měl jsem k tomu pádný důvod.“

Elizabeth málem přikývla, jako že s ním souhlasí, ale včas se zastavila. Teprve nyní si uvědomila, jak obtížné je zůstat nestrannou, a že se Geoffrey tudíž musí velmi hlídat. Být spravedlivým a nenechat se ovlivnit není jednoduché.

„Jaký jsi měl důvod,“ vyzval ho Geoffrey.

„Srnc byl poraněný,“ odpověděl Mendel. „Měl zlomenou přední nohu. Nevím, jak se mu to stalo, ale když jsem ho uviděl, všiml jsem si, že trpí bolestí. Zabil jsem ho jednou ranou, abych ukončil jeho trápení. Vaši vojáci mě chytli ve chvíli, kdy jsem ho přinášel na hrad.“

„Je zde někdo, kdo by se mohl za Mendela postavit?“

„Ano, pane,“ ozval se hlas z davu. Muži se rozestoupili a ke stolu přišel podkoní Maynard.

„Nu, co nám k tomu můžeš říct?“ vyzval ho Geoffrey.

„Znám Mendela již mnoho let, pane. Vždy to byl čestný a spravedlivý muž.“

„Rogere? Prohlédl jsi srnce, jak jsem ti přikázal?“ zeptal se baron.

„Ano, barone. Noha byla zlomená.“

„Pověz mi, Mendele, proč jsi byl v lese? Nelovil jsi náhodou zajíce?“

„Nikoli, pane. Zaplatil jsem penci a půl za oprávnění chovat v této části lesa dva vepře. Šel jsem se na ně podívat.“

„Aha,“ zamumlal Geoffrey. Ještě chvíli kožešníka pozoroval a nakonec řekl: „Prohlašuji tě za nevinného.“

Dav zajásal. Muži začali Mendela poplácával po ramenou a Elizabeth se spokojeně usmála.

Vůbec jí nevadilo, že seděla další dvě hodiny a poslouchala jeden případ za druhým. Když bylo soudní řízení u konce, pochopila, jak Geoffrey přemýšlí. Vždy kladl přímé otázky a mířil k jádru věci. Nikdy mu netrvalo dlouho, aby zjistil pravdu. Toto poznání ji uklidnilo. Jistě bude schopen najít všechny viníky zodpovědné za smrt členů její rodiny.

Jakmile se shromáždění začalo rozcházet, Elizabeth si pomyslela, že by bylo docela moudré odejít, než ji začne Geoffrey

poučovat. Uklonila se na znamení, že odchází, ale dříve, než mohla vstát, chytil ji Geoffrey za ruku.

„Poněvadž Belwain a jeho muži jsou již zde, výjimečně jsem neměl námitky proti tvému odvážnému chování.“ Stiskl jí ruku a dodal: „Znovu opakuji, že to bylo výjimečně, chápeš?“

„Ano, můj pane, ačkoliv netuším, co ti na mém chování tolik vadí. Moje matka vždy sedávala vedle otce. Tak to má být,“ poznamenala a nevinně se na něho podívala.

„Tak to nemá být,“ namítl Geoffrey. Jeho hlas nabral na síle a jizva na tváři mu zbledla. Znamení, že se zlobí, pomyslela si Elizabeth.

„Nemá?“ zeptala se překvapeně, jak jen dovedla. Jemně položila svou ruku na jeho. „Chovám se pouze tak, jak se chovali mí rodiče.“

Geoffrey ucukl rukou a dodal: „Není vhodné, abychom se na veřejnosti vzájemně dotýkali.“ Povzdechl si, když s ním nejen nesouhlasila, ale navíc se zatvářila dotčeně. „Teď se o tom nebudeme bavit, Elizabeth,“ rozhodl nahlas. „Večer ti vysvětlím, jaké jsou tvé povinnosti.“

„Už se těším,“ poznamenala Elizabeth. Dnes večer ti udělím lekci já, pomyslela si.

Geoffrey si povšiml, že se Elizabeth zlobí. Cožpak si neuvědomuje, jakou s ní má trpělivost? Asi ne, přiznal si. Prožila mnoho nepříjemných věcí, jistě byla na pokraji sil. Jen proto trpělivě snáší její výstřelky.

Odkud ty nápady bere? pomyslela si Elizabeth. Nedotýkat se jeden druhého před jinými lidmi... To si mohou projevit náklonnost pouze v noci, když jsou v soukromí? Jak směšné, pomyslela si. Není nic špatného na tom, že žena přivítá svého muže polibkem nebo naopak. Kdo ho vychovával? Smečka vlků? Od Rogera věděla, že jeho rodiče už nežijí, ale jak se chovali, když byl malý chlapec? Nikdy se neměli rádi? Možná ne. Koneckonců, ani mezi ní a Geoffreym není láska. Ale cožpak neznamenají vzájemné dotyky a starost o druhého počátek lásky? Ach, všechno bylo tak zmatené. Elizabeth se z manželových příkázání a zákazů točila hlava. Anebo se mýlím? ptala se sama sebe. Co je špatného na tom, že se na manžela usměje nebo ho obejmě či jinak projeví náklonnost? Touha po těchto zcela přirozených projevech ji

rozesmutnila. Beze slova se postavila a pomalu se vrátila do haly, aniž by se za Geoffreym ohlédla. Uvnitř potkala Sáru, jež ji vyrušila z přemítání o manželově povaze. Je nejvyšší čas, aby začala naplňovat plán, který si připravila.

O hodinu později měla pocit, že se potácí v začarovaném kruhu. Zdálo se, že sluhové nejsou schopni řídit se jejími příkazy, a proto je musela opakovat znovu a znovu. Nicméně, pokoušela se být trpělivá, neboť věděla, že se poddaní snaží ze všech sil uspokojit její požadavky.

„Pokud Gerta rozbije další pohár, Sáro, nebudou mít hosté z čeho pít,“ zamumlala rozladěně, když slyšela řinčení skla již po několikáté.

Sára jí odpověděla, ale Elizabeth ji neslyšela, protože se soustředila na hlomoz, přicházející zvenku. Podle hlasu poznala, že malému Thomasovi se něco nelíbí. V okamžiku, kdy se chtěla jít podívat, co se vlastně děje, rozlétly se dveře a do haly vběhl nejdříve bratr, za ním oba psi a v jejich patách Roger.

„Chtějí si s tebou hrát, Thomasi,“ křikla Elizabeth na bratra. Chytla Thora, většího ze psů, a s pobavením sledovala, jak se druhého snaží polapit Roger. Skočil sice po Garthovi, ale s žuchnutím upadl. Thomas se ještě víc vyděsil, schoval se Elizabeth za sukně a nepřestával kvičet.

„Buď zticha,“ okřikla ho, „nebo ti dám jednu, abys měl důvod fňukat.“

„Ještě to by tak scházelo,“ zamumlal Roger a snažil se vstát, což nebylo zrovna jednoduché, neboť Garth se mu tlapou postavil na hrud' a radostně olizoval jeho obličej.

„Co se to tady děje?“

Elizabeth se s Rogerem otočili ke dveřím, v nichž stál s rukama v bok Geoffrey. I malý Thomas si dodal odvahu a vystoupil ze svého úkrytu. Geoffrey vypadal podrážděně, ale Elizabeth neměla o nic lepší náladu. Z kuchyně se ozvalo další zařinčení nádobí.

„Pojď ke mně, Thomasi,“ poručil Geoffrey. Jeho hlas zněl neústupně. Elizabeth by nejraději zakročila, protože se obávala, aby Geoffrey nebyl na chlapce příliš tvrdý.

Geoffrey chytl Gartha za obojek a trhl jím stranou. „Sedni,“ zavelel a pes kupodivu poslechl. „Čekám, hochu,“ obrátil se Geoffrey na chlapce a složil ruce na prsou.

Nemohl by být mírnější, když mluví s tak malým dítětem? pomyslela si Elizabeth. Zamračila se na něho a doufala, že ho to přiměje, aby se choval vlídněji.

Když malý Thomas viděl, že se oba psi uklidnili, rozběhl se obloukem k Geoffreymu.

„To jsi byl ty, kdo pištěl jako malé děcko?“ zeptal se baron chlapce.

Přirovnání k dítěti mělo svůj účinek. Thomas přestal brečet, utřel si slzy rukávem a pronesl: „Nemám je rád. Chtějí mě kousnout.“

Elizabeth již nemohla dál mlčet. „To je přece nesmysl, Thomasi,“ křikla. „Vidíš, jak vrtí ocase? To dělají, jen když jsou spokojení.“

„Nechám je ještě nějakou dobu přivázané,“ řekl Geoffrey, „ale ode dneška bude tvou povinností se o ně starat, dávat jim jíst a pít. A jestli uslyším, že se jí vyhýbáš, potrestám tě. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ odpověděl Thomas. „Už se nebudu bát. Budou-li uvázaní, nemůžou mě kousnout, že ne?“

Geoffrey si povzdychl a přikývl. „Ne, nemůžou tě kousnout. A když se o ně budeš řádně starat, zvyknete si na sebe.“

„Paní?“ ozvala se Sára. „Nešťastnou náhodou se rozbil další džbán s pivem.“

Elizabeth obrátila nad její výmluvou oči v sloup a jen dodala: „Dohlédni, ať ho uklidí.“

„Půjdu uvázat psy,“ řekl Roger. „Pojď se mnou, chlapče.“

Vtom se od brány rozlehlo troubení. Roger se významně podíval na barona, chytl Thomase a hodil si ho přes ramena.

„Zdá se, že máme návštěvu,“ pronesl Geoffrey. Podíval se na Elizabeth a dodal: „Tvůj dědeček.“

Ačkoli byla tato novina oznámena věcně a chladně, v Elizabeth jako by se rozproudila čerstvá krev. Radostí objala Geoffreya a zeptala se: „Je to pravda?“

Geoffrey s úsměvem přikývl. Byl rád, že je Elizabeth šťastná. Tolik jí to slušelo, když se smála! Brzy pozná, jak se dobře provdala, a pak se bude usmívat i na mne, pomyslel si. Ne že by záleželo na tom, jestli se stále směje. Ale když byla v dobré náladě, líp se s ní jednalo.

„Jsi ráda?“ zeptal se jí.

„A jak,“ odpověděla. Chtěla se rozběhnout, aby dědečka přivítala, ale Geoffreyova ruka ji zastavila.

„Privítáme ho společně,“ prohlásil.

Elizabeth si uvědomila, že je to tak správné, a přikývla. Geoffrey pustil její ruku a postavil se vedle ní na nejvyšší stupínek schodiště vedoucího na nádvoří.

Na baronův pokyn se otevřela brána a na nádvoří vjel Elizabethin dědeček na bílém koni. Měl oblečenou, jako ostatně vždy, šedou tuniku, punčochové kalhoty a kolem ramen měl přehozený kožešinový šál. Kožešinovou čepici měl mírně sesutou na stranu.

Geoffreymu se líbil na první pohled. Byl to vysoký, statný muž s impozantním držením těla. Jakmile seskočil z koně, plácl ho po zadku a poslal ho pryč. Pak se obrátil k Elizabeth.

„Přijel jsem, jak jen nejrychleji jsem mohl,“ zaburácel zvonivým hlasem. „Vy jste zdejší baron?“

„Ano,“ odpověděl Geoffrey.

Dědeček ho nejdříve chvíli zkoumal a nakonec souhlasně přikývl. „A co ty, má milá, ty mě nepřivítáš?“ zeptal se Elizabeth škádlivě. Teprve zblízka si povšiml, jak unaveně vypadá.

Elizabeth nečekala na další výzvu, rozběhla se ze schodů a vrhla se dědečkovi do náruče. „Díky bohu, že jsi tady,“ zašeptala mu do ucha.

„Promluvíme si později, děvenko,“ šeptl. „Jak se ti vede, ty moje malá divoženko?“ dodal nahlas.

„Už nejsem malá divoženka, dědečku, ale baronka. Dovol, abych ti představila svého muže,“ řekla a pokynula k baronovi. „Můj muž je tím nejtrpělivějším manželem pod sluncem, zejména, když mé chování není nejvhodnější.“

Ačkoliv neměl Geoffrey důvod, žárlil na dědečka, jenž svíral Elizabeth v náruči. Nějak se mu nelíbila skutečnost, že se jí dotýká jiný muž.

Dědeček se podíval na barona a zeptal se: „Elizabeth, snad tě ke svatbě nedonutili?“

Geoffrey zaslechl v dědečkově hlase výhružku, ale zůstal klidný. Obrátil se k Elizabeth a čekal, co řekne.

„Ne, dědečku, nikdo mě k ničemu nenutil.“ Pohlédla na Geoffreyho a dodala: „Jsem teď opravdu spokojená.“

Elizabeth se zdálo, že se Geoffreymu ulevilo, ačkoliv jeho tvář zůstala nezměněna. Vždyť se téměř nikdy nesměje, připomněla si. Chtít, aby se trochu pousmál, bylo stejně nemožné jako přát si, aby slunce svítilo uprostřed noci. To bylo nad její síly.

Dědečkův hlas ji vyrušil z přemítání. „Proč jste se tak narychlo brali? S radostí bych se svatby zúčastnil.“

„Manžel usoudil, že to tak bude nejlepší. Navíc po tom, co se zde přihodilo, nepřicházely nějaké oslavy v úvahu.“

„O důvod víc, proč počkat,“ trval na svém dědeček a nespustil pohled z barona.

Dědeček se rozhodl oponovat, usoudila Elizabeth. Ale proč? Co tím sleduje?

„Bylo to mé rozhodnutí,“ vložil se do hovoru Geoffrey. „Rád bych, abyste o něm nepochyboval.“

Geoffrey dobře věděl, že ho dědeček zkouší, i když netušil důvod. Nicméně bylo na čase, aby ukázal, kdo je zde pánem.

„Ještě jste přede mnou nepoklekl,“ řekl. „Zapomněl jste mi vzdát čest, ačkoliv víte, že jsem tady baronem.“ Položil ruku na meč, čímž dal mlčky najevo, že je ochoten se bít, bude-li třeba.

„Jsem vyděděnec,“ pronesl dědeček hrdě. „Nebude vám to vadit. Budete mé slovo brát vážně?“

Geoffrey přikývl. „Budu.“

Dědeček se zamračila pokračoval. „Znáte můj původ, barone? Jsem čistokrevný Sas, bývalý šlechtic. Ještě pořád trváte na přísaze věrnosti? Nemám majetek, který bych měl chránit.“

„Chci vaše slovo, nebo váš život. Rozhodnutí je na vás.“

Elizabeth nechápala, o co ti dva usilují. Začala se obávat, aby nedošlo k nejhoršímu. Geoffrey žádal dědečkovu přísahu, nebo život. Co by dělala, kdyby mezi nimi došlo k souboji? Ne! chtěla zakřičet. Dědeček je svobodný muž, je oddán pouze své rodině, nikomu jinému. Rodině! Možná to byl důvod jejich slovní rozepře. Možná že Geoffrey hodlá přijmout dědečka, pouze když mu bude přísahat věrnost. Ale proč?

Geoffrey si všiml, jak je Elizabeth zoufalá, a jen si přál, aby nezasahovala do jejich hovoru. Nedalo se nic dělat, podle pravidel musel od Elizabethina příbuzného žádat slib věrnosti.

„Tvé místo je vedle tvého muže, Elizabeth,“ řekl Geoffrey pevným hlasem.

Elizabeth se cítila rozpolcená. Kdyby jen bylo více času, aby se mohli lépe poznat! Vyvlékla se z dědečkova objetí a postavila se vedle Geoffreyho.

Na chvíli zavládlo hrobové ticho. Zdálo se, že ani jeden nehodlá ustoupit. Pro Elizabeth to byla muka. Netušila, co by udělala, kdyby dědeček odmítl přísahat věrnost Geoffreymu. Stejně si ale nebyla jistá, jak by se zachovala, kdyby manžel vyzval dědečka na souboj...

Hra skončila. Dědeček bez váhání před baronem poklekl, sňal čepici, položil pravou ruku na prsa a jasně pronesl: „Já, Elslow Kent Hampton, vám přísahám věrnost a slibuji, že vás nezhadím.“

Elizabeth se ulevilo. Ještě nikdy neviděla dědečka tak rozhodného. Svou přísahou se zavázal Geoffreymu celou svou duší, celým svým životem. Uvědomoval si to Geoffrey vůbec? Ne, vždyť ho vůbec nezná, připomněla si. Určitě netuší, jak skálopevně stojí dědeček za svým slovem.

„Vstaňte,“ řekl Geoffrey mírněji. Sestoupil ze schodů a položil dědečkovi ruku na rameno. „Je mnoho věcí, které bych s vámi rád probral ještě dříve, než se setmí.“

Geoffrey nebyl připraven na dědečkovu bodré poplácání ani na jeho dunivý smích, jenž se ozýval po celém nádvoří. „Jsem vám k dispozici, barone. I já mám spoustu otázek, které bych vám rád položil.“

„Bude mi ctí na ně odpovědět.“

„Vyzval byste mě na souboj, kdybych vám odmítl přísahat věrnost?“ zeptal se dědeček žertem.

„Ano, a také bych ho vyhrál,“ odpověděl s úsměvem Geoffrey.

„Nebud'te si sebou tak jistý, barone. Mám ještě stále dost sil. A navíc výhodu moudrosti, kterou lze nabýt pouze věkem.“

Geoffrey se rozesmál. „Mám k stáří respekt, ale v boji vítězí síla. Než byste využil svou moudrost, zabil bych vás jednou ranou.“

„Cha! To se ale už nikdy nedovíme, že?“ škádlil ho dědeček. Pak ho objal kolem ramen, jako by byli staří přátelé, a rychle změnil téma hovoru. „Zdalipak víte, jaký poklad jste vyženil?“ zeptal se. Dříve, než stačil Geoffrey odpovědět, dodal: „Mám strašlivou žízeň, barone. Nepřipijeme si na váš sňatek?“

Oba muži se vydali do sálu a za nimi se nesl smích. Dokonce i Geoffrey se smál! Elizabeth zaklonila hlavu a podívala se vzhůru. Úžasné! Na obloze svítilo sluníčko a nikde nebyl ani mráček.

*

Geoffrey setrval v družném hovoru s dědečkem skoro až do večere. Seděli naproti sobě u dlouhého stolu a před nimi se hromadily poháry s pivem. Elizabeth se dvakrát pokusila k nim přisednout, ale pokaždé jí dali najevo, že si přejí být sami.

Věděla, že mluví převážně o Belwainovi. Ach bože, jen aby dokázali zjistit pravdu dřív, než sama vrazí Belwainovi dýku do zad!

Její neklid minutu od minuty narůstal. Chvilí přecházela po sále, pak vyšla ven a obrátila se k hřbitůvku. V dáli na pahorku zahlédla dřevěný kříž, vztyčený na čerstvě zasypaném hrobu. Tam byli pochováni členové její rodiny.

„Elizabeth?“ Dědečkův hlas ji vyrušil z přemítání. Otočila se a počkala, až k ní dojde. „Zrovna jsem si přála, abys byl se mnou,“ řekla s úsměvem. „Jsem tak ráda, že jsi tady.“ Chytla obě jeho ruce a pevně je stiskla.

„Chtěla jsi jít k hrobu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla. „Zatím tam nemohu jít.“

„A už jsi své rodiče a sestry oplakala?“ zeptal se měkce.

„Ne, ještě ne. Nejdříve musí být potrestán Belwain, teprve pak...“

„Na nic nečekej, děvenko,“ promluvil dědeček smířlivě, „vyplač se hned teď. Nedopust', aby se v tobě hromadila lítost, musíš si ulevit. Jinak zahořkneš. Matka by si to určitě nepřála.“

Elizabeth přikývla. „Pokusím se, když tě to potěší, dědečku.“

„Ty mě potěšíš, ať uděláš cokoli, má milá.“ Elizabeth se usmála. Její dědeček měl vždy pravdu. Miloval ji takovou, jaká je. Nic jí nepřikazoval, nic jí nezakazoval.

„Začala jsi nový život, Elizabeth. Jsi s Geoffreym opravdu spokojená?“ zeptal se.

„Ještě je brzy hodnotit,“ odpověděla. „Neprojdeme se?“ navrhla. Dědeček mlčky přikývl.

„Chtěla jsem následovat matčina příkladu,“ pokračovala. „Být stejnou manželkou, jakou byla ona. Ale nějak se mi to nedaří. Geoffrey je úplně jiný než můj otec. Tak tvrdý. jako ocel. Skrývá své city, takže nikdy nevím, co si myslí. Řekla bych, že se mnou moc spokojený není.“

„Proč si myslíš, že je nespokojený?“ zeptal se dědeček.

„Vždyť jste oddáni jeden den,“ poznamenal a snažil se zakrýt smích.

„Téměř dva, dědečku. Ale máš pravdu. Neměla bych hodnotit. Kdybys tušil, jaká má pravidla...“ Elizabeth se odmlčela. Je správné, aby o svém muži hovořila s dědečkem? zapochybovala.

„Pravidla?“ zeptal se ponoukavě.

„Ano,“ odpověděla Elizabeth. „Pravidla, jak se mám chovat, co mám říkat. Určitě si myslí, že se k němu jako manželka nehodím, a docela má pravdu. Nevím, jak dlouho se vydržím přetvařovat.“

„Nechápu,“ zavrtěl dědeček hlavou.

„Zatím jsem se pořád hlídala a snažila se chovat pokorně.“ Podívala se na dědečka a uvědomila si, že má krůček k tomu, aby vybuchl smíchem. Zamračila se a dodala: „V posledních dvou dnech jsem byla něžnou, laskavou a poslušnou ženou.“

„To musí být namáhavé,“ podotkl dědeček s vážnou tváří. Oči mu ale zářily šibalstvím. „Teď už chápu, v čem je problém. Ty bys byla ráda pokorná, ale ve skutečnosti nejsi, že?“

„Přesně tak.“ Elizabeth těšilo, že jí dědeček rozumí. „Je hrozně těžké neříct, co si myslíš.“

„Ty bys tady chtěla poroučet?“ popíchl ji.

„Ne, jistěže ne!“ zvolala překvapeně. „Nedělej si ze mne legraci. Myslím to vážně.“

„Tak co si vlastně přeješ?“

Elizabeth se zastavila. „Být dobrou manželkou, vládnout společně se svým mužem, stát při jeho boku.“

„A nemyslíš, že to vše přijde časem?“ zeptal se dědeček.

„Ne, nemyslím,“ odpověděla Elizabeth. „Obávám se, že by mě nejraději zamkl do komnaty a nechal tam. A až zjistí, že neumím ani šít, ani se starat o domácnost, bude zoufalý. Ach, proč jsem jen nestrávila více času s matkou! Geoffreyho určitě nezajímá, že umím lovit zvěř a střílet z kuše. Ba hůř, až to zjistí, jistě...“

„Proč si myslíš, že si tě vzal?“ přerušil ji.

„Kvůli mému otci. Geoffrey si myslí, že otci nepomohl, když to nejvíce potřeboval,“ odvětila. To bylo přece jasné! pomyslela si.

„Ty se opravdu domníváš, že se Geoffrey ožení pokaždé, když někomu včas nepomůže?“

„No, to ne, ale v případě, který se udál na Montwrightu...“

„Elizabeth, řekl bych, že děláš věci složitějšími, než jsou. Baron není vinen za to, co se tu stalo. O bezpečnost lidí na hradě se měl postarat tvůj otec. Na něho byla nastražena past a Geoffrey, pokud o ní nevěděl, jí nemohl předejít.“

„Tak proč si myslíš, že si mě vzal?“ zeptala se.

„Geoffrey nedělá nic, co by nechtěl. Myslím, že si tě chtěl vzít.“

„Protože věděl, že za mě nese zodpovědnost,“ dodala Elizabeth. „Považoval to za povinnost,“ vzdychla si. „Přikazovala mu to čest a Geoffrey je čestný muž.“

„Souhlasím, že tě příliš nezná, ale myslím si, že tě bude mít raději, když odložíš svou masku a budeš sama sebou. Nesnaž se napodobovat matku. Časem se naučíš, jak se má chovat správná žena, stejně tak jako se Geoffrey naučí být dobrým manželem.“

„Líbí se ti?“ zeptala se.

Jeho odpověď byla pro ni důležitá, neboť si jeho názoru vždy cenila. Dokázal lidi ohodnotit a jen málokdy se spletl. Ačkoliv nevěděla proč, přála si, aby se mu její muž líbil.

„Ano, líbí se mi. Zdá se, že je čestný. Je mnohem mladší než ostatní baroni, a přesto dosti zkušený. Pokud vím, král ho má rád.“

Elizabeth se zapýřila, jako by někdo chválil ji. Přikývla a řekla: „Roger naznačil, že zachránil králi život.“

„Věřil bych tomu,“ souhlasil dědeček. „Má mnoho dobrých vlastností.“

„Ale také špatných,“ namítla. „Je strašně tvrdohlavý.“

„A ty ne?“

„Ne, se mnou každý vyjde.“

„Pak tedy nebudeš mít problém přizpůsobit se baronovým pravidlům, že?“ rýpl si.

„To jsem neřekla,“ odpověděla. „Možná že bude nejjednodušší, když se jeho pravidly nebudu řídit vůbec. Co myslíš?“

„Nebude jednoduché jím manipulovat,“ upozornil ji dědeček. „Ale myslím, že jako hru to přijme.“

„Už jsi viděl Thomase?“ změnila téma Elizabeth.

„Ano, přivedli mi ho,“ odpověděl. „Nepoznal mě. Chtělo se mi brečet jako malému děcku.“

Elizabeth nikdy neviděla dědečka plakat. „Ty také skrýváš žal v sobě, dědečku. Viděla jsem tě plakat jedině tehdy, když jsi napálil mého otce a smál ses tak, až ti tekly slzy.“

„Tolik je postrádám,“ řekl náhle tiše.

„I mého otce?“ zeptala se Elizabeth.

„Zejména tvého otce. Stýská se mi po našich slovních bitvách. Byl dobrým protivníkem a skvělým manželem mé dcery. Myslím, že s ním byla šťastná.“

„Ano, byli spolu šťastni,“ přikývla smutně.

„Je mi líto, že si na ně Thomas nepamatuje. Tak líto.“

„Ale dědečku. On to všechno viděl! Bylo to na něho příliš,“ namítla Elizabeth. „Geoffrey tvrdí, že si začas vzpomene.“

„Určitě se mu podaří najít ty, kteří jsou za to zodpovědní,“ zamručel dědeček. „Všichni zemřou.“

„Svěřil se ti s něčím? Myslím si, že viníkem je Belwain. Ale Geoffrey se domnívá, že by něčeho takového nebyl schopen. Pokouší se najít někoho jiného, kdo by těžil z naší smrti.“

„Ano, Geoffrey chce vzít v úvahu všechny možnosti.“

„A co si myslíš ty, dědečku?“

„Jsem už starý, potřebuji o tom víc přemýšlet,“ pronesl. „Ale jdi, oháníš se věkem, jen když ti to je vhod.“

„Znáš mě dobře,“ souhlasil. „Řekni mi, vzpomínáš si na příběh, který se vypráví o Herewardu Bdělém?“

„Jen trochu. Váže se k bitvě o ovládnutí Anglie, že? Hereward válčil nejdéle.“

„Ano, byl to mocný šlechtic, který nejdéle bojoval proti Normanům. Válčil poblíž močálů kolem Ely.“

„Slyšela jsem o něm zpívat oslavné balady,“ zašeptala Elizabeth. „Našemu králi by se asi nelíbily, protože chválily jeho nepřátele. Proč se ale na to ptáš?“ zeptala se zamračeně. „Co má společného Hereward Bdělý s Montwrigtem? Existuje zde nějaká souvislost?“

„Možná,“ připustil dědeček. „Hereward je sice již dlouho mrtvý, ale stále má své následníky. Pokud vím, nedávno se sjednotili a usilují o svržení Williama. Geoffrey o této skupině

mužů ví a správně soudí, že napadení Montwrightu může sloužit jako záminka k vyprovokování bitvy mezi králem a jeho odpůrci.“

Elizabethiny oči se rozšířily překvapením. „Odkud víš, že existuje skupina vzbouřenců?“ zeptala se po chvíli.

„Byl jsem požádán, abych se k nim připojil,“ odpověděl dědeček a přitom sledoval, jak jeho vnučka zareaguje.

Elizabeth se vyděsila. „Ale to je velezrada,“ zašeptala. „Doufám, že...“

Dědeček se usmála řekl: „Ne, neboj se. Přijal jsem Williama za svého krále. Nezradil bych ho.“

„A řekl jsi Geoffreymu, že jsi...“

„Ne, nezmínil jsem se. Ale naznačil jsem, že skupina rebelů představuje hrozbu, kterou není radno podceňovat. Abych se přiznal, jsem trochu zaskočený. S těmi lidmi už nesympatizuji, na druhé straně je ale nehodlám jmenovat.“

Elizabeth ho znovu uchopila za ruku a stiskla ji. „Proč je zde stále tolik vzbouřenců? William je naším králem po mnoho let. Copak ho nemohou přijmout?“

„Ach, děvenko, tyhle věci jsou velmi složité. Proti králi bylo organizováno mnoho povstání, zejména v prvních dvou letech jeho vlády. Ale obávám se, že to největší teprve přijde. Myslím, že motivem povstalců je chamtivost a zášť. Tihle lidé nechtějí lepší život pro všechny, ale pouze pro sebe. Slibují bohatství těm, kteří je poslouchají, ba dokonce tvrdí, že budou zrušeny daně, bude-li William svržen z trůnu.“

„Cožpak daně neexistovaly už před Williamem?“ zeptala se. „Možná jiné, ale...“

„To není důležité, dítě. Hloupí lidé se vždy nechají na něco nalákat. Smutné je, že neprokouknou, co za těmi sliby stojí.“

„Mámo o tebe strach, dědečku. Nebudou se ti mstít, že ses k nim nepřipojil?“ zeptala se.

„Nevím,“ zašeptal. „I když se obávám, že se to již stalo. Jak si mám jinak vysvětlit, že má jediná dcera a s ní celá rodina byla zavražděna den poté, kdy jsem jejich nabídku odmítl? Bohužel nemám žádné důkazy,“ řekl. „Ale Bůh je mi svědkem, že je najdu.“

Uslyšeli kroky. Od hradu k nim přicházel Roger.

„Už jsi mluvil s Rogerem, manželovým vazalem? Je jeho pravou rukou.“

„Potkal jsem ho,“ odpověděl dědeček.

„Baron si přeje s vámi hovořit,“ oznámil Roger Elizabeth. Elizabeth přikývla a vydala se ke schodišti. Když si všimla, že ji dědeček nenásleduje, zastavila se. „Dědečku?“

„Jdi napřed, Elizabeth. Půjdu se podívat na hrob. Chtěl bych se rozloučit s dcerou.“

Elizabeth počkala, až ji dojde Roger, a pak se ho zeptala: „Je pravda, že Geoffrey zachránil králi život?“

„Ano, ale to byl ještě chlapcem,“ doplnil Roger.

„Vyprávěj mi o tom,“ požádala ho.

„Ve víně, které Geoffrey nesl Williamovi, byl jed,“ řekl. „Geoffrey to věděl, neboť si všiml, jak jeden z rytířů vsypal nenápadně do králova poháru bílý prášek. Když ho nesl Williamovi, zakopl a víno rozlil. Král se rozhněvala chtěl chlapce potrestat. V tom jeden z jeho psů slízal víno ze země a vzápětí posel. William si domyslel, že příčinou jeho smrti bylo víno. Nařídil, aby všichni odešli, a pak Geoffreyho vyzpovídal. Viníci byli odhaleni a po zásluze potrestáni.“

„A proč Geoffrey rovnou neřekl, co viděl?“ zeptala se.

„Byl tehdy pouhým pážetem. Nemohl mluvit s králem, pokud se ho král nezeptal. To bylo pravidlo, které by neporušil.“

„Ach, ano. Můj muž klade velký důraz na dodržování pravidel,“ poznamenala Elizabeth s úsměvem.

„Tak to má být,“ souhlasil Roger. „Bez pravidel by nastal chaos.“

„Ale být jimi neustále svázaný,“ začala Elizabeth „musí být hrozná otrava. Sem tam nějaká nečekaná událost může být příjemnou změnou v každodenním řádu, ne?“

Roger se zadíval na Elizabeth a zavrtěl hlavou. „Pokud se necháte zaskočit nečekanou událostí, znamená to, že nejste dobře připraven. Kdo je připraven, není překvapen – to je další z pravidel mého pána.“

„Takže ho nic nemůže překvapit?“ zeptala se Elizabeth. „Ne.“

„Můj manžel je tedy velmi předvídavý muž.“

„Velmi správně.“

Předvídavý a nepřístupný jakýmkoli překvapením. To je sice hezké, pomyslela si Elizabeth, ale kde zůstal prostor pro spontánnost?

„Rogere? Řídí se všichni manželvými pravidly?“ zeptala se.

Roger se zatvářil překvapeně. „Jistěže! Nic jiného by baron ani nesnesl. Koneckonců – ani my ne. On je náš pán, náš vůdce.“

„Tak už se nemrač. Nechtěla jsem se tě dotknout. Potřebovala jsem se jen dovědět o svém muži něco víc.“

Její vysvětlení ho uklidnilo.

„Rogere, chtěla jsem ti poděkovat, že se věnuješ mému bratrovi,“ změnila téma hovoru. „Vím, že ti to manžel nařídil a že to není snadné, ale...“

Roger zakašlala Elizabeth usoudila, že se trochu stydí. „Je to má povinnost,“ zamumlal. „Dal bych svůj život, abych ho ochránil.“

Elizabeth se usmála, neboť věděla, že říká pravdu. „Ani nevíš, jak jsem teď klidná,“ přiznala se. „Dnes v noci...“

„Bude o něho dobře postaráno,“ přerušil ji Roger. „Nemusíte se bát. Dal bych za něj život.“

„Děkuji, Rogere.“

Chtěl dodat, že to byl příkaz barona, ale včas si uvědomil, že by lhal. Chránil by chlapce bez ohledu na příkazy. Cožpak mu jeho nová paní nepomohla v nejhorším, když baron ležel v horečkách a on nevěděl, co dělat? Nyní měl příležitost zmírnit její obavy. Nemohl by odmítnout, ani kdyby chtěl. Získala si ho.

Přikývl na znamení, že slyšel její poděkování. Komplimenty ho přivádějí do rozpaků, pomyslela si Elizabeth, proto raději znovu změnila téma hovoru. „Obávám se, že v ložnici mých rodičů se to bude hemžit krysami.“ Povzdechla si a pokračovala. „Chtěla jsem ji připravit pro dědečka. Jistě se rád obejde bez myší společnosti.“ Když viděla, že Roger na její povídání nereaguje, zmlkla.

Vešli do sálu, kde na ni společně s několika dalšími muži čekal Geoffrey. Všichni měli vážný výraz. Ve vzduchu viselo napětí. Elizabeth usoudila, že se bavili o záležitosti, která se zde nedávno udála.

Proč jsem jenom tak nervózní, pomyslela si. Nebylo to pouze tím, že měl přijet Belwain, ale něco jí vadilo na manželovi. Ten jeho pevný pohled, ty jeho sametové ruce zaťaté v železnou pěst! Jako by měl vybuchnout hněvem! A ta jeho předvídavost! Ano, to ji znepokojovalo. Byl si tak jistý chováním druhých, tak jistý.

Čekala. Věděla, že ji koutkem oka pozoruje, zatímco poslouchal jednoho z rytířů. Snažila se poslouchat taky, ale byli příliš daleko a navíc rytíř mluvil velmi potichu.

Jakmile Geoffrey vazala kývnutím propustil, vydala se k němu. Obrátil se k ní a pozoroval ji. Dokáže mi číst z očí? pomyslela si Elizabeth. Snad ne, odpověděla si a zrychlila krok, až málem běžela. Dřív než ji mohl Geoffrey zadržet, vrhla se mu do náruče. Geoffrey ji instinktivně uchopil kolem pasu a zatvářil se nanejvýš překvapeně. To ji nesmírně potěšilo. Není jednoduché předvídat, co udělám, chtěla vykřiknout. Já nejsem tak snadno ovladatelná jako ostatní.

Ještě neskončila. Než se Geoffrey vzpamatoval, postavila se na špičky a políbila ho na tvář. „Dobrý večer, můj pane,“ zašeptala a postavila se kousek od něho ve vzdálenosti, o níž se domnívala, že je dostatečně uctívá. „Přál sis se mnou mluvit?“ zeptala se.

Ta zpěvnost v jejím hlase, ty jiskřičky v jejích očích...

Geoffrey měl pocit, jako by do sálu přes zeď zasvítilo slunce, jako by s ní vešla do místnosti radost. Rozhlédl se kolem sebe a uviděl, že i ostatní muži se usmívají.

Takové jednání však nemůže dopustit, uvědomil si. Řekl jí přece, že na veřejnosti se musí chovat odměřeně. Ona si však dělá, co chce. Staví se mu na odpor. Ale proč? Co tím sleduje?

Chtěl jí pohrozit, že si to s ní vyřídí později, ale škádlivý záblesk v jejích očích mu prozradil, že na to čeká. Aha, tohle je její hra, pomyslel si.

Geoffrey se zatvářil, jako by se nic nestalo, beze slova ji objal kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Elizabeth byla očividně překvapená, a to se mu líbilo. Pak se k ní sklonil a políbil ji. Nebyl to však letmý polibek, ale tvrdý, žádoucí. Donutil ji, aby otevřela ústa a přizpůsobila se jeho požadavku.

Elizabeth se cítila zaskočená. Jeho ruka spočinula na jejím boku a tiskla ji k jeho nejintimnější části těla tak pevně, že mu nedokázala vzdorovat. Byl příliš silný.

Co si to jen dovoluje? pomyslela si, když se ho jazykem snažila přetlačit. Jak se tak může chovat?

Chvilí jí cloumala zlost, ale pozvolna se vytrácela, až převládla vzpomínka na předešlou noc. Navzdory svému úmyslu se začala

Geoffrey mu poddávat, což bylo ještě více ponižující než vášnivé polibky před ostatními muži.

Geoffrey si povšiml, že její odpor ochabl, a proto povolil sevření. Ještě chvíli ji líbal, ovšem v okamžiku, kdy začal chtít víc, přestal. Je úžasná, pomyslel si.

Znovu ji políbil na čelo a hlasitě se zasmál jejímu poděšenému výrazu.

„Zapomněl ses,“ zašeptala zlostně a odstrčila jeho ruce, které jí stále spočívaly na bocích.

„Já se nikdy nezapomínám,“ namítl Geoffrey a usmál se. „Naznačila jsi mi svým objetím, že chceš, abych s tebou zacházel jako s...“

To už bylo příliš! Elizabeth mu dupla na nohu s notnou dávkou vzteku a vykřikla: „Jako s děvkou? Chtěl jsi říct jako s děvkou? Tak to se velmi pleteš, Geoffrey. Chtěla jsem ti pouze popřát hezký večer, ale ty ses ke mně zachoval hrubě.“

Geoffrey se nepřestával usmívat, a to ji ještě více popudilo. „Výborně! Myslím, že jsem tvou lekci pochopila. Propříště žádné projevy náklonnosti. Žádné! Budu se tvářit chladně, jak si přeješ.“

Elizabeth se domnívala, že tím vše skončilo, ale Geoffrey ji nehodlal pustit.

„Slyšel jsem, že máš výbušnou povahu,“ řekl. Jeho hlas byl mírný a chlácholivý, přesně opačný, než čekala. „Možná že později najdeme chvíli a promluvíme si o tom. Máš štěstí, že sis vzala tak trpělivého a mírného muže.“

Elizabeth ho poslouchala s otevřenou pusou, neschopna odpovědi. Vždyť tomu, bylo právě naopak!

Ale to už byl Geoffrey pryč. V sále po něm zůstal pouze smích.

Elizabeth zavrtěla nevěřícně hlavou. Ach ta jeho předvídavost, pomyslela si. Však ona se jen tak nevzdá.

KAPITOLA 7

Když Elizabeth pomohla uklidit ložnici rodičů, vrátila se do svého pokoje. Pořádně se umyla, protože byla zaprášená od hlavy až k patě, potom se převlékla do světle zelených šatů s dvojitou sukní, jejíž vrchní část byla o tón světlejší než spodní. Sára jí vyčesala vlasy a upravila kolem temena.

Elizabeth počkala, až služebná odejde, a pak si stuhou připevnila malou dýku kolem stehna. Kolem boků přepásala stříbrný řetěz a na něj zavěsila ještě jednu dýku. Použije-li ji ke krájení masa, nikdo se nebude divit, že ji nosí s sebou. Ale také jí mohu zabít Belwaina, bude-li zapotřebí, pomyslela si.

Malý Thomas a Geoffreyův hlavní panoš Gerald čekali na chodbě. Za nimi stáli tři vojáci s meči připravenými k boji. „Jestli dovolíte, počkáme ve vaší komnatě, dokud návštěva neodjede,“ oznámil jí panoš. „Budu vašemu bratrovi dělat společníka a tihle,“ pronesl Gerald a mávl směrem k vojákům, „nás budou hlídat.“

Elizabeth ustoupila a dovolila jim vejít dovnitř. Pohládila bratra po vlasech a poznamenala: „V truhlici vedle krbu najdete šachy a dámu.“

„Hraju obě hry velmi dobře,“ vychloubal se Gerald. „Ale já neznám ani jednu,“ řekl Thomas.

„Ale znáš,“ opravila ho Elizabeth. „Jen si na ně nemůžeš vzpomenout. To se časem spraví.“

Zavřela za sebou dveře a pomalu došla ke schodišti. Podle hlasů přicházejících z přízemí poznala, že Belwain a jeho muži už přijeli. Chvilí váhala, jestli má do sálu vejít, protože si nedovedla představit, že by se nepokusila strýce zabít.

Dotkla se dýky u pasu, aby se ujistila, že tam stále je, a zašeptala: „Náš čas přijde.“

„S kým to mluvíš?“ ozval se za ní dědeček.

Elizabeth se otočila a pousmála se. Byla ráda, že ho vidí, neboť si byla jistá, že jí pomůže strávit večer v poklidu. „Se svou dýkou,“ řekla. „Utěšuji svou zbraň. Nemyslíš si, že jsem blázen, že ne?“

„Ne, nemyslím,“ zavrtěl hlavou dědeček. „Má tvá dýka jméno?“

„Děláš si ze mne legraci?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl dědeček. „Je zcela běžné dávat meči nebo dýce jméno.“

„Myslela jsem, že to dělají jen králové.“

„Ti také, dítě. Vzpomínáš si na příběh o mocném králi Charlemagnovi?“ Přikývla. „V písních se zpívá o jeho lásce k meči, pojmenovaném Joyosa. Opravdu,“ dodal vážně.

„A Roland měl zase meč se zvláštním jménem Durindana,“ doplnila ho.

„Tak vidíš, Elizabeth, není neobvyklé, že mluvíš se svou dýkou,“ řekl dědeček. „Vsadil bych se, že také tvůj manžel hovoří se svým mečem.“ Elizabeth zapochybovala. „Vím, že si na svých zbraních velmi zakládá, ale nemyslím, že by s nimi mluvil.“ Musela se nad touto představou pousmát. „Rytíři jsou posedlí pověrami. Pojmenovávají si meče...“

„Nesmíš se divit. Meč jim pomáhá přežít, a to je vážná věc. Bez něj by byli bezmocní, proto si ho tolik cení. Každá součást jejich výstroje má svůj význam.“

„To ti nevěřím.“

„Vidím, že máš ve své výchově velké mezery,“ poznamenal dědeček. Vzal ji za ruku a společně sestupovali ze schodů. „Vezmi si rytířské kopí,“ řekl. „Je to velice užitečná zbraň, že?“

„Ano.“

„Ale kromě toho má mnoho symbolik. Jeho přímost vyjadřuje způsob myšlení a hrot sílu.“

„A co jiné zbraně či výstroj?“

„Přilbice představuje skromnost a zdrženlivost, ostruhy zase píli a opatrnost.“

„Můj muž často přilbici nenosí. Znamená to, že není skromný?“

„Nechytej mě za slovíčka, když se tě snažím něčemu přiučit,“ okřikl ji vesele.

Došli až do přízemí a vydali se k sálu. Dědeček cítil, jak jej Elizabeth s každým krokem pevněji svírá. Věděl, že je napjatá. Proto dál pokračoval vlídným hlasem. „Štít je pro rytíře skoro stejně důležitý jako meč.“

„A jaký má význam?“

„Protože jím rytíř chrání své tělo, je to, jako by štít chránil svého pána. A pánem tvého manžela je král William.“

„A co luk a šípy, které jsi pro mě udělal? Co ty vyjadřují?“

„Víš, že vojáci malé luky nepoužívají,“ poučoval ji. „Ty jsou určeny pouze rytířům.“

„Otec ho považoval za...“

„Neúčinný?“

„Vlastně se o něm vyjadřoval jako o směšné zbraní.“

„No tohle! To mě ranil, protože jsem ho vlastnoručně vyřezával.“ Zasmál se a šeptem dodal: „Proč si myslíš, že jsem ti dal tak prazvláštní zbraň?“

„Abys poškádlil otce,“ odpověděla pobaveně. Byla tak zabraná do hovoru, že si vůbec nevšimla, že stojí uprostřed sálu obklopena Geoffreyovými muži a Belwainovými vojáky.

„Máš pravdu,“ souhlasil.

„A z téhož důvodu jsi mi daroval i psy. Byli zpočátku tak malí! Ale ty jsi věděl, co z nich vyrostе, že?“

„Jistěže věděl,“ odpověděl dědeček. „Ale tvému otci jsem nic neřekl.“

„Divím se, že vás nevyzval na souboj,“ ozval se za nimi Geoffreyův hlas. Baron se postavil vedle Elizabeth a přívětivě se usmál.

„Všechno to byla jen hra,“ vysvětlil dědeček. Vzal Elizabethinu ruku a zavěsil ji do Geoffreyova rámě. „Thomas se na mé návštěvy nejen těšil, ale dokonce je i vyžadoval.“

Elizabeth se zatvářila překvapeně. „Opravdu,“ pronesl dědeček. „Nechával pro mne poslat. Myslíš, že jsem za vámi jezdil, jen když jsem chtěl já?“

Elizabeth přikývla. „Thomas mi nejednou poslal vzkaz, že zanedbávám své povinnosti vůči dceři. A když jsem přijel na Montwright, tvářil se stejně překvapeně jako všichni ostatní.“

Dědeček mrkl na Elizabeth a obrátil se k Geoffreymu. „Přivedl jsem ji až sem, můj pane. Na vás je, abyste jí odebral dýku.“

Geoffrey přikývla přitáhl si Elizabeth k sobě. „Ty mě dnes večer nepřivítáš?“ zeptal se měkce.

„Ne,“ odvětila Elizabeth. „A díky si nechám u boku.“

„Pouze když ti to dovolím,“ namítl Geoffrey klidně. „Nelíbí se mi, jak máš učesané vlasy. Rozpusť si je.“

Elizabeth vztáhla ruku k temeni hlavy, ale pak si to rozmyslela. „Jsi stejný jako můj dědeček. Mateš mě hloupými úkoly, zatímco bychom měli hovořit o mnohem důležitějších věcech. Tobě se můj účes nelíbí?“ zeptala se rozhořčeně.

„Ne,“ odpověděl Geoffrey. „A také se mi nelíbí tvoje šaty,“ dodal. Všiml si, jak se Elizabeth zlostně nahrbila. „Zítra nechám přivést švadlenu, aby ti ušila nové,“ pokračoval vážně, ačkoliv musel zadržovat úsměv.

„Líbí se ti na mně vůbec něco?“ zeptala se Elizabeth a podrážděně vysmekla svou ruku zpod jeho paže.

„Snad,“ prohodil Geoffrey. „Až na to přijdu, dám ti vědět.“

Jeho záměr se vydařil. Donutil Elizabeth, aby myslela na něco jiného než na Belwaina a na pomstu. Schválně ze sebe udělal hromosvod její špatné nálady.

Elizabeth se rozhlédla kolem a všimla si, že Geoffreyovi muži se přátelsky vybavují s novými vojáky a popíjejí s nimi pivo.

„Kde je?“ Podle tónu jejího hlasu nebylo pochyb, koho má Elizabeth na mysli.

„Venku,“ odpověděl Geoffrey. „Prohlíží si, co bylo opraveno a nově vybudováno.“

„Možná by bylo lepší, kdybych ho přivítala tam,“ navrhla Elizabeth.

„Nebylo,“ řekl Geoffrey. „Dala jsi mi slovo, že se ho nepokusíš napadnout. Víím, že ho dodržíš,“ dodal.

„Tak tedy...“

„Pojď, sedneme si ke stolu,“ změnil téma hovoru Geoffrey. „Dnes večer zůstaneš stále se mnou.“

Elizabeth přikývla a přijala manžellovo rámě. Když usedli, Geoffrey se k ní sklonil a zašeptal: „Rozhlédni se kolem. Poznává někoho?“

„Zatím ne,“ odpověděla. Cítila se vedle manžela bezpečně, a proto se nebála pozvednout zrak a pomalu si prohlédnout tváře vojáků. „Většina z nich měla na hlavách kapuce,“ připomněla mu.

Elizabeth okamžitě poznala, kdy do sálu vstoupil Belwain. V tu chvíli ji Geoffrey jemně chytl kolem pasu. „Důvěřuješ mi stejně jako já tobě?“ zeptala se ho.

Geoffrey se na ni podíval a přikývl.

Elizabeth se obrátila a sledovala, jak se k ní strýc pomalu blíží.

Její pohled byl studený jako severní vítr. Belwain svým oblečením připomíná kohouta, dokonce si tak i vykračuje, pomyslela si.

Strýc se před ní zastavil a nejdříve se obrátil k jejímu manželovi.

„Dobrý večer, barone,“ řekl. Pak pohlédl na Elizabeth a dodal: „Vypadáš dobře, neteři.“

Elizabeth mu neodpověděla, jenom se na něho dívala. Belwain si odkašlal a posadil se naproti nim. „Slyšel jsem, co se stalo. Je mi to velmi líto,“ dodal rychle.

Sluha před něho postavil pohár a nalil mu pivo. Belwain číši uchopila dvěma loky ji vyprázdnil.

„Kde je chlapec?“ zeptal se.

„Toho neuvidíš,“ odvětila Elizabeth příkře.

„Je už v posteli. Spí,“ doplnil ji Geoffrey.

To nevydržím, pomyslela si Elizabeth, když viděla, jak spokojeně si naproti ní strýc hoví. Nedokážu společně večeřet s tak odporným člověkem.

Pohledem naznačila manželovi, že hodlá odejít, ale Geoffrey jív tom zabránil. Objal ji kolem ramen a přitiskl k lavici.

Belwain jejich drobný boj zpozoroval. Panebože, pomyslel si, ještě že jsem neřekl, co si o té malé děvce doopravdy myslím. Jak si ji jen baron mohl vzít za ženu? honilo se mu hlavou.

Podíval se na Elizabeth a usmál se. Jaká škoda, že nezemřela s ostatními, pomyslel si. Tak neposlušné a drzé děcko, které nikdy nedokázal zaujmout. Zdálo se, že jeho záměry vždycky prohlédla. Ano, neměl ji rád, ba dokonce ji nenáviděl... všechny nenáviděl. Snažili se mu odepřít to, co mu patřilo. A když už měl vše na dosah ruky, vzala si barona! To je také škoda. Kdyby zůstala sama, učinil by jí z života peklo tak, jak teď ona činí jemu. Pokořil by ji, vymazal by z jejího obličeje ten pohrdlivý výraz a pak by ji provdal za jednoho ze svých přátel. Ten by s ní dokázal zatočit!

Belwain se nechal unést fantazií tak daleko, že se skoro hlasitě zasmál. V posledním okamžiku se však zarazil a odkašlal si.

„Měl jste čas zvážit mé oprávněné požadavky, sire?“ zeptal se Geoffreyho, přičemž důraz položil na slůvko „oprávněné“.

„Dnešní večer není vhodný k tomu, abychom hovořili o vašich požadavcích,“ odpověděl mu Geoffrey. Pokynul pážeti a ukázal na prázdný Belwainův pohár.

Belwain věděl, že by nebylo moudré, kdyby činil na barona nátlak. Rozpačitě se usmála pokýval hlavou. Bude čekat. Dříve nebo později vyhraje, neboť právo je na jeho straně, pomyslel si.

Podíval se na Elizabeth, ale vzápětí uhnul zrakem. Ona to ví, blesklo mu hlavou, ale nemůže nic dělat. Znovu se začal tiše smát. Nic nemůže dělat, opakoval si dokola, nic. Nemá žádný důkaz, coura jedna!

Kdybych ti jen mohl povědět, co vím, pomyslel si. Jak jsme to krásně naplánovali! To já jsem poskytl nákresy hradu se všemi podrobnostmi. Jediná chyba byla, že jsem nemohl být přítom, když všechny zabili. Přesto však i pouhé vyprávění stálo za to! Byl to nejkrásnější den mého života, usoudil.

Obrátil se na barona a jeho dobrá nálada se vytratila. Ovládla ho, čubka! Zamotala mu hlavu svými báchorkami, proto se teď na mě dívá jako na vraha.

Ale nevádí, uklidňoval sám sebe. Zákon je zákon, barone. Platí jak pro mě, tak pro tebe. Jsi příliš čestný, abys ho nedodržel.

Elizabeth dospěla k závěru, že už se nevydrží dívat na svého strýce ani o minutu déle. Sklopila zrak a do konce večere neřekla půl slova. Sama se jídla vůbec nedotkla. Bylo zkažené Belwainovou přítomností. Zato Belwain jedl, jako by to měla být jeho poslední večere. A možná že je, pomyslela si. Třeba Geoffrey změnil svůj názor a usoudí, že je vinen. Věděla však, že tomu tak není. Geoffrey měl pravdu. Belwain je hlupák, příliš velký hlupák na to, aby zorganizoval a provedl něco tak hrozného.

Když bylo po jídle, Belwain se zvedl od stolu a začal se procházet po sále. S každým vypitým pohárem se stával důležitějším a arogantnějším.

Elizabeth raději zavřela oči, než by se na něj měla dívat. Kéž by si mohla zacpat uši, aby ho i neslyšela! Veselí podnapilých vojáků vzrůstalo. A pak jej zaslechla. Smích. Skřípavě znějící, velmi

neobvyklý, který už jednou slyšela. Slyšela ho v ten den, kdy byla vyvražděna její rodina. Prudce otevřela oči a snažila se zjistit, kdo se tak směje. Ale všude bylo plno lidí. Však ona ho najde, řekla si. Postavila se a očima zkoumala jednoho muže vedle druhého.

Vzduch se znovu rozezněl podivným chechotem. Tentokrát Elizabeth neuniklo, odkud přichází. Patřil muži, jenž stál se skupinkou vojáků poblíž východu. Elizabeth se s klidným výrazem obrátila k manželovi a pronesla: „Stojí u dveří. Byl tady.“

Geoffrey znejistěl v okamžiku, kdy se Elizabeth beze slova postavila. Viděl, jak zbledla a jak si prohlíží okolní tváře. Nejraději by vytasil meč a postavil se na její ochranu. Ale nemohl, pokud chtěli nalézt důkazy. A tak zůstal sedět a čekal, co Elizabeth udělá.

Jakmile rozpoznala jednoho z útočníků, očividně se mu ulevilo. Ani se jí nemusel ptát, je-li si jistá. Věděl, že je. „Neříkal jsem ti, že tvůj strýc je hlupák?“

Elizabeth neodpověděla. Soustředěně sledovala muže, kterého poznala.

„Jen blázen by se vrátil na místo činu,“ zamumlal Geoffrey. „Měl masku,“ řekla Elizabeth. „Ale jeho smích ho prozradil. Je tak nezvyklý. Co teď uděláš?“

„Ještě nevím,“ odpověděl Geoffrey.

„Ty mi to nechceš říct, že?“ zeptala se Elizabeth. Oči měla najednou plné slz. Víc už vydržet nemohla. Kdyby si je rychle nepromnula dlaněmi, začaly by jí slzy stékat po tváři.

Geoffrey ji pohladil a ucítil, že má vlhký obličej. „Nedopust', aby tě viděl, že pláčeš. Udělalo by mu to radost. Pak bych ho musel zabít, a to by se pokazily naše plány.“

Elizabeth byla jeho slovy a chováním dojata. Podívala se do jeho hlubokých očí a vyčetla z nich něhu, letmý záblesk jeho duše, tak dobře ukryté pod jinak hrubým zevnějškem.

Ty bys to kvůli mně udělal? zeptala se málem, ale zůstala zticha, neboť věděla, že by toho byl opravdu schopen.

„Zapomněl jsi, že jsem ti řekla, že nikdy nebrečím,“ připomněla mu s úsměvem.

Její smích je pro mě tím nejkrásnějším dárkem, pomyslel si Geoffrey. Nejraději by ji pohladil, objal, políbil, ale dokázal se ovládnout. Kdyby se nekrotil, mohl by skončit jako ochočený pejsek, chodící za svou paní všude, kam mu přikáže... Co by pak

řekli jeho vojáci? Odkášlal si a pronesl: „A tys zapomněla, že jsi řekla, že mi důvěřuješ.“

„Ale já ti důvěřuji,“ zaprotestovala Elizabeth. „A ctím tvé rozhodnutí. Kdyby ne, Belwain by byl už dávno mrtev.“

Geoffrey se musel pousmát. Byl rád, že si Elizabeth tolik věří. Postavil se a chytl ji pod paží. „Byla jsi dnes velmi statečná, Elizabeth. A třebaže jsem to očekával, musím ti říct, že jsi mě náramně potěšila.“

„Takže jsi nakonec našel něco, co se ti na mně líbí?“ zeptala se. Když s ní Geoffrey souhlasil, dodala: „Mohl bys mi tedy říct, když jsi tak se mnou spokojen, co hodláš udělat s...“

„Později,“ přerušil ji. „Musím nejdříve něco zjistit. Ale teď už je čas, abys šla spát. Písničky vojáků jsou čím dál hrubší a ty je svou přítomností omezuješ.“

„Já je omezují! Myslíš si, že mě zajímá, co...“

„Pivo jim rozvazuje jazyk,“ přerušil ji znovu. „Jakmile odejdeš, budou se cítit volnější.“

Má pravdu, přiznala si. „Počkám na tebe,“ řekla. „Nevadí mi, že přijdeš pozdě. Budu čekat. Prozradíš mi pak svůj plán?“

„Uvidíme,“ poznamenal a vyprovodil ji do komnaty. Když se s ní rozloučil, zamrzelo ho, že se ani nepokusila políbit ho. Už si zvykl na její neobvyklé projevy chování. Ale neměl čas o tom uvažovat. Dřív než skončí noc, musí udělat spoustu věcí.

Elizabeth našla malého Thomase, jak spí stočený do klubíčka uprostřed postele.

„Občas křičí ze spaní,“ poznamenal Gerald.

„Děkuji ti za pomoc, Geralde,“ řekla. „Nebála jsem se o něho, protože jsem věděla, že ho hlídáš.“

Elizabethino ocenění mu lichotilo. Nabídl se, že dítě odnese do dědečkovy ložnice, ale Elizabeth odmítla. „To udělá dědeček nebo Roger.“

Když osaměla, povšimla si, jak se jí třesou ruce. Vyzula si boty, sedla si na postel a rozpletla si vlasy. Kam se poděl dědeček? přemýšlela. Chtěla se během večere zeptat Geoffreyho, ale nikdy se nenašla vhodná příležitost. Bylo dobře, že odešel, usoudila. Nedokázala si představit, že by dokázal Belwaina vystát.

Thomasův spánek byl opravdu neklidný. Každou chvíli sebou cukl a vykřikl. Elizabeth ho pohladila po zádech a tiše mu domlouvala. Zdálo se, že ho její hlas ukonejšil, neboť jeho dech byl znovu pravidelný. Elizabeth se vedle něho natáhla a během několika minut tvrdě usnula.

Geoffrey se vrátil pozdě k ránu. Našel Elizabeth spící, zcela oblečenou, pouze bez bot. Musel se usmát. Vypadala bez nich tak zranitelně. Uchopil malého Thomase do náručí a odnesl ho Rogerovi, jenž čekal přede dveřmi. „Zanes ho do dědečkova pokoje,“ nařídil mu tiše.

Pak zavřel dveře a vrátil se ke své ženě. Byla ve spánku tak klidná, tak nevinná. Nejraději by se na ni zbytek noci díval. Potřeboval se však alespoň trochu vyspat. Rychle se svlékl, ale neopatrností mu vypadl meč na zem a halasně se rozřinčel o kamennou podlahu. Geoffrey strnul. Elizabeth se jen převrátila na břicho a spala dál.

Když se Geoffrey odstrojil, začal opatrně svlékat i Elizabeth. Ačkoliv nebylo jednoduché uvolnit všechny tkaničky a přezky, Geoffrey to nakonec svedl. Kdykoli se dotkl jejího nahého těla, naskočila jí husí kůže, zejména v dolní části zad. Musí ji dostat pod přikrývku dříve, než se probudí chladem, přikázal si. Když jí stáhl spodničku, znovu se usmál, neboť si všiml dýky, připevněné k jejímu stehnu. Klade velký důraz na vlastní schopnost ubránit se, pomyslel si, ale zdalipak si uvědomuje, že protivník jí může dýku lehce vzít a použít proti ní? Určitě ne, odpověděl si. Její sebevědomí ho potěšilo, i když na druhé straně znamenalo větší potíže. Copak ji neučili, že ženy jsou od přírody slabé? Že by jen při pouhém pohledu na zbraň měly omdlévat, a proto být vděčné muži za ochranu? Asi ne, usoudil. Nikdo jí neřekl, že je křehké stvoření a potřebuje silnou oporu. Přestože se Elizabeth snaží být soběstačná, určitě ho bude potřebovat. I když si to zatím možná neuvědomuje!

Po rozhovoru s Elizabethiným dědečkem se dovtipil, kým byla jeho žena tolik ovlivněna. Ano, Elslow je svérázný člověk, nejen ve způsobu oblékání a chování. Nutno ovšem poznamenat, že je mužem přímým, čestným a charakterním. Dobře, že jsem ho nesoudil podle vzhledu, pomyslel si Geoffrey a potřetí zív.

Děkoval bohu, že Elizabeth spí, a že jí nemusí odpovídat na otázky. Určitě by se ho vyptávala a vyžadovala vyčerpávající odpovědi. Za normálních okolností by s ní tyto záležitosti vůbec neřešil, ale měla na vysvětlení právo. Přece jen šlo o její rodinu.

Elizabeth se opět zachvěla. Geoffrey ji opatrně nadzvedl a přetáhl přes ni přikrývku. Nebylo jednoduché odolat vzrůstající touze po ní, ale Geoffrey si uvědomoval, že potřebuje spát. Vzdychl si, postavil meč vedle postele a lehl si k Elizabeth.

Vleže si uvědomil, že ho stále bolí záda v místech, kde byl zraněn. Několikrát sebou zavrtěl, než si našel vhodnou polohu. Když byl spokojen, chtěl si k sobě Elizabeth přitáhnout, ale ta měla stejný nápad, jenže byla rychlejší. Přitiskla se k němu a přehodila přes něj nohu, aniž se stačil chránit. Geoffrey potichu zaúpěl.

Elizabeth neudržela smích a hlasitě vyprskla.

„Ty nespíš?“ podivil se.

„Jistěže ne,“ odpověděla a nepřestávala se smát.

„Jak dlouho?“ zeptal se a převrátil ji na záda, aby jí viděl do obličeje.

„Od chvíle, co jsi vstoupil do ložnice,“ přiznala se a znovu se obrátila na bok. Geoffrey ji však opět překulil na záda a vyčítavě se na ni podíval. „Takže jsi mě nechala, aby tě svlékl, přestože bys mě měla svlékat ty?“ zeptal se rozladěně.

„To je tvoje další pravidlo?“ odpověděla mu otázkou.

„Ano,“ pronesl. „A tys ho porušila.“ Jeho oči prozrazovaly, že se nezlobí. Jen ji škádlil, stejně jako svými prsy, kterými se jemně otíral o její ňadra.

„A jaký bude trest?“ zašeptala Elizabeth. Jeho těsná blízkost ji rozpalovala. Přála si, aby ji políbil.

Geoffrey se usmála řekl: „To nechám na tobě.“

„Musím tě políbit,“ povzdychla si jakoby sklíčeně.

„To má být trest?“ otázal se Geoffrey a údivem pozvedl obočí. Jeho hlas byl hrubý, ale v očích mu zářily jiskřičky.

Elizabeth neodpověděla, jen se na něho dívala pohledem, který ho víc a víc vzrušoval. Pomalu, pomyslel si, jen ať se projeví. Zhluboka se nadechla lehl si na záda. „Tak mě polib. Ale nejdříve mě oslov jménem.“

„Proč?“ zeptala se. Nadzvedla se, opřela se o loket a tázavě na svého muže pohlédla.

„Líbí se mi, jak mě oslovuješ. Což nebývá často,“ dodal téměř vyčítavě.

„Jak si přeješ, Geoffrey,“ zašeptala mu do ucha. Geoffreyův úsměv ji potěšil. „A teď tě políbím,“ řekla. „Mohu, Geoffrey?“ dobírala si ho.

„Můžeš, Elizabeth,“ odpověděl.

„Tak se zvedni,“ řekla Elizabeth.

Geoffrey se ani nepohnul. Elizabeth mu začala poklepávat konečky prstů po hrudníku na znamení, že čeká, ale Geoffrey neodpovídal.

„Jsem příliš unavený,“ řekl nakonec. „Budeš se muset ke mně sklonit.“

„Příliš unavený, aby ses ke mně nadzvedl?“ zeptala se tónem předstírajícím podrážděnost.

„Ano, je to tak,“ souhlasil Geoffrey. „Kromě toho, ty máš přijít ke mně, ne já k tobě.“ Jeho hlas nabýval na intenzitě.

Co mi chce naznačit? přemýšlela Elizabeth. Posadila se a odhodila si vlasy na záda.

Geoffrey se rozhodl, že nechá Elizabeth jednat. Chtěl, aby ho dobývala, aby se ho dotkla jako první. Složil si ruce za hlavu a usmál se.

Elizabeth si dávala pozor, aby na ní nebylo vidět, jak je dychtivá. Kdyby Geoffrey věděl, jak ji vzrušuje, měl by další zbraň, kterou by mohl proti ní použít. Ale ne, to by nikdy neudělal, usoudila.

Pomalu se skláněla k jeho ústům, ale dříve, než se jich dotkla, změnila svůj záměr a políbila ho na bradu. Měl by se oholit, blesklo jí hlavou, když ucítila drobný porost vousů. Usmála se a znovu ho políbila na bradu, pak na krk a hrud', o niž se navíc jemně otřela svými ňadry. Geoffrey neřekl ani slovo, jen zrychlil dech. Elizabeth si dál značila cestičku k Geoffreyovým prsům polibky, až dosáhla jeho bradavky. Jakmile se jí dotkla jazykem, Geoffrey sebou vzrušením trhl, ale zůstal zticha. Elizabeth se cítila jako svůdkyně a nymfa zároveň, mající absolutní moc nad mužem pod sebou. Slastně zamručela, neboť to byl krásný pocit.

Geoffrey ji chytil za tváře a jemně ji přitáhl tak, aby jí viděl do obličeje. „Stále čekám na slíbený polibek,“ řekl hlubokým sametovým hlasem.

„Sem?“ zeptala se nevinně a prstem se dotkla jeho rtů. „Anebo sem?“ ukázala na nos. „Anebo snad,“ zašeptala a rukou mu sjela pod pás, „sem?“

Geoffreyův výraz prozrazoval, že nevydrží být déle pasivní. Každým dotekem ho vzrušovala víc a víc. Věděl, že pro Elizabeth je to hra, a byl překvapený její otevřeností. Nejraději by ji nechal, aby viděl, kam až je schopna zajít, ale jeho tělo již nechtělo čekat. „Polib mě, teď hned,“ nařídil jí.

„Jak si přeješ, Geoffrey,“ zašeptala a políbila ho.

Polibek znamenal konec hry pro oba. Jakmile se jejich ústa setkala, přestala se Elizabeth ovládat. Zdálo se jí, že se nemůže Geoffreyho nasytit.

Geoffrey ji převrátil na záda a přikryl svým tělem. Její polibky, znásobené nasládlou chutí piva, ho rozněcovaly. Hladil ji, dotýkal se jí, laskal se s ní, a když rukou sjel mezi stehna a ucítil, jak je vlhká, poznal, že je stejně rozvášněná jako on sám.

Nemohl déle čekat. Ani Elizabeth, která roztáhla nohy a nedočkavě se k němu vzepjala. Geoffrey dýchal tak prudce, že nedokázal promluvit. Nedokázal jí ani říct slova, kterými by ji potěšil. Jediné, na co se zmohl, bylo hlasité sténání. Pronikl do ní a uslyšel, jak vykřikla. Elizabeth mu zaťala nehty do ramenou ve snaze ho odstrčit.

„To bolí, Geoffrey,“ zanaříkala.

Geoffrey se okamžitě přestal hýbat. Nadzvedl se na loktech a podíval se jí do očí, které byly plné slz. „Pssst,“ snažil se ji uchlácholit. „To bude dobré, Elizabeth. To přestane bolet, uvidíš.“ Chtěl ji políbit, ale Elizabeth se odvrátila.

„Jsem příliš rozbolavělá,“ zašeptala, „musíš přestat.“ Elizabeth prožívala rozdílné pocity bolesti a slasti zároveň. „Ale také nechci, abys skončil.“

Chtěl jí říct, že by nemohl, ani kdyby ho prosila, ale věděl, že by ho nepochopila. Byla ještě příliš nezkušená. Vzdychl si a společně s ní se převrátil na bok. Bude trpělivý a počká, dokud se Elizabeth neuklidní, pomyslel si, zatímco ji utěšoval něžnými slůvky.

„Je to lepší, vid’?“ zeptal se, když přestala sténat. Dlouze ji políbil. Po čase ho přestala odtlačovat a znova ho začala hladit. Nepříjemné pocity vymizely, anebo zůstaly nepovšimnuty.

„Už to nebolí, že?“ otázal se, neboť už nemohl déle nečinně čekat.

Elizabeth zavrtěla hlavou a přitiskla svou pánev k jeho. Na toto znamení se Geoffrey znovu začal hýbat. Nejdříve pomalu, ale pak rychleji a hlouběji. Slyšel ji, jak opět vykřikla, ale tentokrát se nezastavil, dokud ho exploze nesmetla z vrcholku, kterého právě dosáhl. Vteřinu poté ucítil, že i Elizabeth se pod ním zachvěla.

„Neublížil jsem ti?“ zeptal se, jakmile se mu zklidnil dech.

Elizabeth zavrtěla hlavou. Geoffrey se svalil vedle ní, přitáhl si ji k boku a podíval se jí do očí. Byly stále plné vášně, takže Geoffreyho napadlo, jestli dosáhla vyvrcholení. „Uspokojil jsem tě?“ zeptal se starostlivě.

Elizabeth si položila hlavu na jeho rameno. „Ano, Geoffrey,“ zašeptala. Její hlas zněl ospale, ale spokojeně. Elizabeth těšilo, že se Geoffrey zeptal, zdali ji uspokojil. Cítila se šťastně. Brzy se o mne začne starat více, pomyslela si. A jednoho dne zjistí, že mě miluje, plánovala si tiše.

„A co já? Uspokojila jsem tě?“ zeptala se, ačkoliv odpověď znala. Slyšela, že vykřikl její jméno, a také cítila, jak se zachvěl těsně předtím, než sama dosáhla vrcholu rozkoše. Ano, i ona vykřikla jeho jméno. Usnula dříve, než jí Geoffrey odpověděl.

Geoffrey si povzdychl a zavřel oči. V komnatě se rozhostil klid a pohoda. Ta ostatně nastala vždy, kdykoli mu byla Elizabeth nablízku, uvědomil si a s úsměvem na rtech usnul.

KAPITOLA 8

Když se Elizabeth ráno probudila, napadlo ji tisíc otázek, které chtěla položit Geoffreymu. Ten ale ještě spal.

Nechala ho tedy spát a potichoučku vyklouzla z postele. Oblékla se a opatrně posbírala manželův oděv, válel se totiž všude kolem. Bude mu muset říct, že chrápe, pomyslela si s úsměvem. Určitě se mu to nebude líbit. Ach, jak ráda ho provokovala a škádčila! Je celá po dědečkovi, usoudila. Byl mistr v škádlení jiných. Geoffrey byl snadný terč, neboť se pořád tvářil vážně a na všechno měl svá pravidla.

Elizabeth přistoupila k oknu a nadzvedla kožený závěs. Zahleděla se k lesu, kde tábořil strýc se svými vojáky. Dnes se mu dostane spravedlnosti, pomyslela si. Ale něco nebylo v pořádku. Zavrtěla hlavou a znovu se řádně podívala ven. Strýcovi muži byli pryč! Ne, to nemůže být pravda, blesklo jí hlavou. Ještě jednou přelétla zrakem celý obzor, ale nikoho nenašla. Belwain i se svými muži v noci uprchl!

Rozzuřeně se obrátila k manželovi. Panebože, ten se bude zlobit, až mu to řekne! Proč netroubili na poplach, když Belwain utíkal? Proč jejího muže nevzbudili? „Geoffrey! Jsou pryč!“ vykřikla. „Všichni zmizeli.“

Manželova reakce ji neuspokojila. Otevřel jedno oko, zamračil se a obrátil se k ní zády.

Nerozuměl, pomyslela si. Přiskočila k posteli, klekla na ni a zatřásla Geoffreym. „Jsou pryč, Geoffrey,“ zopakovala. „Vzbud se! Musíš s tím něco udělat.“

Geoffrey zamručel jako poraněné zvíře a otočil se na záda. „Přestaň křičet,“ nařídil jí.

„Ty mě neposloucháš. Belwain je pryč, uprchl,“ řekla Elizabeth vzrušeně. „Musíš se obléci a vydat se za ním. Musíme...“

„Vím, že je pryč,“ zamručel ospale Geoffrey. Elizabeth se zatvářila překvapeně. Geoffrey si povzdechl a vstal. „Poslal jsem ho domů.“

Nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Nechal Belwaina odejít? „A co voják, kterého jsem ti včera ukázala?“ zeptala se zklamaně. „Toho jsi také poslal pryč?“

„Ano,“ odpověděl Geoffrey a zív. Přistoupil ke kádi s vodou a omyl si obličej.

Elizabeth ho pozorovala. Snažila se být klidná, přestože v jádru duše zuřila. Geoffrey musel mít zřejmě pádný důvod, že je všechny pustil, přemýšlela.

„Řekneš mi, proč jsi to udělal?“ zeptala se nakonec. Ještě stále klečela na posteli, tentokrát s hlavou skloněnou. Pramen zlatých vlasů jí zakrýval tvář.

Geoffrey zaslechl v jejím hlasu zlobu, a ačkoli býval po ránu obvykle klidný, zakřičel: „Pořád se mě na něco ptáš, Elizabeth! Ale chápu, že je to pro tebe důležité, a proto ti odpovím.“

Přešel k posteli a zvedl jí bradu. „Nejdříve se však uklidni. A nech mě, ať se obléknu.“

Elizabeth přikývla. Na to, aby mu odpověděla, byla příliš rozrušená. Podívejme, pomyslela si, z něžného bojovníka se stal opět zuřivec. Ale ať! Jestli mi vše nevysvětlí, budu na něho křičet také. Poslušnosti a důvěry už bylo dost! Vyžadoval, abych mu důvěřovala. Ale proč? Nedal mi jediný důvod, zlobila se v duchu. „Věřím ti, muži. Ale nyní nevím, jestli jsem neudělala chybu. Žádám od tebe vysvětlení.“ Její hlas byl stejně mrazivý jako jeho.

Geoffrey její výbuch ignorovala dál se oblékal. Elizabeth věděla, že ji slyšel, vždyť by musel být hluchý. Neviděla mu však do obličeje, takže nemohla posoudit, jak se na její požadavek zatvářil. Však ona ho přiměje, aby s ní mluvil! Seskočila z postele, postavila se ke dveřím a složila si ruce na prsa. Jen ať vidí můj vzdor, pomyslela si. Dostanu odpověď na své otázky!

Jakmile si Geoffrey připevnil meč, přistoupil k Elizabeth a upřeně se na ni podíval. Jeho výraz nic neskrýval. Chtěl, aby Elizabeth poznala, jak moc se zlobí. Choval se nyní spíš jako jestřáb, po němž dostal přezdívku, než jako manžel. Uchopil

Elizabeth za pás, zatřásl s ní a nadzvedl ji tak, aby se mu dívala přímo do očí. „Nikdy,“ zašeptal chraplavě, „nikdy ode mne nic nevyžaduj.“ A znovu jí zatřásl.

Elizabeth si všimla, že jeho zlatavé jiskřičky v očích se nyní proměnily v kousky ledu. Otevřela ústa a chtěla mu říct, že má na to právo, ale Geoffrey jí opětovně zatřásl. „Už ani slovo! Ledaže by ses chtěla omluvit.“

Elizabeth ústa rychle zavřela. Žádná omluva nebude, pomyslela si, on by se měl omluvit jí!

„Nu, dobrá,“ zamumlal Geoffrey. Z jejího pohledu a zlostí ztmavělých očí usoudil, že se omluvy nedočká. Nikdy předtím ženu neuhodil a neudělá to ani teď, přestože se zuřivostí celý trásl. „Jsi tvrdohlavá jako mula,“ zamručel. Postavil ji na zem, ještě jednou se na ni podíval a odešel.

„Jak chceš,“ mumlal si cestou dolů po schodech. Tvrdohlavá holka! Dokáže ho rozlítit jako nikdo jiný. Však ona mu zaplatí za svou neústupnost a neposlušnost! Sliboval si. Nepromluví s ní až večer. A omluví se mu dříve, než přijde noc!

Práskl dveřmi sálu a vydal se ke konírně. Rychlá jízda lesem ho uklidní. Druhá možnost byla vrátit se do komnaty a Elizabeth uškrtit. Musel se nad tou hloupou myšlenkou pousmát, neboť by jí nikdy neublížil. Ty moje paličatá ženo, pomyslel si, musíš se ještě hodně učit, než budeš náležitě pokorná.

Jakmile Geoffrey odešel z ložnice, začala Elizabeth nadávat latinsky, aby jí nikdo nerozuměl. Oblékla si jednoduše střiženou tuniku temně modré barvy, která se zrovna hodila k její náladě. Byla tak rozzlobená, že nevěděla, co má dělat. Potřebovala jít ven, na slunce, cítit vítr ve vlasech a volnost, kterou dosáhne jedině tím, že se projede na koni. Ano, krátká projížďka ji uklidní a pomůže jí znovu se soustředit.

Přečesala si rychle vlasy, sebrala luk a šípy, předhodila si je přes rameno a rozběhla se ke stájím.

U stájí potkala Geoffreyho, který právě odjížděl. Ani ji nepozdravil a uháněl pryč. Neuplynula ani hodina a už mě vyhledala, aby se omluvila, pomyslel si Geoffrey spokojeně.

Elizabeth vůbec nevadilo, že se Geoffrey nezastavil a nezeptal se, kam má namířeno. Nemínila s ním mluvit, dokud se neuklidní. „Osedlejte mi koně, prosím,“ křikla do stáje. Podkoní se domníval,

že jede na vyjížďku se svým mužem, a tak bez protestů její příkaz vyplnil.

Elizabeth se vyhoupla na koně a pobídla ho do trysku. Nepojede daleko, jen kousek, aby zůstala v blízkosti hradu, pomyslela si. Kdyby jela dál, zbytečně by riskovala.

Geoffrey uslyšel dusot koňských kopyt. Když uviděl svou ženu, jak se řítí směrem k lesu, znovu se rozzuřil. Opět se mu pokouší odporovat! Zakroutil nevěřičně hlavou. Obrátil koně a vydal se za ní.

Elizabeth zahlédla Geoffreyho chvilku předtím, než se cesta prudce zatáčela k lesu. Zastavila koně a čekala, až ji manžel dojede.

„Zase jsi mě neposlechla, Elizabeth!“ zaburácel Geoffrey, jakmile se dostal na doslech.

„To není pravda,“ vykřikla Elizabeth. „Nikdy jsi...“

„Ticho!“ zařval tak, že se neodvážila ani hlesnout. Přikývla a náhle si uvědomila, že má strach. Uhodí ji? přemýšlela. Z jeho výrazu vyčetla, k by toho mohl být schopen. Nebylo ojedinělé, že manželé své ženy bili, aby je přiměli k poslušnosti. Ale Geoffrey byl jiný.

„Ne abys mě uhodil.“ Její poznámka zabořila jako políček. Jistěže tě neuhodím, chtěl vykřiknout. Zhluboka se nadechl a vytrhl jí otěže z rukou.

„Ne, neuhodím tě,“ řekl tiše. „Jsem rozumný muž, Elizabeth, a rozumní muži své ženy nebijí. I když si to někdy přeji.“

Počkal, až pochopí, co právě řekl, a pak pokračoval: „A nyní řekni svému rozumnému muži, proč nemáš doprovod. Chtěla jsi mě dostihnout?“

Neodvážila se pousmát. Podivné, její zloba se vytratila. Uvědomila si, že Geoffrey u ní hledá pokoru. Problém byl, že nevěděla, jestli ji dokáže náležitě projevit. „Když ti řeknu pravdu, budeš se nejspíš zlobit,“ řekla a sklopila zrak.

„Nesmysl,“ namítl Geoffrey. „Už se více zlobit nemohu. A pak... vždycky mi musíš říkat pravdu.“

„Tedy dobrá,“ povzdychla si Elizabeth. „Nechtěla jsem tě dohonit, Geoffrey. Potřebovala jsem si jen vyjet, odpoutat se načas od svých starostí a obav,“ přiznala se otevřeně. „Nelíbí se mi, když

na mě křičíš... anebo já křičím na tebe. Pro právě začínající manželství je to poněkud skličující.“

Její slova ho překvapila natolik, že zapomněl na svůj hněv.

„Je důležité, abychom raději mlčeli, než řekli jeden druhému něco nehezkého. To jsem se naučila od matky. Jinak bude naše manželství nešťastné. Mohli bychom říct věci, kterých budeme později litovat, ale to už může být pozdě. Slova dokážou velmi ranit,“ usmála se. „Jistěže, tvá slova mě nemohou ranit,“ dodala, „neboť mezi námi nepanuje tak hluboký vztah jako mezi mými rodiči. Ale kdybychom se milovali, myslím tím... Ach bože! Nějak jsem to všechno zamotala.“ Rozpačitě si upravila vlasy, které jí padaly do tváře. Je příliš brzy hovořit s ním o těchhle věcech, pomyslela si.

„Přeješ si, abychom se měli rádi?“ zeptal se pobaveně. Elizabeth se zdálo, že mu oči září arogancí.

„To jsem nemyslela,“ odpověděla. „Pouze si přeji, abychom spolu dobře vycházeli, abych se necítila jako tvoje služka, Geoffrey. Jsem tvá žena, která by měla stát po tvém boku... a ne se krčit někde v pozadí. Tvé představy o manželství jsou velmi neobvyklé.“

„A není tomu právě naopak? Řekl bych, že tvoje představy jsou poněkud neobvyklé,“ namítl. „Proto máš problém přizpůsobit se a já pak ztrácím trpělivost. Myslíš si, že se změníš, až se usadíš na mém panství?“

Elizabeth pokrčila rameny. „Řekla bych, že problém máš ty, pane, neboť nedokážeš být trpělivý.“ Potom se usmála a dodala: „Bude mi potěšením ti pomoci jej překonat, pokud mi to ovšem dovolíš.“

„Já nemám žádný problém,“ odvětil Geoffrey. „Chceš mě vyprovokovat, abych znovu křičel? Co tím sleduješ?“

Elizabeth chvíli neodpověděla. Pokrčila rameny a zadívala se k lesu.

„Dráždíš lva, přestože víš, že tě může sežrat,“ pronesl.

„A ty jsi ten lev, můj pane?“ zeptala se a ihned přemýšlela, jakou by mu nalíčila past.

„Ano,“ odpověděl Geoffrey.

„Potom já musím být tvá lvice, že?“ zeptala se.

„O tom jsem nepřemýšlel, ale ano, v takovém případě jsi má lvice,“ připustil.

„Zajímavé,“ pronesla Elizabeth. „A víš, že lvice loví kořist pro svého lva?“

„Jenom proto, že ti to dovolí,“ řekl Geoffrey.

„A dovolíš mi to?“ zeptala se. „Jenom dnes,“ dodala. Geoffrey se zamračil. „A co bys chtěla?“

„Jet s tebou do lesa. Budu lovit, připravím ti jídlo, a pak se vrátíme ke svým povinnostem.“ A možná mi i řekneš, jaké máš plány s Belwainem, pomyslela si.

Geoffrey se zasmál, až málem splasil koně. „Myslíš si, že to budeš umět?“

Elizabeth přikývla.

Geoffrey se znovu zasmál. Měl by udělat tolik věcí, vydat příkazy, dohlédnout na opravu hradu, jmenovat správce... ale potěšení, které mu Elizabeth nabízela, bylo příliš lákavé, než aby mu, odolal. Koneckonců, bude to dobrá příležitost, aby poznala své hranice.

„Dobrá, veď mě, lvice,“ řekla hodil jí zpět otěže. „Tvůj lev má hlad.“

Elizabeth se radostně zasmála. Cítila se jako dítě, které si může hrát. Dnes zapomene na všechny problémy a ukáže svému arogantnímu muži, že se mýlí.

Pobídla koně do cvalu. Geoffrey se vydal za ní. Nechal ji, ať zvolí vlastní tempo. Zaslechl Elizabethin smích a sám se usmál. Její nadšení je nakažlivé, pomyslel si, neboť se cítil lehce jak už dlouho ne.

Elizabeth po chvíli zpomalila. Pak zastavila a seskočila z koně dříve, než ji Geoffrey dostihl. Když ji dojel, ukázala prstem na nedaleké křoví a naznačila mu, aby zůstal zticha sedět na koni.

Geoffrey musel zakročit. „Nebudu ti zasahovat do lovu, ale musím ti zůstat nablízku,“ podotkl šeptem, protože viděl, že chce něco namítnout.

„Musíš ale mlčet, jinak nebudeš mít oběd,“ upozornila ho.

Geoffrey sledoval, jak si připravuje luk a šíp, a musel se začít smát. „Chceš užít tuhle hračku, abys ulovila zajíce?“ zeptal se pobaveně.

„Ano,“ štekla po něm Elizabeth.

„Tak to jistě zůstanu hladem,“ předpověděl Geoffrey.

Elizabeth si jeho připomínky nevšímala. Přistoupila k mýtině a strnule vyčkávala. Natáhla tětivu luku... jen kdyby zajíc víc spolupracoval! pomyslela si.

Geoffrey se pohodlně opřelo kmen stromu a s rukou na meči ji se zaujetím pozoroval. Kdy tu hru vzdá? napadlo ho. Kdy si přizná, že není dobře vybavena a že potřebuje jeho pomoc? Bude jí to trochu déle trvat, neboť je neuvěřitelně tvrdohlavá. Povzdechl si a přešlápl z nohy na nohu. Elizabeth se otočila a sykla, aby byl zticha.

Pochopitelně že si povšimla jeho pochybovačného pohledu. Je tak domýšlivý, tak jistý sám sebou, svými schopnostmi, pomyslela si. Čeká, že selžu, pak bude mít škodolibou radost. Avšak i kdyby tady měla stát celý den, přísahala si, dokončí, co zamýšlela. Nezdar není povolen!

Její prosby byly konečně vyslyšeny. Na mýtinu vhopkal tlustý zajíc. Elizabeth zamířila a vypustila šíp. Kdyby Geoffrey v tu chvíli mrkl, snad by ani nevěřil, že ho Elizabeth opravdu trefila. Zajíc padl k zemi jako přibitý.

Geoffrey otevřel překvapením ústa, ale nic neřekl.

Ach, jak si přála ohlédnout se, aby viděla manželovu reakci! Pochopitelně že to neudělala. Musela se chovat blazeovaně, její přesná muška je přece samozřejmostí! Vzala z pouzdra další šíp a opřela ho o tětivu.

Pomalů se vydala k houštině vyplašit dalšího zajíce. Její záměr se vydařila Elizabeth skolila druhého ušáka.

Když je oba sebrala, obrátila se k manželovi a usmála se. „Jaké štěstí, že se zajíci nechali oklamat mou hračkou. Je zcela neškodná, nemyslíš?“

Geoffrey se zasmála řekl: „Jsou to hloupá zvířata, ale přesto ti musím složit poklonu.“

Elizabeth se formálně uklonila. „Děkuji za kompliment, Geoffrey. Předpokládám, že jimi nehýříš. Máš mé uznání za svá vlídná slova.“ Elizabethiny oči vesele zářily. Nejraději by se nahlas rozesmála, jen tak pro radost.

„Raději bych měl tvůj polibek,“ řekl Geoffrey a teprve nyní si uvědomil, jak po ní touží.

Elizabeth mu málem připomněla, že je den a že líbání je možné pouze v soukromí ložnice. Porušuje jedno ze svých pravidel, a to ji nesmírně potěšilo.

„Pak bys ho měl dostat, muži,“ pronesla. Upustila zajíce a houpavým krokem, o němž se domnívala, že je svůdný, přistoupila k manželovi. Položila mu ruce na ramena, olízla si spodní ret a přitáhla si Geoffreyho k sobě. Jejich rty se setkaly v dlouhém polibku, který je oba zanechal neuspokojené. Znovu se políbili. Hravost vystřídala žádostivost. Geoffrey ji objal a přitiskl na hrud'. Její odpověď byla stejná. Chytla ho kolem krku a jazykem si pohrávala s jeho rty. Geoffrey se otočila opřel Elizabeth o strom, aniž by přerušil vášnivý polibek. Hlazení jejích prsou přes šaty ho neuspokojilo, ani pohyby jejích boků, jež se otíraly o jeho přirození. Geoffrey hluboce zamručel. Potřeboval se jí dotknout. Nadzvedl okraj jejích šatů a oběma rukama pronikl pod sukni, až ucítil její hebkou kůži. Pak se zarazil, opřel si tvář o její rameno a hlasitě oddechoval. „Děláme hlouposti, musíme přestat. Není tady bezpečno.“ Jeho hlas zněl, jako by přicházel z velké dálky.

Elizabeth ho políbila na tvář a jazykem přejela po jeho jizvě. „Je tu bezpečno,“ zašeptala. „Vždy je bezpečno tam, kde jsi ty,“ dodala a znovu ho hladově políbila. „Geoffrey, prosím,“ zasténala, když se ji snažil odstrčit.

„Existují i jiné způsoby, jak uspokojit tvou touhu,“ zašeptal. Políbil ji a rukou sjel pod šaty. Když se jí dotkl a začal dráždit její vlhký rozkrok, zasténala rozkoší. Geoffreyův jazyk se začal pohybovat ve stejném rytmu jako jeho prsty. Elizabeth se k jeho ruce vzepjala a zároveň se třásla vzrušením, které prostupovalo celým jejím tělem. Vyvrcholení přišlo tak náhle a v takové síle, že poklesla do Geoffreyova náručí.

Geoffrey se domníval, že odolá sladkému mučení a bude Elizabeth jen držet, dokud se neuklidní. Ale brzy zjistil, že to není možné. Počkal, až se Elizabethin dech zpomalí, a pak se začal beze slova svlékat. Elizabeth učinila totéž. Byla dokonce rychlejší než on. Stála před ním nahá, ale pyšná.

Geoffrey se na ni dlouze zadíval pohledem plným vášně. Jak byla krásná! Její plná prsa s vystouplými bradavkami očekávala jeho pohlazení.

Manželovo sebeovládání ji ohromilo. Sledovala ho, jak rozprostírá plášť, a když se k ní otočil, musela obdivovat jeho tělo. Takhle si nějak představovala vikinské bohy, o nichž jí vyprávěl dědeček. A tenhle patří mně, pomyslela si, a já patřím jemu.

Geoffrey k ní natáhl ruce a Elizabeth si k němu klekla. Chvíli se drželi v objetí. Geoffrey ji hladil po zádech a vdechoval její sladkou vůni. Jeho pohyby byly pomalé, až líné. Pak se jeho ruce přehoupaly přes ramena a sjížděly k prsům. Elizabeth ho přinutila, aby se k ní sklonil, a políbila ho.

„Panebože, Elizabeth, rozpaluješ mě tak, že se jen stěží dokážu ovládat,“ zašeptal.

„Ty mě také,“ zašeptala, „až se bojím, aby sis o mně nemyslel, že jsem neukojitelná.“ Elizabeth se zaklonila a pokusila se ho na sebe stáhnout.

„Ne, ještě ne,“ zašeptal Geoffrey a polibky se vydal k jejím nadrům. Nejdříve jazykem obkroužil jednu bradavku, pak i druhou, ale nikdy se jich nedotkl. Doháněl ji tím k šílenství, k sladkému šílenství. Slyšela, jak se tiše zasmál, ale nakonec splnil, o co tolik žádala. Uchopil bradavku rty a začal ji sát.

Elizabeth zasténala, neboť každý její sval zaplavovaly vlny slasti. Geoffrey se narovnal a pohlédl jí do očí, jež prozrazovaly uspokojení. Nehodlal však přestat, protože ho hnala touha ochutnat ji. Představí jí další rozkoše sexuálního života. Jeho rty ji lehce políbily na břicho a pak se přemístily níž, mezi blondáté kudrlinky jejího rozkroku. Geoffreyova ústa se dotýkali těch nejintimnějších částí Elizabethina těla, jeho jazyk nevynechal jediný skrytý kout.

Elizabeth byla nejdříve šokována a začala protestovat. Ale její slova ze brzy vytratila v záplavě rozkoše. Zaryla mu nehty do ramen a jen stěží odolávala vzrušení, které v ní narůstalo. „Geoffrey!“ šeptala žádostivě.

Geoffrey věděl, oč prosí, ale ještě chvíli si s ní hrál. Její hrdelní sténání a pohyby jejích boků mu prozradily ten pravý čas. Pohlédl jí do tváře a prstem hluboko pronikl do jejího sametově vlhkého klína. Elizabeth cítila každou buňku svého těla, jako by se vznášela v teplém moři plném duhových barev, které jen pomalounku bledly.

Když otevřela oči, viděla, že se Geoffrey spokojeně usmívá. „Zdá se, že jsem strašná?“ zeptala se stydlivě.

„Ne, jsi nádherná,“ odpověděl. Jeho hlas se třásla Elizabeth pocítila vděk za to, že se dokázal ovládat.

A teď je řada na mně, pomyslela si. Netušila, co má dělat, ale podívala se manželovi přímo do očí a řekla: „A ženy se dotýkají svých mužů stejným způsobem?“

„Ano,“ odpověděl Geoffrey zastřeně.

„Nějak takhle?“ zeptala se a vzala ho za ruku. Pak se pomalu dotkla jazykem jednoho prstu, až ho nakonec vtáhla do úst a začala ho sát.

Geoffreyovo sebeovládání bylo to tam. Jeho tiché zamračení bylo varováním před výpadem. Ústy se přitiskl k jejímu netrvalo dlouho a jejich těla se vlnila v rytmu lásky.

Elizabeth mu nohama objala boky a znovu se nechala přivést k vrcholu blaženosti.

Z Geoffreyho se stal bojovník, jenž směřoval ke svému vítězství, ale Elizabeth ho sdílela s ním.

„Můj něžný bojovník,“ zašeptala, když se bouře přehnala a na obloze se opět objevilo slunce.

Geoffrey ji uslyšela zasmál se. Překulil se na bok, spokojeně si povzdychl a opravil ji: „Mýlíš se. Řekl bych, že ty jsi můj něžný bojovník, s dýkou připásanou k boku a s další schovanou pod sukni. Ano, ty bys byla bojovnicí, kdybys jím mohla být. Ale to se ti nikdy nepodaří, protože nejsi schopna ukrýt svou jemnost.“

Políbil ji na spánek, neboť si všiml, že se jí do očí vhnaly slzy. Zjistil, že mu již nečiní potíže říct jí, co cítí.

„Tvůj lev má však hlad,“ vykřikl pobaveně a plácl ji přes zadek.

„Můj lev má vždycky hlad,“ zasmála se Elizabeth, vstala a oblékla se.

Mezitím stačila Geoffreyho dvakrát obejmout.

„Nemůžeš se mě nabažit, vid’?“ zeptal se arogantně. „No, snad si na to časem zvyknu,“ dodal s předstíraným povzdechem.

„A co je na tom tak špatného, že se mi líbíš?“ otázala se Elizabeth. Zvedla zajíce a začala hledat místo pro ohniště.

„Nic, jen je to pro mě nezvyk,“ odpověděl Geoffrey. „Stáhnou zajíce a ty připrav dřevo na oheň,“ prohlásil.

Elizabeth přikývla.

„Proč je to nezvyk?“ zeptala se. Geoffrey se na ni podíval a všiml si, že je stále bosá. Vypadá jako lesní víla, pomyslel si. „Rodiče si neprojevovali vzájemnou náklonnost?“

Její otázka ho zaskočila, protože nevěděl, jak odpovědět. „Obuj si boty,“ prohodil.

„Až mi odpovíš,“ trvala na svém Elizabeth. Všimla si, že se Geoffrey dívá na její nohy, a zasmála se. „Ráda chodím bosá.“

„Zemřeli dříve, než jsem si je mohl pamatovat,“ odpověděl Geoffrey. „A teď už se obuj, nebo to udělám za tebe.“

Elizabeth upustila dříví a rozhlédla se, kde má boty. Jednu zahlédla u kořene stromu, ale druhou nikde neviděla. „Kdo tě vychovával?“ zeptala se a nadzvedla větve keře. Pod nimi se leskla špička druhé boty.

„Líbí se mi, jak horlivě si sundáváš šaty,“ poznamenal s úsměvem. „Vždycky v takovém chvatu,“ dodal a v jeho očích se zaleskly jiskřičky.

„Nerada čekám,“ odpověděla upřímně Elizabeth. Sedla si na zem, vytřepala boty a obula si je. „A zejména nesnáším, když se mění téma hovoru. Takže mi odpověz, prosím.“

„Na co?“ zeptal se Geoffrey.

„Kdo tě vychovával.“

„Král,“ odpověděl Geoffrey. „Hod' mi svou dýku,“ vybídl ji, „moje se ke stahování nehodí, je příliš malá.“ Geoffrey vytáhl šíp ze zajíce a podrobně ho zkoumal. „Kdo ho dělal? Dědeček?“ zeptal se. Elizabeth se postavila, upravila si sukni a vyhrkla: „Ne, já, když mi dědeček ukázal, jak. Jsou dobré, nemyslíš?“

„Ano, ale pro rytíře trochu malé,“ řekl Geoffrey.

Elizabeth mu podala dýku a klekla si vedle něho. Upravila z větviček hranici a pak se zeptala: „Kolik ti bylo let, když jsi přišel ke králi? Stal ses jeho pážetem?“

„Jedním z mnoha,“ odpověděl Geoffrey. „Bylo mi šest, možná sedm.“

„Šest! Tak málo? Ale pážetem ses mohl stát, až když ti bylo osm, ne?“

„Ano, já byl výjimka. Nikoho kromě krále jsem neměl, navíc William byl dobrým přítelem mého otce.“

„Řekni mi něco o svých rodičích. Pamatuješ si, jak vypadali?“ zeptala se.

„Ne, nepamatuji,“ odpověděl Geoffrey zamyšleně. Zdálo se, že ho Elizabethiny otázky popudily. „A teď se postarej o jídlo,“ přikázal.

Nepromluvili již ani slovo, dokud zajíce neupekli a nesnědli. Pak Geoffrey sundal ze sedla kožený vak a nabídl Elizabeth, ať se napije. Elizabeth si lokla, ale vzápětí se rozkašlala. Geoffrey ji bouchl několikrát do zad, až se Elizabeth zalkla.

„Vždycky ve spěchu,“ povzdechl si Geoffrey, když se konečně nadechla. „Je neuvěřitelné, jak dlouho jsi vydržela bez dechu,“ poznamenal a zavrtěl hlavou.

„Myslela jsem si, že je to voda,“ řekla Elizabeth na obranu. „Měla jsem žízeň. A tys mě málem umlátil k smrti.“

„Ještě máš červený obličej,“ řekl Geoffrey. Vždyť se jí skoro nedotkl, pomyslel si a vzápětí si uvědomil, že Elizabeth má sklony k přehánění. Je to nedostatek, který jí bude muset tolerovat. „Pojď, sedneme si,“ navrhl jí.

Uchopil ji do náruče, zvedl vysoko nad hlavu a pak předstíral, že ji míní upustit. Ale Elizabeth se nenechala napálit, jen se ho pevněji chytla.

Geoffrey se posadil a opřelo kmen stromu. Elizabeth si položila hlavu na jeho rameno a vzdychla. Dlouhou dobu mlčeli a přemýšleli o svých starostech.

Teď nastal okamžik, pomyslela si Elizabeth, kdy bych se měla zeptat na Belwaina. Geoffrey je v dobré náladě, a tudíž by mohl býti sdílnější, uvažovala.

„Tvůj bratr se stane královým pážetem, ale ještě jsem se nerozhodl, kdy. Zřejmě na podzim.“

Jeho výrok ji zaskočil natolik, že bez rozmyšlení vyhrkla: „To nemyslíš vážně! Vždyť je ještě dítě! Slyšela jsem o králi hrozivé historky. Ne, to nedovolím.“ Svých slov vzápětí litovala, neboť si všimla, jak Geoffrey ztuhl nevolí.

Dříve než mohl něco poznamenat, dodala: „Vím, že o tom nemohu rozhodovat, ale nevěřím, že bys dokázal být tak krutý. Žertuješ, vid’?“

Její hlas byl plný naděje. Podívala se na něho a prstem mu přejela po vrásce, jež se vytvořila, když se zamračil. „Protože jsem nyní jeho poručníkem, cítím za něho zodpovědnost, a jelikož je o tolik let mladší než já...“

„Elizabeth,“ řekl Geoffrey a povzdechl si. „Já jsem Thomasův poručník, protože jsem tvůj manžel, a také jsem jeho baron. A co ti vadí na našem králi? Měla bys být hrdá, že se tvůj bratr přiřadí k jeho dvoru. Copak nechápeš, jakou čest mu tím prokazují?“ Přemístil její ruku z čela na svou hrud', poněvadž ho její doteky rozptylovaly.

Elizabeth přikývla, ale v duchu přemýšlela, jak by ho přesvědčila o své pravdě.

„Co jsi slyšela o Williamovi?“ zeptal se zvědavě. Opřel si Elizabeth zády o sebe a jemně jí hladil paže. „Má výbušnou povahu a nikomu nic neodpustí,“ řekla. „Nechci, aby Thomas sloužil v tak tvrdých podmínkách. Stačí, že na vlastní oči viděl, jak mu zabili rodiče.“

„Je mnoho lidí, kteří tvrdí o mně, že jsem výbušný. Ale nevšiml jsem si, že by ses mě bála,“ usmál se potěšeně.

„Ale oni nevědí, co já vím,“ pronesla, „navíc jsi rozumný. Sám jsi to o sobě řekl. Ale král William...“

„Ano?“ povzbudil ji, když nedokončila větu. „Co král William?“

„Ty jsi neslyšel o městě Alençon?“ zašeptala. Zavřela oči a čekala, co odpoví.

„Ach, ano, Alençon. Ale to se stalo dávno, ještě když byl William mladý a nedočkavý. Chtěl si získat respekt,“ vysvětlil jí Geoffrey.

„Takže je to pravda? Opravdu se natolik rozzuřil, když ho někdo nazval bastardem, že nechal useknout ruce a nohy šedesáti mužům?“

„Ne, není,“ namítl Geoffrey. Elizabeth si s úlevou oddychla. „Bylo jich pouze třicet dva, ne šedesát,“ dodal.

„Cože? Jak mohl udělat tak strašlivou věc?“ Elizabeth rozčilením málem vyskočila. Tak přece jen je pravda, co se o králi povídá! pomyslela si. A Geoffrey to vypravuje, jako by se nic nestalo.

„Bylo to už dávno,“ odpověděla pokrčil rameny. „Teď už se dovede lépe ovládat.“

„Chválabohu,“ zamumlala Elizabeth. „Stejně nechápu, proč mu chceš svěřit Thomase.“

„Už se nerozčiluj. Počkáme, až trochu vyroste, a pak rozhodnu, co dál. Kolik je mu let?“

„Čtyři,“ zalhala Elizabeth hbitě a doufala, že jí Geoffrey uvěří.

„Vypadá spíš na sedm,“ pronesl Geoffrey. „Nelži mi, Elizabeth, nelži.“

„Já nelžu, jenom přeháním,“ podotkla Elizabeth a znovu se o něho opřela. „Mohl by bydlet s námi a ty bys ho mohl učit, Geoffrey,“ řekla. „Bylo by pro něj ctí stát se tvým pážetem, protože jsi...“

„Dost,“ zaúpěl Geoffrey. „Zbytečně se namáháš. Nejsem tak hloupý, abych neprokoukl tvůj záměr. Slíbil jsem ti, že své rozhodnutí zvážím. To by ti mohlo stačit.“

„Jak si přeješ,“ poznamenala upejpavě. Geoffrey jí neviděl do tváře, takže si nemohl povšimnout jejího vítězoslavného výrazu. Ach, jak jednoduché je s ním jednat, pomyslela si. Je opravdu rozumný. „A teď bychom si možná mohli popovídat o Belwainovi,“ navrhla měkce.

„Nerad bych kazil tak krásné ráno,“ řekl Geoffrey a povzdechl si.

„Slíbil jsi mi, že mi řekneš o svých plánech, a já ti zase slíbila, že se nepokusím strýce zabít. Já své slovo dodržela,“ připomněla mu.

„Víš, když ty jsi hrozně popudlivá. Já ti řeknu, jak jsem rozhodl, a ty se opět rozzlobíš. Nicméně, máš právo vědět pravdu...“

„Nevytácej se, Geoffrey,“ řekla Elizabeth. „Ale stejně ti budu dál důvěřovat,“ zašeptala. Byla to pravda, přiznala si, věřila svému manželovi. Je to spravedlivý člověk.

Geoffrey se pousmál. „Existovaly tři možnosti, jak jsem se mohl zachovat,“ řekl. „Ta první byla nejjednodušší, a tu bys pravděpodobně přivítala nejvíce: mohl jsem ho zabít. Ale,“ poznamenal silnějším hlasem, „pak bych nezjistil, jestli to opravdu udělal, nebo ne. Oba víme, že není dost chytrý, aby vymyslel a provedl tak strašlivý plán, a proto zde musí být ještě někdo další. Proto jsem od první varianty ustoupil.“

„Proč jsi Belwaina jednoduše nedonutil, aby ti řekl, co chceš slyšet?“ zeptala se.

„Kdyby přiznal spoluúčast na útoku, bylo by to stejné, jako by přiznal, že tvou rodinu zabil sám,“ pronesl Geoffrey. „A to by nikdy neudělal, ani kdybychom ho mučili.“

„A jaká byla druhá možnost?“ zeptala se Elizabeth zamračeně.

„Předat případ Williamovi a vyzvat Belwaina, aby řekl pravdu před ním.“

Elizabeth zavrtěla hlavou. Geoffrey pokračoval: „Nevybral jsem ji hned ze dvou důvodů. Za prvé, nepřeji si, aby mé drobné problémy zatěžovaly vladaře. Je mou povinností vyřídit si účty se svými vazaly. William má svých starostí dost,“ řekl. „A za druhé, mohlo by se stát, že by Belwain a jeho přátelé přesvědčili krále o své nevině. Pak by byl Thomas svěřen strýci do výchovy. A to nemohu riskovat.“

„Ale král by věřil tobě,“ namítla Elizabeth. „Je ovšem hezké, že jsi ho nechtěl obtěžovat,“ dodala rychle, aby ho zbytečně neumlčela. „Belwain si zaslouží smrt, ale ne z rukou krále,“ dodala.

„Elizabeth,“ řekl Geoffrey s mírným povzdechem, „král už nemá ve zvyku lidi zabíjet.“

„Tomu nerozumím,“ namítla a zamračila se. „A co dělá, když zjistí, že někdo spáchal hrozivý zločin? Neodsoudí viníka k smrti?“

„Král nevěří v trest smrti. Pokud si dobře vzpomínám, neodsoudil k takovému trestu nikoho už od případu Earla Waltheofa.“

„A co tedy dělá? Poplácá zločince po rameni a propustí ho, ať si jde svou cestou?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Geoffrey. „Jeho metody jsou stejně kruté jako smrt. Obvykle jim nechá useknout končetiny, vypíchnout oči nebo uřezat uši. Myslím, že je to horší než smrt.“

Elizabeth se zachvěla. Raději se vrátila k původní otázce. „A jaká byla třetí možnost?“

„Čekat. Rozhodl jsem se prozatím nic nedělat.“ Vzal ji za ruku a jemněji stiskl.

Elizabeth se zamračila, ale mlčela.

Geoffrey očekával, že Elizabeth vybuchne, a byl překvapen, že se tak nestalo. Usmál se a políbil ji na čelo. „Vidím, že se učíš být trpělivá, ženo. To mě těší,“ ocenil ji. „Vysvětlím ti svůj plán.“

Elizabeth přikývla a pohledem ho vyzvala k vyprávění. Chtěla mu porozumět, souhlasit s ním a přenést břemeno potrestání viníků na jeho bedra.

„Vzpomínáš na vojáka, na kterého jsi včera ukázala?“ začal otázkou, a dříve než mohla odpovědět, pokračoval. „I jemu jsem dovolil, aby odjel. Nechal jsem ho však sledovat jedním ze svých mužů. Uvidíme, co mi bude hlásit.“

„Proč jsi toho vojáka nedonutil, aby ti řekl pravdu?“ zeptala se Elizabeth.

„Myslíš, že jsem ho měl mučit?“ zeptal se s úsměvem.

„Nesměj se, Geoffrey. Nejsem pomstychtivá, ale kdybys je tenkrát viděl, s jakou radostí zabíjeli. Nemyslela jsem, že jsi ho měl mučit, jen ho přinutit, aby řekl pravdu.“

„Máš pravdu. O těchto věcech nelze žertovat.“ Objal ji a jemně ji stiskl. Svá slova považoval za omluvu, k níž nepřistupoval často.

„Já vím,“ řekla Elizabeth a zpříma se mu podívala do očí.

Geoffrey v nich zahlédl odevzdanost a věrnost, kterou mu dávala, aniž by cokoli vyžadovala. Ach bože, pomoz mi, abych ji nezklamal, pomyslel si. Uvědomil si, v jak krátkém čase se jí podařilo převrátit jeho svět vzhůru nohama. Vlastně ani nemusela nic dělat, stačila její přítomnost. Přijal její loajalitu a přijal ji i jako svou ženu. Nezabýval se otázkou, proč mu na ní záleží, neboť by si musel přiznat, že k ní chová city, o nichž si myslel, že už dávno vymizely.

„Ale co hodláš udělat s Belwainem?“ zeptala se.

„Už jsem ti řekl,“ pronesl. „Budu čekat.“

„Geoffrey, snažím se tě pochopit, ale dostat z tebe uspokojivé vysvětlení je stejně nesnadné jako chytout blechu.“

Geoffrey se domníval, že jí řekl vše, co mohl. Pokud se Belwaina týkalo, nechá ho prozatím být. Elizabeth nemusí vědět, že líčí past na druhou osobu, která útok zorganizovala. A jakmile se past uzavře, obviní Belwaina jako komplice. O tom před Elizabeth pomlčí. I ona bude muset počkat.

„Měj strpení,“ snažil se ji uchlácholit. „Až budu mít důkazy...“

„Budeš mít důkazy?“ řekla a vymanila se z jeho objetí. „Ale ty nespadneš z nebe.“ Postavila se a otočila se k němu zády. „Může trvat věky, než se nějaké důkazy objeví. A ty jsi veškeré naděje

vložil do jediného muže. To nestačí! Učinila jsem slib,“ podotkla důrazně, „že svou rodinu pomstím. Já svůj slib splním.“

„To nech na mě,“ přikázal jí Geoffrey. Vyskočil, chytil ji za ramena a obrátil k sobě. „Dej mi slovo, že nic nebudeš dělat sama!“ zakřičel. To už je dnes podruhé, pomyslel si. Ale víc nemohu tolerovat, Elizabeth si musí uvědomit své místo.

„Ne, nedám ti ho.“ Její vzdor byl jako jiskra, která dopadla na sud střelného prachu. Následovat mohl jedině výbuch.

„Dáš,“ zařval Geoffrey. „Nedostaneš jíst, dokud mi to neslíbíš!“ Její postoj s rukama v bok ho provokoval. Sahala mu sotva po ramena, ale vzepřít se dovedla jako nikdo jiný.

Geoffrey ji uchopil a švihem ji vysadil na koně. Elizabeth popadla uzdu a nasupeně se zadívala před sebe. „Pak budeš asi brzo vdovcem,“ pronesla. Její hlas se chvěl přesvědčením. „Raději zemřu hladu, než abych ti slíbila něco, co nemohu dodržet. Svého slova si cením.“

„Ty máš tu drzost si myslet, že já si svého slova necením?“ Geoffrey zakřičel, až se Elizabethin kůň začal vzpínat.

Brzy ztratí hlas, bude-li na mě takhle řvát, pomyslela si Elizabeth a vzápětí si uvědomila, že by to nebylo špatné. Alespoň by byl klid.

„Kdyby mi to řekl muž, vyzval bych ho na souboj,“ zaskřípěl mezi zuby Geoffrey.

„Tak mě vyzvi,“ popíchla ho Elizabeth.

„Už dost! Takhle se mnou nemluv,“ poručil. „A nezvyšuj na mě hlas. Nikdy!“

Nedělej tohleto, nedělej tamhleto... pořád jen něco přikazuje, pomyslela si Elizabeth. Vůbec se mnou necítí. Ne, uvědomila si, netuší, jak se trápím, jinak by nevyžadoval, abych nečinně čekala.

Geoffrey plácl jejího koně po zadku a pak se rozjel za ní. Elizabeth se po celou zpáteční cestu ani jednou neohlédla. Musím vymyslet nějaký plán, pomyslela si, musím najít někoho... na koho bych se mohla obrátit...

KAPITOLA 9

Každý se snažil zasahovat do jeho života. Dokonce i služebnictvo, pomyslel si podrážděně Geoffrey. Měl by se na ně zlobit, že neplní jeho příkazy, ale zjistil, že ani nechce.

Uběhly dva pochmurné týdny. Geoffrey byl připraven vyhlásit příměří, dokonce byl schopen i uznat svou porážku. Přivítal by to, už i jenom proto, aby zahlédl úsměv své ženy.

Dělala si starosti kvůli každé jeho myšlence. Uvědomil si to, když vcházel do haly.

Několik sluhů tam pracovalo na úklidu a dva z jeho oddaných rytířů seděli za stolem a popíjeli z pohárů. Přešel místnost a sedl si na židli blízko krbu, kterou začal používat, když přijal úlohu soudce. Posadil se a čekal. Bez jakéhokoli zaujetí sledoval, co se kolem něj odehrává. Po chvíli zůstal v hale sám. Můj bože, dokonce i mí rytíři odcházejí, blesklo mu hlavou. Ale usmíval se. Znal důvod, proč všichni mizí.

Báli se ho. Byla to pravda, ale příliš se tím neznepokojoval. Vědělo se o něm, že občas vybuchne, ale jak jinak by se zachoval muž, který byl dohnán, jako on, až za hranici trpělivosti?

Nevadí, pomyslel si. Byl zvyklý na samotu. Vybral si ji. Od mládí vyrůstal mezi válečníky, kteří byli zoceleni mnoha bitvami. Teď vládl sám sobě, byl na tom stejně jako král.

Ne, nebyl sám, dokonce ani v prázdné tiché hale. Byla všude s ním. Pronásleduje mě, zamumlal s nechutí.

Nemohl pochopit, jak se jí to podařilo. Jako malý chlapec se naučil bojovat proti potřebě jíst nebo pít, jako venkovský šlechtic musel překonat studené zimní noci. Naučil své tělo, aby ho poslouchalo. Ale jak má naučit svou mysl, aby ho poslouchala a nepřemítala o Elizabeth?

Podepřel si čelo rukama a zavřel oči. Už byl unaven věčným bojem se svou ženou, od poslední hádky v lese spolu stěží promluvili. Výjimkou byla pouze noc, kdy se jejich těla spojila. Tenkrát spolu mluvili. Vzpomínal si na ni velmi dobře. Měl pocit arogantní pýchy, ale zároveň se trochu styděl. K ničemu ji nenutil, ale moc jemný k ní také nebyl.

Když šel spát, pohled na Elizabeth ho rozvášnil. Asi vypil hodně piva, ale hlavu měl pořád jasnou. Elizabeth si myslela, že je opilý, a on jí to nijak nevyvracel.

Stála uprostřed místnosti, ale jakmile zahlédla v jeho očích vášně, začala pomaličku couvat, až už nebylo kam. „Plížíš se ke mně jako šelma,“ zašeptala, „a to se mi nelíbí.“

„Nyní jsem šelma, ráno jsem byl tvůj lev,“ převaloval Geoffrey slova v ústech a přitom se začal svlékat. „Jsi nějak posedlá zvířaty, ženo,“ řekla zíral na její ústa. Její našpulené rty ho vždy fascinovaly. Byly tak měkké!

Elizabeth si olízla dolní ret špičkou jazyka. Byla nervózní a svírala záhyby svých šatů jako ochranný štít před jeho zamilovaným pohledem.

„Nechci, aby ses mě dotýkal,“ řekla a snažila se usilovně, aby její hlas zněl silně, i když si uvědomovala, že se jí to nedaří. Očekávala jeho doteky na svém těle každickým pórem. Ale to přece na ní nemohl vidět, nebo snad ano?

„Nechci...“

„Je mi úplně jedno, co chceš,“ koktal Geoffrey. Stál jenom kousek od ní, úplně nahý, s rukama v bok. „Svlékni se, Elizabeth, jinak z tebe ty šaty strhám. Chci tě.“

Elizabeth napadlo, že by ho mohla odmítnout, ale z jeho upřeného pohledu pochopila, že by to bylo zbytečné. Koneckonců, je jeho ženou, připomněla sama sobě, když se začala svlékat. Je to její povinnost. Povinnost, ano, pomyslela si, ale slíbila mu, že z milování nebude mít žádné potěšení.

Nechala šaty spadnout na podlahu a zkoumala jeho postoj s rukama na bocích a hlavou vzdorovitě zakloněnou dozadu. „Jsi arogantní krut'as bez rozumu, ale jsi můj muž, a proto tě neodmítnu. Chci tě ovšem varovat, Geoffrey, že z manželské povinnosti nebudeš mít dnešní noc žádnou radost, protože já

nehodlám reagovat na tvé doteky. Chápeš to?“ oznámila mu přímo. Jeho odpuzující výraz ji rozčiloval.

Překvapil ji tím, že trhl hlavou dozadu a začal se smát. Smál se tak, až začal slzet. Je určitě opilý, pomyslela si s nechutí. Jak mu může dávat lekci, když je takhle namol! V tomhle stavu je mu všechno jedno!

„Věřím tomu, co říkáš, ženo. Bude to vsutku malé potěšení. Když se tě dotknu, slovo žádné bude slabé pro vystižení pocitů, které budeme mít.“ Nedal jí vůbec čas na odpověď. Přitáhl ji tvrdě k sobě, ucítil její dech v bezprostřední blízkosti a začal se znovu smát. „Tak ty se dnes se mnou nebudeš milovat?“ zeptal se vyzývavě.

„Nebudu,“ zašeptala Elizabeth a hlas se jí roztřásl, jakmile ji začal zasypávat vzadu na šíji vlhkými polibky. Musela se pevně chytit jeho paží, aby se udržela na nohou. Jeho stisk byl velmi silný. Jazykem narážel na citlivé místo v jejích ústech a ona začala slastně vzdychat. Pořád ještě byla schopna stát celkem pevně v jeho náručí, ale pak jeho ruce sklouzly dolů po jejím těle a Geoffrey jí začal hladit zadeček. Když v jeho náručí začala tát, přitáhl ji k sobě ještě víc a něžně masíroval její tělo.

„Budeš mě prosit, abych si tě vzal,“ šeptal a vášnivěji políbil. Jeho jazyk umlčel její protesty, hledal v ústech její a narážel do něj. Elizabeth ho začala instinktivně sát a dělalo jí dobře, když slyšela Geoffreyho sténat.

Geoffrey ji zvedl a přenesl na postel. Tam ji položil na břicho a lehl si na ni. Měla pocit, že se udusí, pak se ale nadzvedl a začal ji líbat od šíje níž a níž. Než se dostal dolů ke konci páteře, svírala křečovitě pokrývku a sténala touhou. Geoffrey vsunul ruku mezi její stehna a začal ji vzrušovat svými prsty.

„Řekni mi, že mě chceš,“ přikazoval jí. Jeho prsty byly neoblomné a Elizabeth by mu řekla cokoli, jen aby zastavila tu sladkou muka.

„Ano, Geoffrey, chci tě,“ vzdychla, když ji jeho prsty naprosto dobyly. Zasténala. Překulila se a chtěla ho obejmout, ale Geoffrey se nepohnul. Klekl si mezi její stehna a zvedl jí boky.

„Řekni to znovu,“ nařídil jí a jeho hlas zněl drsně.

„Chci tě,“ zasténala Elizabeth. „Prosím, Geoffrey, chci tě,“ přímo žadonila a bylo jí to úplně jedno. Geoffrey spokojeně

zamručel a pak do ní zezadu náhle pronikl. Elizabeth začala slastně vzlykat a zavřela oči, neboť byla na pokraji extáze. Jakmile dosáhla vrcholu, Geoffrey přestal a přivinul ji do náručí. Hluboce a hltavě ji líbal, pak se překulil, zvedl svou ženu na sebe a opět do ní pronikl. Elizabeth se vzrušeně prohnula dozadu. Její smysly i rozum byly zastřeny a v jediném okamžiku explodovaly. Vykřikla jeho jméno a po chvíli uslyšela Geoffreyho zašeptat své. Oba se chvěli opojným uvolněním. Jejich pohledy se střetly. Nevyzařovaly vítězství či pokoru, pouze sdílely vzájemný údiv, lásku a něhu.

Elizabeth pomaličku zavřela oči a klesla na jeho hrud'. Těžce oddychovala a snažila se normálně uvažovat. Věděla, že to nebude snadné. Všechno bylo umocněné, zjitřené. Její smysly byly zaplaveny silnými podněty. Pižmová vůně jejich milování prostoupila její tělo a jediné, čeho byla momentálně schopna, byly vzdechy odevzdání. Dokonce i svíčka, která odrážela zlaté paprsky na jejich lesknoucích se tělech, jako by prožívala svůj erotický zážitek.

„Prosím, Geoffrey, nehltej mě tak očima ani se mi neposmívej,“ prosila ho tiše. Pak si uvědomila, že hladí chloupky na jeho hrudi a okamžitě přestala. „Pokaždé je to jako poprvé,“ zašeptala a přivinula se k němu blíž. Jeho dech se zpomalila vypadalo to, že každou chvíli usne. Možná jí nebude připomínat své jasné vítězství.

„Ne, lásko, pokaždé je to lepší,“ řekl chraplavě. Začal líně a něžně hladit její stehno.

„Podívej se, Elizabeth,“ znovu to znělo jako příkaz, „kdybych ti ublížil, poznal bych to.“

Elizabeth se nadzvedla a zadívala se mu přímo do očí. Bojovala s nutkáním zase ho políbit. „Neublížil jsi mi,“ řekla měkce.

Hladil ji po vlasech a tvářích s tak mučivou něžností, že Elizabeth vyhrkly do očí slzy.

Nahnul se dopředu a jemně ji políbil na pootevřená ústa. „To, co máme... to, co je mezi námi, by bylo rouhání, kdybychom to používali k vzájemnému ubližování. Nikdy mi neber, co je moje,“ řekl. V jeho hlase nebyla žádná známka zloby, a jak pokračoval, bylo v něm víc něhy a opravdové lásky. „A já si nikdy nenechám to, co patří tobě.“

„Ale Geoffrey,“ šeptala Elizabeth, „jak můžeme...“

„Boj mezi námi bude končit před dveřmi do ložnice, ženo.“

„A začne se svítáním každého nového dne?“ zeptala se a nebyla schopna ve svém hlase skrýt smutek.

„Pokud si to budeš přát,“ přiznal Geoffrey.

Elizabeth nedokázala odpovědět. Zavřela oči a položila mu hlavu na rameno. Jeho slova ji mátlá. Zívla a s ulehčením si řekla, k ráno bude možná moudřejší.

Geoffrey si byl jistý tím, že potom, co si s Elizabeth vyjasnili vztahy mezi sebou, zejména to, že se nesmí zamykat v ložnici, přijde jeho žena s omluvou. S omluvou, kterou tak potřeboval slyšet. Od své poslušné ženy. Poslušná žena! Pcha, hlasitě si odfrkl. To je určitě jediné slovo, které se k Elizabeth vůbec nehodí. Jak mohla mít tu drzost ignorovat jeho příkaz k omluvě? Zakroutil hlavou, když si vzpomněl, jak nestoudně kráčela k oknu a ukazovala na slunce. Och, to ho ale rozlítilo! Ale poprvé jej vztek příliš neovlivnil. Zamkl Elizabeth v jejich pokoji a vydal příkaz, že bude bez jídla a bez pití a zakázal jí i návštěvy. Zdálo se, že všichni jeho počin schvalují, každý se na něho v sympatiích usmíval. Říkal si, že se setměním jejich hašteření ustane.

Ale nebylo tomu tak. Samozřejmě. Hned následující den se všichni o ni začala zajímat a vměšovat se, dokonce i ti, u nichž se zdálo, že je jim to jedno. Geoffrey šel do ložnice a zjistil, že jsou dveře odemčené. V místnosti se na podnosech objevovalo jídlo, ale nikdo si nepamatoval, jak se tam dostalo. Jeho žena si však neuždíbala ani kousek, dokonce se ani nenapila. Třetí den to už Geoffrey nemohl vydržet a snažil se ji na něco nalákat. A na konci dalšího dne jí už přikázal, aby něco snědla. „Nechci mít v domě mrtvolu,“ zabručel. Když na něho tázavě zvedla obočí, zamumlal něco o tom, že má rád jejího dědečka a jejího malého bratra a že si nepřeje, aby utrpěla nějakou újmu.

Domníval se, že najde způsob, jak ji zlomit. U jiné ženy by uspěl, pomyslel si, ale u Elizabeth těžko. Nebyla jako jiné ženy.

Záhyby jemného materiálu zůstaly bez povšimnutí a švadlena ji musela požádat, aby si nové šaty alespoň vyzkoušela.

Je důležité znát svého protivníka! Jak často mu tato věta zněla v hlavě. Problém byl v tom, že Geoffrey neznal Elizabethino

uvažování tak dobře, jak by si přál. A aby pravdu řekl, nechtěl, aby byla jeho protivníkem.

„Rád bych s vámi prohodil pár slov, Geoffrey.“ Toto náhlé přerušení jeho úvah ho vrhlo zpátky do reality. Podíval se nahoru a uviděl Elizabethina dědečka, Elslowa, jak stojí přímo před ním.

„Vešel jste potichu jako lovec,“ zalichotil mu Geoffrey. „Neslyšel jsem vás.“

„Myšlenkami jste byl někde jinde,“ řekl Elslow a usmíval se chápavě.

„Ano, máte pravdu,“ připustil Geoffrey.

„Určitě jste myslel na mou vnučku, o tom není pochyb.“ Elslow to konstatoval jako fakta zvedl zamítavě ruku, když se Geoffrey snažil protestovat. „Už toho bylo dost, Geoffrey, chováte se jako malý kluk.“

„Elslowe, svými řečmi hodně riskujete,“ řekl mu Geoffrey zlostně.

Elslowa se Geoffreyova přímá narážka nijak nedotkla. „Nesmysl, Geoffrey. Já neriskuji nic. Jste to vy, kdo riskuje všechno.“ Přisunul si obrovskou židli, a aniž by požádal Geoffreyho o svolení, sedl si. Trvalo mu chvíli, než srovnal své dlouhé nohy před sebou, a když seděl pohodlně, podíval se znovu na barona. „Je tvrdohlavá po příbuzných z otcovy strany, jak jistě víte,“ řekl s úsměvem.

Geoffrey se přistihl, že se také směje. „Je taková,“ připustil. „Nemohu jí dát, co chce, Elslowe, ještě ne. A kvůli tomu mi vůbec nevěří.“

„Myslí si, že nemáte zájem,“ řekl Elslow. Bylo to poprvé po dvou týdnech, co Geoffrey mluvil o své ženě. A Elslow měl z toho velkou radost. Měl pocit, že muž jeho vnučky chce nastolit příměří.

„Jak si vůbec může myslet, že nemám zájem! Proč? Jednou večer jsem ji dokonce nazval láskou. Pravda je, že to bylo ve víru vášně, ale přesto, byla to... náklonnost, láska. Ona je jedinou ženou, kterou jsem...“

Elslow se musel přemáhat, aby se nerozesmál. „Promluvte si s ní, a používejte medovější slova než obvykle. Vysvětlete jí, jak to s vámi je,“ přemlouval ho.

„To neudělám.“ Jeho tiché odmítavé gesto postrádalo zlobu. „Já jí nemusím nic vysvětlovat. Ona se musí učit trpělivosti. Jedině tak se z toho můžeme dostat.“

„A po kom vy jste tvrdohlavý? Po matce, nebo otci?“ zeptal se Elslow.

Geoffrey vypadal překvapeně. „Po nikom,“ odvětil potichu. „Na své rodiče si nepamatuji.“

„To vysvětluje, proč jste tak zmatený z jejích pocitů,“ konstatoval Elslow přímo. „Ale něco vám, Geoffrey, řeknu. Za všechny ty roky, co žiji, jsem se naučil, že na druhých se nám nelíbí to, co děláme sami.“

Geoffrey se postavil a skoro zakopl o Elslowovu nohu. „Pojďte se mnou a vysvětlíte mi, co tím myslíte.“

Elslow souhlasně přikývla vyšel za Geoffreym ven. Nepromluvil, dokud nebyli venku a nepřešli na opačný konec nádvoří.

„Oba jste tvrdohlaví, to je pravda,“ řekl Elslow a napodobil chůzi Geoffreyho. Také si založil ruce za záda, jak to měl ve zvyku baron. Kráčeli vedle sebe dolů po pěšince.

„Geoffrey, jste starší a silnější, jak duchem, tak tělem, proto byste se měl více snažit situaci zlepšit. Naučte ji, co byste chtěl, ale laskavěji, jinak ji ztratíte.“

„Cožpak jsem ji vůbec někdy měl?“ přistihl se Geoffrey, jak se ptá sám sebe.

„Ó, ano, synu,“ řekl Elslow a usmál se při myšlence, že Elizabeth s Geoffreym ještě nevědí, že se navzájem milují. A to byl problém. Každý chránil sám sebe proti druhému. „Od okamžiku, kdy vám řekla své ano, je vlastně vaše.“

Geoffrey zakroutil hlavou a přidal do kroku. „Nemáte pravdu,“ zamumlal. Když Elslow neodpovídal, letmo na něho pohlédl a pokračoval. „Vždycky mluvím o veliké lásce mezi rodiči. Nikdy jsem nic takového neviděl, dokonce ani mezi Williamem a Matildou, dej Bože klidu její duši.“ Znovu se na Elslowa dlouze zadíval a řekl: „Někdy si myslím, že si to Elizabeth vymýšlí. Dva lidé by si nikdy nedovolili se k sobě tak připoutat. Člověk je pak snadněji zranitelný. Je to bláznivé.“

„Neměli jinou možnost,“ poznamenal Elslow. „Ale nestane se to ze dne na den, jak vás chce má vnučka přesvědčit. Váš král

oženil mou dceru s Thomasem, aby získal nárok na Montwright, a já mohu dosvědčit, že ti dva mezi sebou bojovali ještě dlouho po svatbě. Dvakrát mu má dcera utekla,“ řekla přitom se smál. „Dokonce s sebou vzala i jeho dvě dcery!“

„Řekněte mi o nich víc,“ požádal ho Geoffrey. Přistihl se, že se usmívá, a ptal se sám sebe, zdali Elizabeth zná podrobnosti ze života svých rodičů, o kterých mu teď Elslow vypráví.

„Thomas měl dvě dcerušky, které vypadaly uboze,“ začal. „Chodily sice oblečené v krásných šatech, ale v očích měly tak obrovský smutek, že to rvalo srdce i těm nejtvrdějším povahám. Byly malinké, když jim matka zemřela, a pak se dostaly do studeného prostředí Montwrightu. Mé dceři trvalo jenom týden, než napravila všechny chyby způsobené při jejich výchově. Poprvé, když utekla od svého muže, přišla ke mně do Londýna. Proměna, kterou dívky prošly, byla ohromující. Ona je milovala, a děvčátka s její péčí jen rozkvétala.“

„A co udělal Thomas?“ zeptal se Geoffrey.

„Proč? Přišel za ní, samozřejmě,“ odpověděl Elslow. „A své dcery použil jako záminku. Miloval mou dceru od samého začátku, ale byl příliš tvrdohlavý, aby si to přiznal.“

Geoffrey se náhle zastavil a otočil se na Elslowa. „Nechápu, že jste ho nezačal nenávidět. Vzal si, co vám patřilo, a vás zapudil.“

„Ano, zlobil jsem se na něho, to přiznávám,“ odpověděl Elslow. „Ale pak jsem uviděl svou dceru s jeho dvěma malými dceruškami. Oblíbily si ji. Také jsem viděl, jak se na ni Thomas díval, a v jeho očích jsem mohl vyčíst náklonnost. Řekl jsem mu, že ho zabiju, jestli jí ublíží. Místo toho, aby se na mě za tu výhrůžku rozzlobil, mi jenom řekl, ať to klidně udělám. Dal mi své slovo, že ji bude ctít a chránit a slovo dodržel až do své smrti.“

Geoffrey se snažil vybavit si Thomase, ale obraz byl příliš rozmazaný. „Byl to skromný muž, a pokud si pamatuji, držel se v ústraní.“

„Byl spokojený.“

„Jako jsem býval já,“ vyštěkl Geoffrey. „Dokud se mi do života nezamíchala vaše vnučka. Učiním tomu chaosu brzy konec, Elslowe, a všechno bude zase jako dřív.“

Elslow věděl, že už řekl dost. Přikývl a měl se k odchodu. Rozhodl se dát Geoffreymu čas, aby mohl vstřebat všechna jeho

slova, a pak ho znovu popíchne, bude-li třeba. Role smírčího byla pro něj nová a musel uznat, že z námahy takto vynaložené dostal dost velkou žízeň. Pospíchal tedy, aby co nejdříve měl své vychlazené pivo. Možná by mohl vyzvat Rogera k další partii šachu, pomyslel si a tiše se usmál.

Geoffrey zůstal stát, kde byl, a přemýšlelo tom, co mu Elslow řekl. Napřímil ramena a vydal se s rukama za zády na opačnou stranu než děd.

Malý Thomas ho pozdravil a Geoffrey se při odpovědi zastavil. Pozoroval chlapce, jak k němu míří. Thomas měl v ruce malý oštěp. Elslow mu tuto hračku daroval den předtím.

„Tak co budeš dělat?“ zeptal se hlasem, který považoval za příjemný.

„Budu se učit kvintám,“ zakřičel chlapec.

„A kdo s tebou bude dnes cvičit?“ zeptal se Geoffrey s úsměvem.

„Gerald,“ řekl Thomas a ukazoval na vazala, který vycházel ze stáje a za sebou vedl koně.

„Podívejte, co udělal.“

Geoffrey se podíval směrem, kterým ukázal Thomas. Stál tam do země zaražený kůl asi tři metry vysoký. Přes horní část byla napříč upevněna deska, z jejíž jedné strany visela slaměná atrapa rytíře a na druhé pytel s pískem. Úkolem cvičení bylo trefit oštěpem figurínu rytíře, ale muselo se to provést velmi rychle a přesně, jinak se pytel s pískem zhoupł tak, že shodil jezdce z koně. Kvintám bylo cvičení, které měli rádi obzvláště starší vojáci, ale pro tak malé dítě, jako byl Thomas, bylo příliš nebezpečné. „Dnes se budeš jenom dívat,“ řekl Geoffrey, „a možná zítra budeš při cvičení sedět před Geraldem na koni.“

Gerald se vyhoupl do sedla a ukázal Thomasovi, jak se cvičení provádí. Malý chlapec byl tak nadšený, že upustil svůj oštěp a tleskal rukama. „Znovu,“ křičel na Geralda a běžel k němu blíž, „udělej to ještě jednou.“

Když Gerald viděl, že se baron dívá, chtěl se před chlapcem předvést. Toužil ukázat, jak je hbitý a rychlý. Obrátil koně, rozjel se směrem k terči a hodil oštěpem jako sekýrou.

Zacítil na hrudník, ale ve svém přílišném nadšení se netrefil. Oštěp zasáhl chomáč slámy hned pod přilbou, takže slaměné tělo spadlo, zatímco hlava se zhoupala, jako by byla useknutá gilotinou.

Gerald se cítil zahanbený. Bylo dost ponižující ukázat takovou nemotornost před lordem. Začal hledat slova výmluvy, když zahlédl chlapcův obličej. To, co viděl, jej doslova zmrazilo. Chlapec stál s očima vytřeštěnýma a chvíli lapal po dechu. A pak začal křičet. Jeho jekot projel vzduchem a zasáhl Geralda přímo v duši, takže si zakryl uši, aby mu křik neroztrhal srdce na kusy.

Geoffrey zareagoval jako první. Hnal se k chlapci, otočil ho a podíval se mu do tváře. Obrovská muka, která v ní spatřil, mu způsobila nesmírnou bolest v srdci. Chlapec stále jenom křičel, znovu a znovu vydával srdcervoucí výkřiky. Jediné, co pro něho Geoffrey mohl udělat, bylo, že jej silně přitiskl k sobě. Věděl, že je to hrozně málo, protože chlapec očividně vůbec nevěděl, že ho někdo drží.

Vzápětí přiběhli Roger s Elslowem. Geoffrey jim posunkem naznačil, že je vše v pořádku, a zvedl chlapce do náruče. Křik utichl a chlapec začal vzlykat. Brzy byl z šoku tak vyčerpaný, že položil hlavu Geoffreymu na rameno a křečovitě se ho držel oběma rukama. Občas, ze sebe krátce vyrazil dvě slova: moje maminko.

„Tady jsi v bezpečí, Thomasi. V bezpečí,“ utěšoval ho Geoffrey a hladil ho po zádech.

Dítě se postupně utišilo a přestalo štkát.

Geoffrey se rozhodl, že zanesе malého k Elizabeth. Dříve však, než přešel nádvoří, Elizabeth se objevila ve dveřích. Běžela jim naproti a v obličejí měla takový výraz zoufalství, že to Geoffreyho rozesmutilo stejně jako chlapcovo utrpení. Zastavila se, když viděla, že jdou k ní. Stále ale vypadala velmi polekaně. Podle obav v jejích očích usoudil, že se Elizabeth bojí, že je bratr zraněný. Proto zakroutil hlavou a jemně zašeptal: „Vrátila se mu paměť.“

Elizabeth pochopila. Oči se jí zaplnily slzami a přikývla. Geoffrey ji chytil a přitáhl ji k sobě z druhé strany. Pak s paží kolem jejích ramenou pokračovali v chůzi.

Přistihla se, že se o něho opírá. Hrůza z toho, že by její bratr mohl být zraněný, byla pryč. V Geoffreyově objetí cítila bezpečí a klid, aspoň na chvíli. Na tento krátký okamžik byli spojenci, kteří

nabízeli útěchu a sílu malému chlapci. Aniž by spolu pronesli slovo, kráčeli do svého domu.

„Thomasi, nevykláněj se tolik,“ řekla Elizabeth přísně. „Spadneš dolů a rozbiješ si hlavu.“

Chlapec její příkazy ignoroval a dál se vykláněl z okna ložnice. Plival dolů na své oběti, které nic netušily, a měl z toho radost, jaká náleží bezstarostnému věku sedmi let. Když se trefil, hlasitě se tomu hihňal.

Geoffrey otevřel dveře jejich pokoje zrovna v okamžiku, když slyšel svou ženu pronést výhrůžku. „Jestli okamžitě neslezeš dolů, řeknu to baronovi, a ten se pěkně rozzlobí. A jestli ho požádám, nařeže ti.“

Její slova se neminula účinkem. Malý chlapec seskočil dolů na podlahu. „Možná tě neposlechne,“ řekl Thomas a zase se zahihňal. Bavilo ho pozorovat sestru, která občas kvůli němu ztrácela trpělivost. Hlavně když se nudil při domácím vězení.

„Jen se neboj, poslechnu ji.“ Tiché ujištění chlapce rychle vzpamatovalo. Thomas vykulil na lorda své modré oči a zrudl.

Geoffrey se na chlapce zamračila pak se otočil ke své ženě. Kvůli dobru chlapce pořád zachovával masku lhostejnosti. „Přeješ si, abych mu naplácal?“ zeptal se vážně.

Podle světýlka v jeho očích Elizabeth poznala, že Geoffrey chce chlapce jen potrápit. Skoro vybuchla smíchy, ale věděla, že ji bratr pozoruje.

„Musím si to rozmyslet, muži,“ řekla a předstírala, že se touto myšlenkou vážně zabývá. „Od včerejška můj zbrklý bratr natropil spoustu škod. Do Geraldovy přilby nalil med.“

„Myslel jsem si, že to bude považovat za legraci,“ vmísil se do hovoru Thomas s očividnou nelibostí. Neměl rád, když se jeho prohřešky probíraly před lordem.

„Gerald to nepovažoval za legrační ani trochu,“ řekla stroze Elizabeth a měla pořád přísný výraz. „Dnes ho musel Roger zavřít do našeho pokoje, protože se zkoušel vozit na mých psech. A teď před chvilkou mě vůbec neposlechl a plival na tvé vojáky. Co si o takovém chování myslíš, Geoffrey?“

Geoffrey zakroutil hlavou a všiml si, že chlapec před ním sklonil hlavu. Je to jenom pět dnů, co se mu vrátila paměť a za tu

krátkou dobu si Geoffrey všiml obrovské změny v jeho chování. Byl divoký a ani trochu nebyl opatrný a aspoň dvakrát denně ho někdo zachraňoval před jistou smrtí.

„Co řekneš na svou obranu?“ zeptal se chlapce. Měl neodolatelnou chuť se rozesmát na celé kolo, ale ovládl se. Chlapec potřebuje vědět, že existují určité hranice, za které nemůže jít, jinak se nedožije svého rytířského mládí. Kromě toho, kdyby se na chlapec zazubil, jeho žena by mu určitě vynadala.

Thomas poklekl a dal si ruku na srdce. Očkem pohlédl nahoru, aby zjistil, zda jeho dramatické gesto na lorda zapůsobilo, ale viděl, že se pořád mračí. „Je mi líto, co jsem provedl, a už to víckrát neudělám. Slibuji,“ řekl s notnou dávkou naděje.

„Vůbec se neumíš chovat, nemáš žádnou kázeň a silně pochybuji o tom, že se z tebe jednou stane rytíř,“ řekl Geoffrey. „Teď se postav a pojď se mnou. Zapřáhnu tě do nějaké práce, abys neměl příležitost k darebáctvím.“

„Muži? Mohla bych s tebou chvílku mluvit?“ řekla měkce Elizabeth a její otázka působila na jeho srdce jako jemné pohlázení.

„Běž napřed, hochu, a počkej na mě dole na schodech,“ řekl Thomasovi.

Jakmile se za ním dveře zavřely, Geoffrey se začal přidušeně smát.

„To ale není vůbec k smíchu,“ řekla Elizabeth a trochu to přeháněla s vážností. „Otec ho nechal růst jako divoké vlče. Nemá vůbec žádné způsoby.“

„Není až tak úplně zkažený,“ odpověděl Geoffrey, „a za nějakou dobu se naučí všemu, co se od něho požaduje.“

„Sára mi řekla, že jsi jí nařídil, aby začala s balením,“ řekla Elizabeth. „Co...“

„Chtěl jsem ti to říct dnes večer, až budeme sami,“ přerušil ji Geoffrey. Pořád byl ještě při jednání se svou ženou opatrný. Líbilo se mu, jak se jim podařilo urovnat spory, a přál si, aby poklidná nálada mezi nimi panovala i nadále. „Za čtrnáct dnů odjedeme ke mně domů. Ale nejdříve musím vyřídit jistou záležitost. Sám,“ zdůraznila úmyslně jí neřekl, kam jede a proč. „Ale nebude to trvat dlouho, a až se vrátím, chci, abys byla připravena.“

„A Thomas?“ zeptala se Elizabeth a přistihla se, že se bojí odpovědi. Spojila ruce za zády, aby neviděl, jak se jí třesou.

„Zůstane tady s tvým dědečkem jako svým dočasným poručníkem,“ řekl Geoffrey. „Nechci ho brát odněkud, kde to dobře zná. Prozatím těch změn bylo pro něho až moc.“ Usmál se na svou ženu, když se na jeho slova zatvářila překvapeně. „Máš pocit, že neberu na chlapce ohled?“

„Ne, to nemám,“ zašeptala Elizabeth a oplatila mu úsměv. „Myslím si, že jsi ten nejlepší člověk.“

„Příští léto se Thomas přestěhuje k nám. Do té doby budu mít spoustu času přibít veškerý nábytek k podlaze, aby ho nezničil.“

Jeho starosti s chlapcovou divokostí a nemotorností rozšířily na její tváři úsměv. Přikývla na souhlas a řekla: „Pomohu ti, muži.“ Přešla k němu, plaše, ale odhodlaně ho objala kolem pasu. „Takže nepošleš mého bratra ke králi?“ zeptala se. „Změnil jsi svůj názor?“

„Ano,“ připustil Geoffrey a líbilo se mu, že ji cítí vedle sebe. Pohladil ji po vlasech a dodal: „Zjist’uju, že poslední dobou měním svůj názor na spoustu věcí.“

„Například?“ vyzvídala Elizabeth a usmívala se na něho.

Chystal se odpovědět, ale Elizabeth přistoupila těsně k němu, a než stačil říct slovo, políbila ho. Polibek jí vrátil a přidal ještě jeden. „Jako například, že se mi líbí, jak mě máš ráda,“ řekl nakonec. „Zvykl jsem si na tvé nestydaté projevy. Mám pochopení pro to, že se nemůžeš změnit.“

Elizabeth se rozesmála a v očích měla spoustu jiskřiček. Geoffrey už se naučil rozeznat její pohled. Ach ano, pomyslel si pro sebe, jak dobře jí začal rozumět!

„Myslíš si, že jsi tak neodolatelný?“ zeptala se.

„Popravdě řečeno jsem nebyl, dokud jsi nevstoupila do mého života ty,“ odpověděl. „Ta jizva odradila mnohé,“ řekl, když ho začala zasypávat měkkými polibky, „ale tebe...“

Nemohl si vzpomenout, co mu jeho žena říkala, protože začala líbat lalůček jeho ucha a její teplý dech v něm roznítil touhu. „Nech těch bláznovin,“ přikázal jí Geoffrey. „Je ještě den a já mám hodně práce.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl silně a odhodlaně, ale dobře věděl, že mu to nevyšlo.

Elizabeth se odtáhla a věnovala mu dlouhý rozpálený pohled. „Ano, můj muži,“ souhlasila šeptem, který působil jako pohlazení. „Ještě toho musíš hodně udělat.“

Geoffrey ji stáhl zpět do svého náručí a hltavěji líbal. „Nemáš žádnou kázeň, ženo,“ řekl jí s povzdechem.

Začalo to pro ni jako hra, přimět ho k tomu, aby pro něj byla neodolatelná. Elizabeth ale na svůj záměr zapomněla. Hra končila lačnými polibky a jeho vzrušujícími sliby, které jí šeptal do ucha.

Později si nevzpomněla, kdy a jak ji svlékl. Jenom si vybavovala mohutnou explozi všech smyslů, když byla v jeho náručí, když se dotýkali a navzájem se hladili.

„Geoffrey!“ Slyšel, jak těžce oddychuje. „Vždycky ve mně probudíš touhu.“

Jeho jazyk přerušil její slova.

Elizabeth se nechala ovládnout svou vášní. Zaryla nehty do jeho ramenou, když ji opřelo stěnu. Pak do ní pronikl. Nebyl k ní vůbec jemný a ona k němu také ne. Chtěl, aby dospěla k vyvrcholení ještě před ním, ale její horečné pohyby ho tak vzrušily, že nebyl schopen myslet. Pronikal do ní znovu a znovu, tak vášnivě jako ona, a sotva slyšel chraptivé výkřiky u svého ramene.

„Miluji tě, Geoffrey,“ zašeptala, když se její tělo zmítalo v posledních záchvěvech vzrušení. „Miluji tě, miluji,“ opakovala a pak ucítla, jak se vzrušením roztřásl i její muž.

Elizabeth spočinula svou hlavou na jeho rameni. Špičkou jazyka ho olizovala a vychutnávala pot jeho těla. Cítla jeho vůni a tetelila se blahem. Držel ji u sebe tak silně, že nemohla dýchat, ale vůbec jí to nevadilo ani se nijak nebránila. V nádherném opojení zavřela oči a uvolnila své sevření.

Geoffrey začal dýchat pomaleji, ale pořád ji pevně držela přál si, aby tento okamžik nikdy neskončil. „Opíjíš mě,“ zašeptal chraplavě.

„Zrovna tak jako opíjíš ty mě,“ odpověděla Elizabeth. Její hlas byl líný, měkký a lehký stejně tak jako její nálada. Usmála se na něho a byla si vědoma, že se usmívá i její duše.

Geoffrey napřímil ramena a nechal Elizabeth sklouznout na podlahu. Zpríma se jí díval do očí, jako by v nich něco hledal.

Její rty byly oteklé po jeho polibcích, oči měla rozšířené nevinnou důvěrou a Geoffreyho napadlo, že jeho žena je nejkouzelnější stvoření, jaké zná. Nejrozkošnější žena na světě.

„Nepotěšila jsem tě?“ zeptala se zmateně. Nechápala, proč se na ni dívá tak upřeně.

Geoffrey přiložil obě ruce na její obličej a odpověděl: „Řekla jsi, že mě miluješ, Elizabeth. Myslela jsi to vážně, nebo to byla jen. vášeň?“ Pak se trochu zamračil a čekal na odpověď. Srdce měl v hluboké propasti nejistoty.

„Miluji tě,“ řekla mu popravdě plachým hlasem a přála si, aby ji nechal odejít. Otevřela se mu, a tak mu odevzdala svou zranitelnost, kterou obvykle před ním dobře ukrývala a chránila. „Až dosud jsem to nevěděla,“ zašeptala.

Geoffrey se usmála jeho oči byly plné něhy. Sklonil se k ní, jemněji políbil na rty a pohladil po tvářích palcem. „Mám z toho radost, ženo,“ zašeptal. „Nevím toho o lásce tolik jako ty. Spoustu let strávených na cvičištích jsem prožil bez těchto pocitů.“

Geoffrey od ní poodešel a začal si sbírat své oblečení. Elizabeth tiše stála a moc si přála, aby mluvil dál.

Geoffrey věděl, že čeká, a zjistil, že fakt, že chce od něj slyšet víc, ho rozzlobil. Zatímco se oblékal, ignoroval ji. Potom se k ní otočil. „Jsem nesmírně potěšen, že mě miluješ,“ řekl. „A možná, až budu starý muž, ti řeknu totéž.“ Jeho arogantní tón ji doslova zmrazil. Zůstala strnule stát a ruce dala před sebe, jako by se chtěla bránit. Uvědomila si, že je zcela nahá. Rychle se oblékla, obrátila se k němu a řekla: „Nežádala jsem tě o tvou lásku, Geoffrey, a Bůhví, že vůbec nevím, proč tě miluji.“

„Ty tomu nerozumíš, ženo,“ řekl už klidně Geoffrey. „V životě válečníka není pro lásku místo. Jenom hlupáci dovolí, aby je ovládaly city. Až budu starý a budu mít hodně synů, budu si moci dovolit stát se...“

„Hlupákem?“ zeptala se Elizabeth. Přistihla se, že její zloba je pryč a že by se nejraději nahlas rozesmála. Chudák Geoffrey, pomyslela si podrážděně. Musí se toho ještě hodně učit! Budeš mě milovat, muži můj, budeš. Jinak tě uškrtnu!

„Neopovažuj se mi vysmívat, když mluvím o svých citech.“ Geoffrey zakroutil hlavou nad tím, jak snadno ho Elizabeth dokáže rozčítit.

„Nesměju se ti,“ řekla Elizabeth a snažila se o kající tón. „Jenom se usmívám.“

„Neopravuj mě,“ zamumlal.

Někdo silně zaklepal na dveře. Geoffrey byl za to vyrušení vděčný. „Kdo je tam?“ zakřičel silněji, než měl v úmyslu.

„Oba poslové se vrátili, můj lorde,“ ozval se voják za dveřmi.

Elizabeth se zamračila a uvažovala, odkud poslové přišli, ale podle kyselého výrazu svého muže se rozhodla, že se ho ptát nebude. Jsou daleko snazší způsoby, jak to zjistit, pomyslela si.

„Geoffrey?“ Elizabethin hlas ho přiměl otočit se, když chtěl vyjít ze dveří.

„Co je?“ zavrčel. Jeho nálada se silně zhoršila, a to jenom proto, že z něho chtěla vylákat slova o jeho citech, na které zatím nebyl vůbec připraven. Aby řekl pravdu, ani nevěděl, jestli je takových citů schopen. Možná že ne, ale Geoffrey byl ochotný přiznat to jenom sám sobě. To ho lekalo daleko víc než zranitelnost, která by ho oslabila. Nikdy předtím se toho nebál. Má o čem přemýšlet, a čím dříve od ní odejde, tím dříve si bude moci sám ujasnit pocity, které ho naprosto mátly. Nelíbil se mu zmatek, do něhož se kvůli Elizabeth dostal. „Ženo, o tom už se nebudeme bavit, dokud sám nezačnu.“ Znovu se otočil, a než se Elizabeth stačila pohnout, byl pryč ze dveří.

„Geoffrey!“ zakřičela nahlas, a pak si zakryla ústa rukama, aby neslyšel, že se směje.

Její muž se objevil ve dveřích, ruce podél těla a vystrašně se mračil. „Co je?“ zahulákal tak mocně, že by to srazilo silného chlapa.

Nebyla vůbec zastrašená. Jenom počkej, však on tě ten smích přejde, pomyslel si.

„Zapomněl sis about boty, můj pane.“

Elizabeth se smála ještě dlouho poté, co Geoffrey odešel. Několikrát musela udělat přestávku, aby si otřela slzy. Bože, jak ho milovala! pomyslela si. Tímto poznatkem se její duše projasnila. Pak si vybavila jeho výraz, když zjistil, že je bos, a zase se rozesmála.

Vzpomněla si na posly a rozhodla se zjistit, odkud přicházejí a jaké přinesli zprávy. Pospíšila si s kartáčováním vlasů a upravila lemy své nové levandulové tuniky. Sešla tiše dolů po schodech k východu haly a tam uslyšela svého muže, jak zlostně říká: „Tak on ignoruje mé výzvy!“

Elizabeth přešla ke stěně, jinak by ji muž zahlédl a ztlumil by hlas. Byla velmi zvědavá, o co jde. Kdo ignoroval jeho výzvy a

proč? ptala se sama sebe. Zvědavost úplně zastřela pocity viny z toho, že tajně poslouchá. Koneckonců, její muž hulákal tak, že by to probudilo i mrtvého.

„Nemluvil jsem s ním přímo, můj lorde,“ řekl posel. „Jeden z jeho mužů mi řekl, že se zavřel ve svém pokoji a že se šíleně trápí nad ztrátou své ženy. Také mi sdělil, že odmítá jídlo a chce umřít hladu.“

Geoffrey se opřel o krb, třel si v myšlenkách bradu, pak pohlédl nahoru a zahlédl záhyb levandulové tuniky u dveří. Okamžik čekal, a když se jeho žena nepohnula, pochopil, že poslouchá. Usmál se a rozhodl se, že řekne něco, co by ji rozzlobilo. Začala se mu líbit hra, kterou spolu hráli. Odkášlal si a řekl: „Šílí žalem?“ Jeho hlas zněl nedůvěřivě.

„Žádný muž nemůže šílet kvůli ztrátě své ženy. Žádný muž! A taky proč? Vždyť se dají snadno nahradit. Kdyby přišel o koně, to by bylo něco jiného, ale kvůli ženě!“ dodal ještě hlasitěji.

Elizabeth se cítila jeho uštěpačnými slovy uražena. Postavila se do dveří s rukama v bok, stejně jako před chvílí její manžel, a z očí jí sršely hromy blesky.

„Tak koně, říkáš?“ zakřičela na něho přes celou místnost. „Ty bys mě klidně vyměnil za koně? Ty se opovažuješ říct... říct...“

„Ale copak, Elizabeth, ty jsi snad něco zaslechla?“ zeptal se s ironií v hlase. Jeho oči se usmívaly nad jejím roztrpčením, ale jeho hlas byl tichý a plný předstíraného překvapení.

Usmál se na ni tak, že mu zablýskly zuby, a Elizabeth pochopila, že mu naletěla.

„A ty vidíš skrz stěny, muži?“ zeptala se vztekle. Přistoupila k němu a čekala na odpověď.

„Bylo by dobré, kdybys tomu uvěřila,“ odpověděl Geoffrey a mrkl na ni přímo před poslem. Elizabeth začala rudnout z toho, jak málo náklonnosti a respektují prokazuje před návštěvou. „Omlouvám se, že jsem vás vyrušila,“ řekla s úsměvem. „A?“ vyzval ji muž zvednutým obočím.

„A omlouvám se za to, že jsem tajně poslouchala,“ špitla zahanbeně. „Ale asi to udělám zase.“

„Je to nedůstojné,“ odsekl ironicky Geoffrey.

„Ano,“ přiznala Elizabeth. „Ale je to jediný způsob jak se dozvědět, co se děje,“ reagovala věčně. „Odkud posel přichází?“ zeptala se. „A kde je druhý posel?“ vyzvídala.

„Ten už odešel,“ oznámil jí Geoffrey a děkoval bohu, že Elizabeth neví o poslu, který přijel od Belwaina. „Právě jsem vyslechl zprávu týkající se tvého pošetilého švagra, Ruperta.“ Nemohl ve svém hlase skryt podráždění.

„Ruperta!“ vyjekla úzkostlivě. Ubohý Rupert! Elizabeth zalil obrovský pocit viny a zahanbení. Od té tragédie si na švagra ani jedinkrát nevzpomněla. Ano, tak se trápila svým neštěstím, že úplně zapomněla na švagra, jaká muka prožívá. Dobrý bože! Jak by se cítila ona, kdyby ztratila Geoffreyho, svou lásku. Elizabeth sklonila hlavu a v duchu se pomodlila k bohu a požádala ho za odpuštění za svou bezstarostnost.

„...a to je všechno, co jsem vám měl oznámit.“ Poslední poslova slova ji přinutila věnovat pozornost tématu, o kterém se mluvilo. „Dobrá práce,“ pochválil posla Geoffrey. „Jdi se napít a najíst.“

Posel poklekl před Geoffreyem, vstal a opustil místnost. Geoffrey se okamžitě otočil k Elizabeth a řekl: „Co víš o Rupertovi?“

„Stydím se, Geoffrey. Měla jsem za ním zajít už dávno a nabídnout mu útěchu. Je to muž mé mrtvé sestry a vím, že Margaret a Rupert spolu dobře vycházeli. Moc si rozuměli, alespoň to tvrdila má matka.“

„Ale mě zajímá Rupert,“ řekl Geoffrey. „Co mi o něm můžeš říct? Opravdu se trápí žalem nad ztrátou své ženy?“ zeptal se. „Je skutečně takový slaboch, že není ani schopen přijet se podívat na její hrob?“ V jeho hlase byl výsměch. Elizabeth nevěřícně zakroutila hlavou, jeho otázka a tón hlasu ji popudily.

„Tomu nemůžeš rozumět,“ zašeptala. Ted' plně chápu, jakou máš chybu ve své povaze, pomyslela si. Nemůžeš mě milovat, jinak bys Ruperta chápal. Náhle jí bylo smutno. Odvrátila se od Geoffreyho, aby neviděl v jejích očích žal.

Geoffrey svou ženu nepochopil. Mylně se domníval, že rozhovor o jejích příbuzných otevřel staré rány, které se snažila pečlivě skrývat. Položil dlaň na její rameno a pomalu ji otočil k sobě... „Řekni mi, Elizabeth, ještě jednou, co se tehdy přihodilo.“

Vím, že tě to bolí, ale musím to znovu slyšet. Abych si byl jistý,“ řekl.

Elizabeth byla jeho posledními slovy zmatena. „Pomohla bych ti něco pochopit?“ zeptala se. Geoffrey přikývla Elizabeth dodala: „Pak ti to tedy povím.“ Zhluboka se nadechla, zavřela oči a znovu mu vypověděla celý příběh. Geoffrey ji ani jednou nepřerušil a ona mu za to byla vděčná. Chtěla své vyprávění dokončit co nejrychleji. Když zmlkla, podívala se mu do očí a snažila se vyčíst jeho myšlenky.

„Něco jsi vynechala,“ řekl Geoffrey a přejížděl si po bradě, jak měl ve zvyku, když přemýšlel.

„Co?“ zeptala se Elizabeth a zamračila se.

„Když jsi mi to vyprávěla poprvé, řekla jsi, že jeden z mužů, kteří měli kuklu, byl zraněný... myslím, že jsi říkala, že ho někdo bodl.“

„Ano, zapomněla jsem na to,“ řekla Elizabeth. „Margaret ho bodla. Proč? Je to důležité?“

„Možná. Kam ho bodla?“ zeptal se Geoffrey. Jeho hlas zněl klidně, ale v očích měl ostražitost.

Elizabeth se soustředila a znovu si vybavila vražednou scénu. Snažila se být co nejvíce nezaujatá. Vzpomněla si, že se Margaret otočila, zvedla svou dýku a... „Hned pod rameno, pod pravé rameno. Viděla jsem, jak mu oděvem protéká krev.“ Podívala se na Geoffreyho, ale nenašla v jeho očích žádnou odpověď. „Na co myslíš?“ zeptala se.

„Teď ne,“ ohradil se. „Ale až se vrátím ze své cesty, dostaneš odpověď.“

„Vždycky musím čekat,“ řekla Elizabeth a nedařilo se jí skrýt rozmrzelost v hlase.

„Dala jsi mi svou důvěru,“ připomněl jí Geoffrey. Málem dodal, že mu dala i slavnostní slib na svou lásku, ale pak se rozhodl, že o tom raději nebude mluvit. „Dala jsi mi slavnostní slib,“ dodal místo toho.

Ale já jsem také dala slib svým rodičům, svým sestrám, přela se sama se sebou. Neměli by oni být na prvním místě, ještě před Geoffreyem? Povzdechla si unaveně. Kdyby tak jenom vědělo jejím postavení, kdyby ji chápal, pomyslela si.

„Dala jsem slib ještě někomu jinému,“ zašeptala. Než se však její muž zmohl na odpověď, otočila se a spěchala pryč z místnosti. Bylo toho hodně, o čem musela přemýšlet, a potřebovala být sama. Šla zpátky do ložnice a sedla si na postel. Cožpak už jsem touhou po pomstě posedlá? zeptala se sama sebe. Je na tom něco špatného, že chce spravedlnost, aby se duše jejích nejdražších dostaly do nebe? Začala náhle vzlykat. Už se nemohla déle udržet. Schovala obličej do polštářů a plakala do vyčerpání. Plakala nad ztrátou své rodiny. Nezklamte vás, slibovala svým rodičům a sestrám. Najdu způsob, jak dosáhnout spravedlnosti, abyste mohli odpočívat v pokoji. Vzpomněla si na svou přísahu, a pak jí náhle proletěl hlavou nápad. Rupert! Půjde za ním a řekne mu o zradě svého strýce. Ano, dá mu důvod k tomu, aby vyšel ze svých komnat, kde tráví dny v žalu. Přenesete svou přísahu na něho, bude to on, kdo jí pomůže pomstít se. A tak se stane zase svobodnou.

Touha pomstít se ji držela při duševním zdraví v okamžicích, kdy myslela, že zešílí. Rupertovi to také prospěje, pomyslela si. Dá mu důvod do dalšího životního boje. K souboji s Belwainem. A co se týče zákonů, nebude Rupert tak bojácný, napadlo ji.

Osušila si slzy a vstala z postele. Musela toho ještě hodně stihnout, než skončí den. Musí přesvědčit Hammonda, aby ji doprovázel, a také mu nařídí, aby našel další ochotné přátele, kteří by jí pomohli. Pokud mu pohrozí, že půjde sama, určitě to pro ni udělá. On ji před Geoffreyem nezradí. Ano, je ke mně loajální, pomyslela si. Odjede zítra ráno, o chvíli později než Geoffrey a jeho mužové. Do Rupertova panství to není tak daleko. Ještě si dobře pamatuje zkratku, kterou jezdíval její otec. Vždycky bude schopna se vrátit dříve než Geoffrey. Kdyby se dověděl, že tajně odjela, bude stejně pozdě. Už bude domluvena s Rupertem!

KAPITOLA 10

Elizabeth si lebedila v dřevěné kádi naplněné až po okraj teplou vodou vonící po růžích. Geoffrey se umyla převlékl a Elizabeth ho poslala pryč. „Za chvíličku budu u tebe,“ řekla a šibalsky na něho mrkla. Sejdou se v jídelně u večeře.

„Možná že já budu za chvíličku u tebe,“ škádlil ji Geoffrey a stál ve dveřích. Chtěl zůstat a dívat se na ni pohledem, který by jí řekl vše.

„To nejde,“ odpověděla Elizabeth a smála se. „Tví muži a můj dědeček na tebe čekají. Když přijdeš pozdě, bude jim jasné, co my dva... můj děda určitě uhodne, že...“

Geoffrey pohodil hlavou dozadu a smál se nad jejími rozpaky. Mokrý osuška mu přistála na hlavě a on musel Elizabeth vytáhnout z kádě a dlouze ji políbit.

„Tak tedy později,“ zněl jeho hlas chraplavě a slibně. „Ano,“ zašeptala Elizabeth, „později. Ale teď se budeš muset, můj pane, převléknout, protože jsem se s tebou podělila o koupel.“ Smála se, opřela se dozadu a jakoby náhodou ho pocákala vodou jednou rukou, zatímco druhou rukou si přikrývala prsa.

Je úchvatný mužský, pomyslela si a provokativně si prohlížela jeho postavu. Byl oblečený celý v černém, pouze erb na košili byl vyšitý zlatou nití. Byla ráda, že má v oblibě černou barvou, alespoň se nebude zdráhat obléci oděv, který mu přichystala. Na posteli byly rozprostřeny černé kalhoty s bílou košilí a černou pelerínou. Geoffrey zvedl obočí v údivu, když uviděl, jaké oblečení mu jeho žena vybrala, ale bez ptaní se do něho převlékl.

Jeho žena je byla samý rozpor, pomyslel si Geoffrey, když ji pozoroval. Schovává přede mnou svá prsa s cudností panny, ale přitom se na mě dívá tak nenasytně, že bych to ani já lépe

nedokázal. „Tvoje choutky jsou jasně vidět, ženo,“ řekl Geoffrey nesmírně elegantně. Zakroutil hlavou s předstíranou beznadějí a kráčel zpátky ke dveřím. „Vždycky mě jenom zdržuješ,“ řekl jí na odchodu.

Uslyšela jeho smích za dveřmi a smála se pro sebe. Dneska mne od spánku budeš zdržovat ty, pomyslela si. O to se postarám.

Rychle se osušila a vytáhla z truhly černé šaty dlouhé až ke kotníkům. Dnes si je obleče poprvé. Když je švadlena šila, namítala, že by vrchní část šatů měla být světlejší, aby kontrastovala se spodní delší vrstvou. Ale Elizabeth trvala na tom, že obě části budou černé. Bude perfektně ladit ke svému muži, jak oblečením, tak i vášní. Vzdechla, přetáhla si šaty přes hlavu a nechala je sklouznout na nahé tělo. Rozhodla se, že si dnes večer neoblékne košilku, a téměř se začervenala nad svým nevázaným chováním. Ach, jaké překvapení mám pro tebe muži, pomyslela si a usmívala se. Přestože měla na sobě šaty ze dvou vrstev, pořád byly zřetelně vidět ladné křivky jejího těla. Vykartáčovala si vlasy a rozhodla se, že je nechá rozpuštěné.

Pak spěchala znovu k prádelníku a vytáhla široký kus látky, který dlouho schovávala. Sama ho navrhla, i když to byla nakonec zkušená švadlena, která doplněk ušila. Švadleně se práce opravdu povedla a Elizabeth byla s jejím výsledkem nesmírně spokojena. Na zlatém pásu byl černými stehy vyšitý znak jejího muže. Vypadá nádherně, pomyslela si pyšně.

Přetáhla šerpu přes jedno rameno a nařasila ji přes prsa směrem k bokům. Pak vytáhla boty z černé látky, obula si je a byla připravena.

Došla ke dveřím a otevřela je zrovna v okamžiku, kdy se Gerald chystal zaklepat. Jeho ruka zůstala viset ve vzduchu a při pohledu na svou paní jen strnule stála nebyl schopen pohybu. „Jste úžasná,“ vyhrkl. „A máte šerpu s jeho erbem.“

„Hodí se ke mně, že ano?“ zeptala se Elizabeth s úsměvem. „Ano, ano,“ koktal Gerald v rozpacích. „Nechtěl jsem říct, že ne, má paní.“

„Vím, žes nechtěl,“ uklidňovala ho Elizabeth. „Chtěl jsi něco?“ zeptala se, aby změnila téma hovoru.

„O ano,“ přiznal Gerald. Dál ale jen stál, usmíval se na svou krásnou paní a nebyl schopen jí vysvětlit, proč tu je. Měl tak

legrační výraz, že se Elizabeth chtělo smát. Samozřejmě to neudělala, aby nezranila jeho city.

„Tak řekni mi, kvůli čemu jsi přišel.“ Složila ruce a její uvolněný postoj napovídal, že tu může klidně stát tak dlouho, dokud si vazal nedá své myšlenky dohromady.

„Váš muž. Čeká na vás a už ztrácí trpělivost,“ vzpomněl si Gerald, co měl vlastně vyřídit.

„Pak tedy musím za ním,“ odpověděla Elizabeth.

Prosmýkla se kolem Geralda a vydala se dolů do haly. „Je teplý večer,“ řekla a snažila se o tón, který by mladíka uklidnil. „Cítím ve vzduchu vůni květin. Hlavně muži přivítají pěkné teplé počasí, co myslíš?“ Elizabeth se otočila, aby vyslechla jeho odpověď, ale zjistila, že je sama. Gerald ještě pořád stál ve dveřích do ložnice a díval se na ni ohromeným výrazem.

Zavolala na něho a počkala, až ji dojde.

„Doprovod' mě do haly, Geralde. Tvůj baron od tebe očekává služby.“

Gerald přikývl, nabídl Elizabeth rámě a opatrně ji vedl dolů po schodech. Jenom si přeji, aby můj muž byl tak překvapen, potěšen a ohromen mým zjevem jako tento mladý rytíř, který se drží mé paže třesoucími se prsty, pomyslela si.

U vchodu do haly se zastavila s rukama podél boků a čekala, až si jí Geoffrey všimne.

Jakmile ji muži zahlédli, ustal jejich smích i povídání. Geoffrey se ohlédl, teprve když v místnosti nastalo naprosté ticho.

Zůstala stát na místě. Dívala se na něho s úsměvem na tváři a čekala, až pro ni přijde.

Geoffrey byl ohromen stejně jako ostatní muži a nebyl schopen slova. Zatajil dech, a když se postavil, aby jí šel naproti, skoro zakopl. Pak pomalu kráčel k ní. Šerpu bylo vidět přes celou místnost a Geoffreyova hrud' se dmula pýchou. Tak vlastně jeho žena oznamovala celému světu, že mu patří, a to mu dělalo nesmírně dobře.

Zastavil se až těsně před ní. „Jsi čím dál krásnější,“ zašeptal. „Děkuji, Geoffrey,“ odpověděla. Přijala jeho doprovod ke stolu.

Hovor mezi vojáky sice znovu ožil, ale Elizabeth cítila jejich obdivné pohledy. Potěšením se usmívala.

Její dědeček si sedl naproti nim. „Vypadáš rozkošně, děvenko,“ řekl. „Co říkáte, Geoffrey?“ otočil se na něho s otázkou.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlel,“ odpověděl Geoffrey ledabylým tónem a usmál se, když ho Elizabeth šťouchla pod stolem špičkou boty. „Ale když jste o tom začal, myslím si, že máte pravdu. Nevypadá nejhůř.“

Elslow se nahlas zasmál jako Geoffrey a Elizabeth vrhla na svého muž nevěřící pohled. Když ho potkala poprvé, byla skoro zoufalá z jeho nedostatku smyslu pro humor. Teď si uvědomila, že je svými žerty schopen konkurovat i dědečkovi, a to je co říct.

Sluhové přinesli výborné červené víno a Elizabeth připila na zdraví svému muži a dědečkovi. Po celou dobu stolování se chichotala i sebehoupějším výroku a později si uvědomila si, že je opilá. Moc se těšila na večer, až bude sama se svým mužem. Sundala si jednu botu a začala palcem objíždět jeho svalnaté lýtko. Dělal jí moc dobře, když si všimla, co to s ním dělá. Musela se usmívat tomu, jak se Geoffrey v rozhovoru s dědečkem snaží zamaskovat své vzrušení. A on mě chce přesvědčovat o tom, že s ním moje přítomnost nehne, napadlo ji a smála se pro sebe.

„Nechej toho,“ zašeptal jí Geoffrey, jakmile svým palcem zajela trochu výš. „Jinak za to budeš muset zaplatit.“

„Zaplatím,“ zašeptala Elizabeth drze. „Jenom si řekni výši ceny.“

„Komu zaplatíš?“ zavrčel jí Geoffrey do ucha tak, že ucítila, jak jí teplé paprsky touhy prostupují celým tělem.

Opřela se dozadu a poctila ho dlouhým vášnivým pohledem. Pak odpověděla. „Svému muži. Je toho hodně, co bych mu mohla nabídnout.“

Geoffrey se tak zasmál, že na ně všichni upřeli své pohledy. Pak se k ní znovu nahnul. „Myslím si, že se mě snažíš svést, ženo,“ řekl.

„Ale kdepak,“ odpověděla Elizabeth a vrhla na něj nevinný pohled. Její ruka sklouzla náhodně do jeho klína. Potom dodala: „Já si to nemyslím. Já to vím.“

Zbytek večera si Geoffrey už nepamatoval. Ví, že jídlo snědl v rekordním čase a že mnohokrát sundával ruku své ženy ze svého klína. Než stačila Elizabeth sníst pár soust, zvedl ji do náruče. Jeho muži je povzbuzovali, dědeček souhlasně fičel a on ji nesl pryč z

hodovní síně. Jedna její holá nožka vykukovala zpod šatů a Geoffrey se smál, když si s ní vykračoval dlouhým krokem a ignoroval její protesty.

Proč mě Elizabeth neustále mate? pomyslel si Geoffrey, když ji nesl do ložnice. Ráno vzdoruje, po zbytek dne mě ignoruje a teď si hraje na svůdnici. Geoffrey přemýšlel, že musí mít důvod, proč se tak chová, ale rozhodl se raději počkat na pozdější dobu. Nechtěl se to dozvědět hned. Teď potřeboval uspokojení, které mu může dát jen ona.

Když se zavřely dveře ložnice, Geoffrey se o ně opřel a ještě pořád ji držel v náručí. Elizabeth si kolem prstu obtočila pramínek jeho vlasů, přitáhla si jeho obličej ke svému a usmála se na něj. V tom úsměvu byla spousta něhy a lásky. Pomaličku si olízla rty a pak olízla i jeho. Z manželova pohledu poznala, že se mu líbí, jak na něj zaútočila. Políbila ho znovu a přitom otevřela ústa, jak to dělával on. Cítila jeho jazyk ve svých ústech, jak vychutnává vlhkou sladkost, kterou mu nabízela. Teprve v okamžiku, kdy hrozilo, že by ji polibek mohl přemoci, se stáhla zpátky. Znovu se na něho usmála a začala uvolňovat tkanice jeho košile. Často dělala přestávky, aby ho mohla líbat a hladit.

Geoffrey neřekl ani slovo. Nechal oděv sklouznout na podlahu a stál jako socha, zatímco ho jeho žena svlékala. Když mu sundávala kalhoty, míhaly se její prsty jako holubí křídla. Ta hra, ta změna, kdy ona sváděla jeho, jej vzrušovala. Chtěl čekat, jak daleko bude schopna zajít, pak se sklonil a všiml si, že se jí tváře zalily ruměncem, protože náhle stál před ní nahý.

Když dokončila svlékání, poodstoupila dozadu a sundala si šerpu. Cítila mírné rozpaky, neboť věděla, že Geoffrey pozoruje každíčký její pohyb, ale pokračovala dál, až byla dole i tunika. Teď nastal čas svléknout si šaty. Dlouze se dívala na Geoffreyho mírně nervózní, protože si uvědomila, že pod tímto kusem oděvu je úplně nahý, a jenom doufala, že ji muž nebude považovat za nestoudnici. Přetáhla si spodní část šatů přes boky, prsa a hlavu a nechala je spadnout na podlahu.

Geoffreyho její nahota tak šokovala, že nebyl schopen dělat nic jiného, než na ni zírat. Stála tu před ním jako bohyně a Geoffrey si náhle vybavil moment, kdy ji potkal poprvé v lesích.

Cítil se pyšný, uchvácený a šťastný.

Natáhl se k ní, ale zastavil se, neboť zakroutila hlavou. Ted' už se neusmívala, dokonce ani v okamžiku, kdy sklonila hlavu a viděla, že má ještě pořád na jedné noze střevíc. Odkopla ho stranou a znovu se podívala na svého muže. Všiml si, že jak v jejím pohledu, tak ve výrazu tváře je obrovská vášeň, jež se intenzitou vyrovnala jeho.

„Červenáš se, Elizabeth,“ řekl Geoffrey hlasem, který zněl drsně. „Přitom jsem se tě dotýkal a líbal. Nemyslíš, že bys měla svůj stud překonat?“

„Vynasnažím se, můj pane,“ slíbila Elizabeth. Poodešla k posteli a sundala pokrývky.

„Pojď, Geoffrey. Ted' je řada na mně, abych poznala tvá tajemství, stejně jako ty jsi poznával má. Chci tě líbat úplně všude a uvidíme, třeba se zítra při vzpomínkách na dnešní noc budeš červenat ty.“

Absurdní poznámka o tom, že on by byl schopen se červenat, ho rozesmála. Její slova ho vzrušovala a mystifikovala, protože to byl on, kdo ji naučil všechno o umění milovat. Přivřel oči, přešel k ní a mírně jí zvedl bradu. Jemně ji políbil na rty, lehl si a přitáhl ji na sebe. Nechal ji pokračovat v její hře, říkal si, že se poddá jejím vrozeným vlohám, dokud nad sebou neztratí kontrolu z přemíry blaha, které mu činila. Pak ji bude obšťastňovat pro změnu on. To ale byly jeho poslední logické úvahy.

Elizabeth ho začala jemně líbat na krk, špičkou jazyka a ústy zkoumala jeho kůži. Pohybovala se směrem dolů a s rozkoší vychutnávala každíčký centimetr jeho těla. Dnešní noc patří Geoffreymu, chce ho uctívat tak, jako to dělával on v předešlých nocích. Dá mu tolik uspokojení a vzrušení, že naprosto zapomene se na ni zlobit kvůli tomu, jaká bude muset být ráno. Dnes, slíbila mu v duchu, když tiskla své nohy k jeho hýždím, mě budeš milovat, Geoffrey, a až na to přijdeš, nebudeš se na mě tolik zlobit pro mou neposlušnost.

Cítila, jak nabral dech, když se dostala k jeho pupku, a usmívala se nad tím, že ho drží v zajetí. Role agresorky se jí líbila čím dál více, protože to byla ona, kdo měl nad sebou úplnou kontrolu, ne Geoffrey.

Dvakrát se Geoffrey snažil ji strhnout k sobě na hrudník a líbat ji tak dlouho, dokud i ona nebude vzrušena jako on, ale Elizabeth

pokaždé odmítla. Její ruka našla a uchopila jeho mužství a on zasténal rozkoší. A pak ucítil její jazyk na svém pulsujícím penisu, měkkost jejích rtů. Celý svět se s ním zatočil. Vrněl blahem a pak jeho ruce našly její zadeček. Prudkým škubnutím si ji otočil a začal ji rozvádět tak jako ona jeho. Elizabeth sténala a začala se pohybovat proti němu jak ústy, tak i stehny a Geoffreymu bylo jasné, že už to dlouho nevydrží. Zastavil ji rukama a dal si ji nad sebe s jejím koleny obepnutými kolem svých hýždí. A pak do ní pronikl s takovou silou, až Elizabeth vykřikla. Znejistěl a začal se bát, že jí ublížil, ale přitom mu pohybem zadečku naznačovala, že má dál pokračovat. „Nepřestávej, nepřestávej,“ sténala, „ne, prosím...“

Její slova ho roznítla šílenou touhou. Pronikal do ní stále a stále, až zapomněl na celý svět. Teď byli v celém vesmíru jenom oni dva, stoupali po stezce, na jejímž konci bylo vyvrcholení. Když se pak Elizabeth nad ním prohnula jako luk a zakřičela jeho jméno, uvolnil se také Geoffrey. Pevně ji držel u sebe, dokud oba dva nepřemohla exploze smyslů.

„Miluji tě, Geoffrey, miluji tě, víc než svůj život.“ Elizabeth si mu lehla na hrud' a přitulila se k němu. Pak ji slyšel plakat. Třebaže se snažila potlačit slzy, nemohl si toho nevšimnout. Geoffrey jí šeptal něžná slova, aby ji uklidnil, ale ona je přes své vzlyky neslyšela.

„Říkáš, že mě miluješ, a přitom pláčeš?“ zeptal se jí, když se trochu uklidnila. „Nelíbilo se ti, jak jsme se spolu milovali? Tebe to...“

„Kdepak,“ přerušila ho Elizabeth. „Bylo to úžasné, ty jsi úžasný, jemný a něžný a...“ Příval nového pláče přerušil její chvalozpěvy. Geoffrey zakroutil hlavou. „Tak proč pláčeš?“ znovu se zeptal.

„Pláču, protože jsem šťastná,“ řekla Elizabeth a lehce posmrkávala.

Geoffrey se přes ni překulil a přitiskl ji k posteli. Oběma rukama sevřel její obličej, zadíval se jí do očí a velmi něžně řekl: „Strašně mě mateš. Možná mi bude trvat roky, než si zvyknu. Ale vím, že v tom matení bude sladká radost. Co si myslíš ty?“ Ještě víc se na ni přitlačil a políbil ji na rty. Pak se trochu odklonil a čekal na odpověď.

„Mám strach, že do té doby budu udušená, můj muži. Ledaže by ses trochu nadvzděl, abych se mohla nadechnout,“ odpověděla a na ústech měla váhavý úsměv.

Geoffrey se okamžitě vzepřel na loktech, ale pořád ji pod sebou pevně držel. Nohama se kolem ní omotal, takže byla uvězněna. Když se mu snažila vykroutit, jeho výraz byl vážný a řekl jí: „Dozvíím se, proč pláčeš, až se domilujeme.“

„Jsem zmatená,“ připustila Elizabeth.

„Z toho, že mě miluješ?“ zeptal se Geoffrey. Tato myšlenka ho trochu polekala a rozzlobeně zvedl obočí.

„Ne, Geoffrey,“ odpověděla Elizabeth. „Nevezmu zpátky svá slova o tom, že tě miluji, protože jsem to myslela vážně, pro teď a navždy.“

„Tak to je dobře,“ řekl Geoffrey a usmál se. Převrátil se na záda a nechal Elizabeth, aby si udělala pohodlí vedle něho. „Geoffrey?“ zeptala se váhavě.

„Ano,“ odpověděl Geoffrey, když se natáhl, aby zamáčkl knot svíčky na stolku vedle postele. Teď byla v místnosti naprostá tma. „Kdyby za tebou přišel poddaný a prosil tě o pomoc, anebo kdybys slíbil jednomu poddanému, že mu něco dáš, ale pak by přišel jiný poddaný a chtěl by, abys mu slíbil totéž... Co bys dělal?“ Svou otázku špatně podala a sama byla zmatená z toho, na co se chtěla zeptat. Jak jí mohl poradit, když mu nebyla ani schopna vysvětlit, o co jí jde!

„Nemůžeš dát druhému člověku to, co už jsi slíbila prvnímu,“ konstatoval suše Geoffrey. „Takový je zákon.“

„Vždycky nějaký zákon,“ odsekla Elizabeth.

„Bez zákonů bychom se chovali jako zvířata,“ oponoval Geoffrey a zív. „Proč si namáháš svou hlavu kvůli poddaným?“ zeptal se.

„Protože sliby a slavnostní přísahy... je kvůli nim tolik zmatků,“ dodala šeptem.

„To proto, že jsi žena,“ řekl Geoffrey a snažil se o neutrální tón, aby nepoznala, že jí hodil návnadu.

„A ženy nejsou schopné chápat, nebo co?“ zeptala se Elizabeth. Jak ležela vedle něho, napnula tělo a čekala, co odpoví.

„Ne, nejsou,“ řekl Geoffrey a čekal, že se rozzuří. Když dál vedle něho nehybně ležela, začal se smát a dodal: „A co se koní týče...“

Pochopila, že ji chce zase škádlit. Klidně mu odpověděla a povzdechla si. „Vždycky musíš být ke mně hrubý.“

Geoffrey jí odpověděl mocnou salvou smíchu. „Já že jsem k tobě hrubý? Je to úplně naopak a ty to dobře víš!“ řekl ostře a přitáhl ji k sobě. „Dost řečí, ženo. Jsem unavený. Zavři oči a spi.“

„Takže muž se po chvílce milování tak unaví, že pak musí hodiny prospat, aby zase nabral sílu. Zatímco žena...“

Geoffrey ji přerušil v myšlenkách i slovech tak, že ji silně políbil a pak nechal hlavu vedle její.

„Sladké sny,“ zašeptala, když zavírala oči.

„Mé sny právě skončily,“ zašeptal Geoffrey nad její hlavou. A byly skutečně nádherné, pomyslel si pro sebe a s úsměvem usnul.

Geoffrey vstal s prvním ranním rozbřeskem. Rychle se oblékl a než vyšel z komnaty políbil Elizabeth jemně na čelo. Nechtěl, aby se vzbudila, protože pak by jí musel vysvětlovat, kam jede a proč.

Roger a padesát vojáků už byli v sedlech a čekali na něj. Geoffreymu trvalo ještě dalších pět minut, než s Elslowem prošli plány, a pak celý průvod vyšel ze vrat. Z Geoffreya se stal opět bojovník, který táhl do boje.

Ačkoliv se Geoffrey choval tiše, Elizabeth procitla v okamžiku, kdy se za ním zabouchly dveře. Přistoupila z oknu ložnice a sledovala, co se děje na nádvoří. Když vojáci opustili hrad, začala se oblékat. Hammond s dalším mužem, který se jmenoval Tobíáš, čekali s koňmi za zdí. Elizabeth věděla, že si bude muset pospíšet, pokud nechce, aby si všichni na hradě všimli, že odjíždí. Oděla se do tmavě modrého roucha, vlasy svázala do uzlu a zahalila se do dlouhé pláštěnky, ačkoli počasí bylo hezké, takže by se bez ní obešla. Přes hlavu přetáhla kapuci, aby ji nikdo nepoznal. Dýku, šípy a luk měla ukryté ve svém vaku pro případ, že by jim po cestě hrozilo nebezpečí.

Vydala se stejným směrem jako v den, kdy byli vyvražděni její příbuzní, dolů po ukrytém schodišti a ven bočními vraty, přes prázdné nádvoří, kolem stáje k dalším vratům proti zdi.

U zdi byl přistaven žebřík, který tam postavil Hammond předchozí noci, a Elizabeth se nemusela ani moc namáhat a byla nahoře. Hammond stál dole a pevně držel druhý žebřík, po němž Elizabeth slezla dolů.

Společně se rozjeli stezkou do lesa, schováni mezi stromy.

Elizabeth je vedla zkratkou, kterou znala. Mohla se tak alespoň soustředit na nějakou činnost. Ve svém podvědomí však zůstávala neklidná a ke konci dne, kdy neměla jedinou přestávku ani na jídlo a vodu, byla velmi vyčerpaná.

Utábořili se dobré dvě hodiny před setměním v hustém tmavém lese. Byli jenom hodinu cesty od panství jejího švagra, a zatímco Tobiáš hlídal koně, Hammond otevřel pytel z hrubé jutové tkaniny a začal rozdělovat jídlo.

Elizabeth snědla jenom kousek ztvrdlého chleba. Byla tak unavená, že nepronesla ani slovo. Nerozdělali ani oheň, u něhož by se mohli ohřát, protože nechtěli riskovat, že by je někdo zpozoroval. Se setměním se začal plížit chlad, který Elizabeth přinutil zachumlat se do pláště.

Odpočívala opřená o strom. „Má paní,“ vyrušil ji Hammond, „jsme blízko svého cíle. Možná až si trochu odpočinete, mohli bychom pokračovat v cestě a dojet k vašemu švagrovi ještě před půlnocí.“

Elizabeth nebyla schopna sloužícímu ani odpovědět, jenom zakroutila hlavou. Hammond si domyslel, že je příliš unavená, aby mohla jet dál. Oznámil jí tedy, že si vezme první hlídku. Elizabeth přikývla a zavřela oči. Prožívala duševní muka a někde v sobě uvnitř prohrávala válku, kterou se sebou celý den vedla. Ačkoli se snažila sebevíc, nemohla uchránit svou mysl před pocity viny a výčitek, které se v ní usadily.

Snažila se přesvědčit samu sebe, že to, co udělala, nebylo špatné. Ale bylo, přiznala si nakonec. Bylo to velmi špatné. V zoufalství si pomyslela, jaký je blázen, když si po celou dobu něco nalhávala. Včera v noci to ve svém srdci věděla, proto usilovně sváděla svého muže. Tak jsem si přála, aby mu bylo se mnou bylo dobře! pomyslela si. Věděla jsem, že ho budu muset brzy zradit. Ale teď vím, že to nemohu udělat. Nemohu, opakovala si v duchu. Odpuť mi, otče, odpuť, ale budeš muset počkat, tak jako já musím čekat, protože nemohu jít proti vlastnímu muži. Dala jsem

mu svou důvěru a on pomstí tvou duši. Musím se spokojit s jeho slibem, že vykoná pomstu. Dal mi svůj slib, a i kdyby to mělo trvat dvacet let, musím počkat.

„Hammonde!“ Její silný šepot ho polekal. Přikradl se k ní po kolenou a v obličeji se mu zračil strach.

„Něco jste slyšela?“ zašeptal polekaně. Mrkl jedním okem za sebe, studoval husté stromy před sebou a meč měl připravený. „Mám obavy, že už neslyším tak dobře jako kdysi,“ přiznal po chvíli. „Už vás nemohu tak dobře ochraňovat jako dříve, má paní.“

„Ne, Hammonde, nenamáhej si uši. Nic jsem neslyšela,“ odpověděla Elizabeth a chlácholivě ho poplácala po rameni. Hammond se otočil zpátky k ní, zíral na ni s podmračeným výrazem a vypadal zmateně. Elizabeth se na něho usmála. Svůj líbezný úsměv použila jako prostředek k tomu, aby ho přemluvila. „Myslíš si, že bychom se mohli dostat na místo, kde jsme byli tak před hodinou? Mohli bychom tam dojet, než nás dostihne tma?“

Hammond se opřel dozadu, otevřel ústa údivem a pak je zase zavřel.

„Nerozumím vám, paní,“ přiznal se. „Chcete se vrátit zpátky na Montwright?“ V jeho hlase byla jiskřička naděje, což přimělo Elizabeth, aby sklonila hlavu. Zastyděla se. Svým nerozvázným činem postavila jak Hammonda, tak Tobiáše do nelehké situace vůči jejich novému pánovi, baronu Geoffreyovi. Neuvědomila si předtím, že jejich další osud může záviset na její neposlušnosti. Byla sobecká, myslela jen na sebe a byla posedlá touhou pomstít se.

„Hammonde, co jsem chtěla udělat předtím, to znamená jet k Rupertovi, bylo špatné. Uvědomila jsem si to až teď. Bylo by neloajální vůči mému muži, kdybych své obavy přenesla na svého švagra. Je mi velmi líto, že jsem svou pošetilostí uvrhla tebe i Tobiáše do nebezpečí. Modlím se teď za to, abyste mi odpustili.“

Než se Hammond zmohl na odpověď, Elizabeth stála na nohou. „Pojďme tedy, pokusíme se urazit tu dálku, dokud je ještě nějaké světlo.“

Hammond ulehčeně zavřel oči. Jeho paní byla konečně zase při smyslech. Byl si jistý, že jeho modlitby k Všemohoucímu jí

pomohly, a na důkaz díkůvzdání se pokřičoval. Pak už byl zase mužem činu a rychle osedlal koně.

Uháněli lesem tak dlouho, dokud jim na cestu svítily paprsky světla. Odložili opatrnost stranou kvůli spěchu, takže se ani nenamáhali jet bočními cestami. Elizabeth byla první, která uviděla v dálce před nimi jezero. Zpomalila a zavolala na Hammonda: „Myslíš, že bychom tu mohli zůstat na noc?“

Hammond chtěl říct ano, protože si všiml, že místo skýtá několik dobrých úkrytů, v nichž by mohli být bezpeční. Náhle však před sebou uslyšeli dusot koňských kopyt. Elizabeth se vyděsila a její kůň také. Z obličeje se jí vytratila barva a nejasnými příkazy svou kobytku mátla. Pobízela ji koleny, ale zároveň ji držela zpátky, neboť otěže přitahovala k sobě. Ubohá kobyłka byla z chování své paní tak zmatená, že se začala vzpínat. Elizabeth ztratila spoustu drahocenných minut tím, že se snažila koně uklidnit a znovu ho ovládnout.

„Jed'te k jezeru,“ křikla na Hammonda a Tobiáše. „Dojedu vás.“ Tobiáš se dal do rychlého cvalu, ale Hammond zakroutil hlavou. Vytáhl svůj meč, a zatímco Elizabeth uklidňovala koně, čekal. Teď už ale bylo příliš pozdě a Hammond začal věřit tomu, že nadešla chvíle, kdy musí on i jeho paní zemřít.

A pak se v zákrutu objevilo vojsko se svým vůdcem, který do Elizabeth téměř vrazil. Elizabeth stáhla koně dozadu, přitom jí kapuce sjela na ramena. Koutkem oka pohlédla na muže, který zablokoval její cestu. Geoffrey! Pomodlila se ke všem svatým, to byl její muž! Elizabeth málem spadla z koně, když ho poznala, ale na druhé straně si oddychla.

Geoffrey nemohl věřit svým očím. I když několikrát zamrkal, obraz Elizabeth byl jasný. Byla to jeho žena! Zde, v lese a jenom s jedním starým sluhou, který ji má chránit! Cožpak se zbláznila? „Elizabeth?“ uslyšel se, jak ji volá, a sotva poznával svůj hlas.

„Můj bože, můj pane,“ zašeptala Elizabeth měkce několikrát za sebou.

„Elizabeth!“ tentokrát její jméno doslova zařvala jeho ryk znovu poplašil její klisničku. Roger přispěchal, aby ji zklidnil, za což mu byla Elizabeth velmi vděčná. Její muž to nemohl učinit, protože to vypadalo, že není schopen jediného pohybu.

Elizabeth byla ráda, že už není sama s Hammondem a Tobíášem. V Geoffreyově pohledu bylo daleko víc než úlek. Zjistila, že je velmi nervózní. Otočila se na jeho doprovod a snažila se předstírat, že se vůbec nic neděje. Všechno bylo v naprostém pořádku. „Dobrý večer, Rogere. To byl ale dnes krásný den, že?“

Zdálo se, že tato věta Rogera naprosto ohromila. Otevřel ústa, chtěl něco říct, ale nevěděl, co byl to mělo být. Pak se začal chechtat na plné kolo, a bůh mu byl svědkem, že se nemohl udržet.

Elizabeth se také usmála a rukou si shrnula vlasy z obličeje. Dávala si velký pozor, aby se nedívala jinam než na svého muže, a čím dál víc se na něho usmívala. Jako nějaký prostáček, napadlo ji. „Omlouvám se, můj muži, že jsem přerušila tvou jízdu,“ pronesla. „My teď půjdeme svou cestou. Bůh tě provázej,“ dodala.

Věděla, že to moc nepomůže, ale nakonec, žádnou jinou omluvu neměla, pomyslela si. Chopila se opratí a pobídla koně do cvalu. Doufala jenom, že svého muže dostane pryč od vojáků, takže až ji bude chtít zabít, nebude je sledovat velké publikum.

Kůň se ale při pobídce ani nehnul. Než ho stačila pobídnout znovu, Geoffrey připevnil k jejímu koni svou oprat' a přitáhl si ji k sobě jako rybář rybku na krátkém prutu. Tak, a teď mě zabije, napadlo Elizabeth. A vlastně pro nic za nic.

Silné zahvízdání jejího jestřába nad skupinkou lidí přimělo Elizabeth, aby se podívala nahoru. „Rogere,“ uslyšela svého muže. „Myslím si, že bys měl paní ochránit před tím dravcem.“

Elizabeth se podívala zpět na Geoffreyho a zamračila se. „Můj jestřáb mi neublíží,“ řekla a pohlédla znovu na oblohu. Když viděla, jak její miláček opisuje kruhy, zamračila se.

„Vždyť se chová, jako by tě chtěl napadnout,“ poznamenal Geoffrey. Jeho hlas byl měkký, ale nebyl ještě schopen zakryt zlost.

Elizabeth se podívala na svého muže. Oči měla rozšířené strachem.

„Geoffrey, ráda bych ti to vysvětlila,“ zajíkla se.

„Neboj se, na to budeš mít dost času,“ odsekl Geoffrey a měl co dělat, aby se ovládl a nezmáčkl ji pod krkem. Kdyby se jí nyní dotkl, určitě by jí ublížil. Musí počkat, až se uklidní. Elizabethinu pozornost upoutal další skřek na obloze. Sledovala jak jestřáb dělá

další kruhy a další. Pak řekla, skoro jakoby pro sebe: „Geoffrey, něco se děje, jinak by se ke mně určitě snesl.“

„Jedeme!“ Příkaz jejího muže přerušil ticho. Přitáhl Elizabeth do svého sedla a opatě její kobyly hodil Rogerovi. Ostruhami popoháněl svého hřebce a Elizabeth se křečovitě držela, aby nespadla. Zavřela oči a schovala svůj obličej na jeho hrudi v obavách, že ji poškrábou větve. Její muž však na to také myslel, proto ji zakrýval štítem.

Když se dostali k jezeru, Geoffrey se zastavil. „Jamesi, vezmi si dva lidi a jeď zpátky k silnici. Dobře se schovej a hlas mi, kdo projde.“

Geoffrey pozoroval, jak tři jeho vojáci mizí mezi stromy v hustém listoví, a pak se opět věnoval své ženě. Pořád se ho ještě pevně držela. Geoffrey ji uchopil za vlasy a obrátil obličejem k sobě. Měl ji přímo před sebou. Věděl, že ji to bolí, protože si skousla spodní ret, a cítil, jak se třese. Kdyby jen tušila, jaká muka kvůli ní před chvílí prožíval!

„Až dojedeme domů, zavřu tě do pokoje a zahodím klíče,“ přísahal jí tichým hlasem. Z výrazu jeho obličeje Elizabeth usoudila, že to bezpochyby udělá.

„Nebudu si stěžovat,“ zašeptala. „Ať už se rozhodneš provést se mnou cokoli, plně si to zasloužím a nebudu naříkat, ačkoli bych ti to raději nejdřív všechno vysvětlila,“ dodala pokorně.

Geoffreyho její kajícínost nedojala. Byl ještě příliš rozzloben.

„Proboha, proč jsi vůbec tady?“ zeptal se.

„Byla jsem na cestě k Rupertovi,“ přiznala se Elizabeth. Za to, že se poctivě přiznala, vysloužila si další silné zatahání za vlasy a bolestí se skoro pustila do pláče.

„Máš štěstí, že jsem tě zastavil,“ řekl Geoffrey chraplavě. Trošku uvolnil sevření, neboť viděl, že má slzy v očích, ale jeho vztek nevymizel.

„Vždyť jsem byla na cestě domů,“ řekla Elizabeth.

„Viděla jsi Ruperta?“ zeptal se nevěřičně a přistihl se, že ji zase silně tahá za vlasy.

„Ne,“ odpověděla Elizabeth. „Geoffrey, ubližuješ mi. To bolí. Pust' mě a já ti všechno vysvětlím,“ prosila.

Geoffrey poslechla zmírnil sevření. „Čekám,“ řekl. Jeho obličej byl jako maska a Elizabeth cítila, že se ještě stále zlobí.

„Je to pravda. Chtěla jsem jet za Rupertem, ale rozmyslela jsem si to. Bylo by to neloajální vůči tobě. A tak jsem se otočila a spěchala domů. Proto jsme se tady náhodou setkali.“

„Byla bys neposlušná, ne neloajální,“ opravil ji Geoffrey.

Sundal ruce z jejích ramenou a viděl, že se mu třesou. Kdyby došla až k Rupertovi, bylo by to pro ni, jako kdyby se dostala do jámy lvové. Každý den až do konce svého života bude děkovat bohu, že se tak nestalo.

„Ne, Geoffrey, bylo by to i neloajální.“ Elizabeth pronesla doznání bolestným zašeptáním.

„Pane bože, pomoc mi,“ zakoktal Geoffrey. „Vždycky musíš říkat něco opačného než já.“ Zakroutil hlavou a čekal na její odpověď.

„Nešla jsem za Rupertem jenom kvůli tomu, abych mu pomohla v době, kdy to velmi potřebuje. Ne, mé motivy byly sobecké a hříšné, Geoffrey. Už jsem nedokázala být trpělivá a čekat, až něco uděláš, a rozhodla jsem se, že pověřím pomstou jeho. Myslela jsem si, že mu řeknu o Belwainovi, a věřila jsem, že Rupert se ve svém žalu nebude ohlížet na zákony... a že půjde za Belwainem a přiměje ho k doznání.“

Po tvářích jí začaly stékat slzy a Elizabeth je neohrabaně stírala jako malé dítě. Podle manželova výrazu poznala, že ho její přiznání ještě více rozzuřilo. Choval se jako nepřítel. Elizabeth se rozplakala, protože si uvědomila, že je příčinou jeho rozčilení a útrap. „Jsem vinna, protože jsem neposlušná, neloajální a nejsem dost trpělivá. Přiznávám se ke každému svému hříchu, a za to si ustřihnu své vlasy a budu na pokání nosit po celý rok rolnický háv. Geoffrey, včera v noci jsem si uvědomila, že nebudu moci provést svůj plán. Dala jsem ti svou důvěru. Kdybych šla za Rupertem, dala bych tím najevo, že už ti nedůvěřuji. Byla jsem tak zmatená, nevěděla jsem, co mám dělat. Přísahala jsem své rodině, že pomstím jejich smrt... ale pak jsem přísahala také tobě... a najednou jsem nevěděla, který slib je důležitější. Ach, Geoffrey, já už se nemohu déle mstít. Belwainova smrt nevrátí život mým příbuzným. Neustálá touha a myšlenky na pomstu se přičií mé povaze, už nemohu dál...“ Utírala si tváře lemem pláštěnky a toužebně si přála, aby její muž něco řekl. Ať na ni třeba křičí, hlavně ať jí dá najevo, že náklonnost k ní nebyla nějak zničena.

„Pokud se rozhodneš, že nebudeš chtít dokázat zradu mého strýce, nebudu ti to vyčítat.“

Geoffrey mu hodnou chvíli trvalo, než se uklidnil. Skoro se třásl při myšlence, jak málo stačilo, aby ji ztratil. Aniž to tušila, mohla se ocitnout v obrovském nebezpečí! Asi to je jeho vina, přiznal si. Ano, je za to zodpovědný.

Kdyby nebyl býval tak tvrdohlavý, kdyby nebyl býval tak posedlý myšlenkou učít ji, kde je její místo, učít ji poslušnosti, nebylo by k tomu došlo. A teď se ona přiznává, že byla na cestě k jinému člověku, který měl bojovat za její případ. Jak se mohla opovážit? V duchu byl rozčilen. Dala mu přece svou důvěru. Ano, bylo to od ní neloajální, jak myšlenkou, tak i činem. Ještě se k tomu problému vrátí, ale později. Musí o tom přemýšlet. Nebylo by moudré unáhlit se a vyřknout rozhodnutí, které by pak nemohl změnit. Ano, potřebuje čas... čas a klid. A také být bez své ženy, aby mohl uvažovat.

„Elizabeth, za tím vším byl Rupert.“

Nerozuměla, co jí říká. Nepochopila to hned. Pak zakroutila hlavou, jako by se zdráhala souhlasit s tím, co právě slyšela. Ne, byl to přece Margaretin manžel! On by to neudělal. To by nemohl udělat...

„Teď se schovává, dokud se mu nezahojí rány od dýky,“ řekl Geoffrey a viděl překvapení, jež se zračilo v jejím obličejí.

Na to, aby něco řekla, byla Elizabeth příliš ohromena. Ohavnost celé situace byla pro ni příliš velkým soustem. Bylo velmi těžké o něčem takovém jen uvažovat.

Geoffrey seskočil s koně a sundal ji dolů na zem.

„Říkám ti pravdu. Řítila by ses do pekla, a než bys na to přišla, bylo by příliš pozdě.“

„Jak jsi to zjistil?“ zeptala se po chvíli.

„Hned, jakmile jsi mi řekla o tom, co se stalo, jsem podezřívával Ruperta. Skutečnost, že onemocněl náhle v okamžiku, kdy měl doprovodit svou ženu na Montwright, se mi zdála podezřelá. Zasel semínko pochybností v mé hlavě. Pak přijel Elslow a řekl mi, že Rupert byl jedním z vůdců povstalců proti Williamovi. Rupert ale neví, že Elslow by ho mohl nazvat zrádcem. Konečný důkaz přišel ale od posla, od toho prvního. Jeden ze sloužících, se kterým Rupert špatně zacházel, se prořekl, že Rupertovy rány se hojí velmi

pomalu. Tahle drobná zprávička a k tomu skutečnost, že Rupert odmítl odpovědět na mou výzvu... Ano, Elizabeth, on je strůjcem zločinu. Na to bych vsadil svůj život.“

„Bože můj dobrý, on zabil Margaret,“ zašeptala. „A ty jsi právě jel za ním, abys ho usvědčil. Snažil ses skoncovat s mou noční můrou, a tedy i s mým trápením. Geoffrey, já...“

„Ano, jel jsem za ním, abych ho vyzval k doznání, to ano,“ řekl Geoffrey. Jeho hlas zněl tvrdě. „Ale nebylo to proto, abych ukončil tvé trápení, ženo. Pokud si myslíš, že ty jsi byla příčinou mých velikých obav, pak si přikládáš mnohem větší cenu, než ve skutečnosti pro mě máš. Rupert napadl, co patřilo mně, a tvůj otec byl mým věrným poddaným. Montwright je sice má nejmenší država, ale já chráním vše, co mi patří. Jsem loajální vůči všem, kteří mi dají svou důvěru. Tvá noční můra je tvá vlastní noční můra, Elizabeth, a se svým trápením se musíš vypořádat sama. Myslíš jenom na sebe. Jsi sobecká a pošetilá, a to je jedna z nejnebezpečnějších kombinací.“

Geoffrey si byl vědom, že jí svými tvrdými slovy ubližuje, ale byl příliš rozčilený, než aby svá slova vzal zpět. Sama právě přiznala, že byla neloajální. A navíc se svou naivitou vystavila nebezpečí.

„Jakou mám cenu, Geoffrey?“ zeptala se mírně. Její otázka ho velmi překvapila. Očekával, že se rozzlobí, ale místo toho byla pokorná. Přistihl se, že je zklamaný, a musel si přiznat, že toužil se s ní pohádat. Delší dobu ji pozoroval a viděl před sebou ženu s hlavou vztyčenou. V jejím postoji byla hrdost, ale v jejím pohledu nebyl náznak arogance nebo zlosti. Geoffrey se jí zadíval do očí, ale mohl tam vyčíst jenom porážku ... ano porážku a lítost.

„Teď se mě na to neptej,“ odsekl Geoffrey. „Mohl bych říct něco, čeho bych později litoval. Ty mě umíš rozčítit tak jako nikdo jiný.“ Geoffrey složil ruce za záda, a řekl: „Nechceš se mnou bojovat, ale nemohu si pomoci, tvé motivy mě šokují. Doufám, že si uvědomuješ, že tentokrát jsi zašla příliš daleko.“

Elizabeth jeho osočování odmítla. Už nebyla schopna snášet další příval tvrdých slov. „Proč Rupert?“ zeptala se, aby změnila téma. „Také chtěl Montwright?“

„Myslím si, že ne,“ řekl Geoffrey. „Chtěl způsobit rozruch.“

„Margaret ho tak milovala,“ řekla Elizabeth a zakroutila nevěřičně hlavou, „a on ji zabil.“

Roger je přerušil výkřikem. „Muži se vracejí, Jestřábe.“ Geoffrey i Elizabeth se otočili.

Voják jménem James seskočil z koně a spěchal ke svému baronovi. „Přijíždějí touto cestou a převyšují nás v poměru tři na jednoho.“

„Rupert?“ zeptala se Elizabeth svého muže. Začala se třást a nedokázala chvění zastavit.

Geoffrey neodpověděl. Vzal Elizabeth do náruče a nesl ji ke koni. Vysadil ji do sedla a zavolal na Rogera. „Dohlédni na její bezpečnost.“ Pak vytáhl z pochvy meč, odvrátil se od ní a začal udělovat svým mužům příkazy.

Slunce pomalu zapadalo a vrhalo měkké oranžové světlo na jezero. Ještě půl hodiny a lesy budou v naprosté tmě. Roger vedl Elizabethinu klisnu pryč od vody mezi dva vysoké stromy. Pak posunkem přivolal Jamese a další dva muže a v okamžiku byla Elizabeth obklopena jezdci na koních.

„Buďte jí pořád po boku,“ přikázal Roger a muži svorně přikývli. „Vím dobře, že budete,“ opravil se Roger, když si uvědomil, že je svým rozkazem urazil. Než by dovolili, aby jejich paní bylo ublíženo, raději by zemřeli. Stejně jako on.

„Bůh tě ochraňuj,“ zašeptala Elizabeth Rogerovi. Přikývl a vydal se k jejímu muži. A ty ochraňuj mého muže, dodala pro sebe.

Rebely už bylo slyšet v dálce. Přes husté lesy přijížděli rychle a hlasitě. Řítí se k vodě, aby naplnili své vaky, napadlo Elizabeth. Ale mýlila se. V jednu chvíli to byl dunivý zvuk kopyt koní cválajících do kopce, a v další už vřava a zmatek bitvy. Nepřátelé dojeli na mýtinu se zbraněmi tasenými k boji. Geoffrey a jeho muži neměli čas je překvapit a navíc, jak řekl James, nepřítel je převyšoval počtem.

Jakmile válečný ryk začal, jezdci, kteří ji hlídali, vytáhli štíty, aby Elizabeth ušetřili pohledu na bitvu.

Mohla tedy jen slyšet výkřiky a železný zvuk mečů narážejících o sebe. Představila si, jak je Geoffrey zraněn nebo zabit, a zakryla si oči rukama. Pak už to nemohla déle vydržet. Strčila do vojáka, který jí stál ve výhledu a požádala ho, aby sklonil svůj štít. Musela zjistit, co se děje na bitevním poli a zda je její muž v pořádku.

Stromy a zapadající světlo ji dobře skrývaly, takže voják s jejím požadavkem souhlasil.

„Potřebují tvou pomoc,“ řekla, když viděla množství nepřátel. „Běž a pomoz jim,“ požádala Jamese. „Neboj se, nic se mi nestane. Na ochranu mi stačí jeden z vás.“

Jamese nebylo třeba více pobízet. Nemohl se dočkat boje a souhlasil s Elizabeth, že jejich vojáci potřebují pomoc. Nechal jednoho u Elizabeth na stráži a se dvěma dalšími se vydal s válečným pokřikem ze svahu dolů.

Elizabeth sledovala, jak její muž zápasí s protivníkem. V okamžiku, kdy rána minula jeho žaludek jedním o pár centimetrů, zadržela dech. Když nakonec útočníka srazil, ulehčeně si oddechla.

Mezitím jejího muže napadli další dva, jeden s oštěpem a druhý s válečnou sekerou. Pro Geoffreyho bylo hračkou oba zabít.

Její pozornost nyní upoutal Roger, který bojoval se dvěma muži hned na kraji jezera. Viděla, že k nepřátelům se přidali další dva, a uvědomila si, že Roger už nemá žádné místo, kam uhnout. S hrůzou pozorovala, zda mu někdo nepřijde na pomoc, a pak si vzpomněla, že má s sebou luk a šípy. „Běž stranou,“ přikázala svému ochránci. Nasadila šíp do tětiny, zacílila a do poslední minutky váhala, zda má vystřelit. Modlila se, aby se rebel nepohnul a aby jí bůh odpustil, že musí zabít. Šíp prosvištěl vzduchem a zasáhl zátylek povstalcovy hlavy. Rychle se pomodlila za odpuštění a zároveň bohu poděkovala za přesnost a také za to, že rebel byl tak hloupý a nevzal si přílbici. V mžiku se připravila na další výstřel. Tentokrát se šíp zabodl do šíje druhého rebela, který padl na kolena a křičel bolestí v agonii. Elizabeth si řekla, že ho vůbec nelituje, jinak by on zabil Rogera. Její mozek ale nemohl obelhat žaludek, udělalo se jí nevolno.

Roger se podíval dolů na rebela, který před ním padl na zem, a všiml si, že mu z krku trčí šíp. Zvědavost, odkud šíp přišel, stála Rogera málem život. Třetí rebel využil výhody z Rogerovy chvilkové nepozornosti a řítil se na něho.

Čas nedovolil Rogerovi víc než zachytit štítem oštěp a odrazit jej do vzduchu. Nebyl zraněn, ale ztratil rovnováhu a spadl po zádech do jezera. Rebel se okamžitě otočila zaútočil.

„Utopí se,“ zakřičel voják, který měl na starosti ochranu Elizabeth. „Brnění ho stáhne pod vodu.“

„Neutopí se!“ zakřičela nesouhlasně Elizabeth. Její zrak zaletěl ke Geoffreymu. Ten ale nemůže nic dělat, uvědomila si, když viděla, jak její muž bojuje s několika nepřáteli, kteří ho obklopovali.

„Máš provaz?“ vyhrkla Elizabeth. Voják přikývl. „Skoč do vody a přivaž ho Rogerovi kolem pasu. Spolu ho budeme schopni vytáhnout,“ přikázala mu.

„Ale já mám také brnění,“ namítl voják. „Moc platný vám nebudu.“

„Tak to udělám já,“ rozhodla se v mžiku Elizabeth. „Pospěš si. Jedme spolu k jezeru a ty podržíš konec provazu. Až ucítíš trojitě škubnutí, vytáhneš Rogera na hladinu. A nehádej se se mnou,“ zakřičela na něho, když viděla, že chce protestovat. „Můj muž by s tím souhlasil.“

Nedala vojákovi čas, aby o jejím návrhu začal uvažovat, a hnala svého koně k jezeru. Seskočila dolů a uchopila provaz. „Drž silně,“ řekla, hluboce se nadechla a potopila se do vody. Dno bylo hlouběji, než původně odhadovala, ale našla Rogera skoro okamžitě. Šťouchla ho do ramene, ale nereagoval. Modlila se, aby nebylo příliš pozdě. Chvatně udělala zátažný uzel kolem jeho pasu. Nebylo to snadné, protože bahno bylo husté a kluzké, takže dostat provaz kolem rytířova těla se zdálo téměř nemožné. Z námahy ji začaly bolet plíce, ale nevzdávala se. Jakmile zajistila uzel pod těžkým brněním, škubla třikrát za provaz a plácla Rogera do ramene. Čekala ještě chvíli, ale když už jí docházel dech, odrazila se a vyplavala k hladině.

Když vojákovi jezera ucítil škubnutí provazu, začal se svým ořem couvat a během pár okamžiků vytáhl bezvládné Rogerovo tělo z vody ven.

Jakmile se Roger dostal na vzduch, rozkašlal se a z plic mu vyhrkl proud vody.

Elizabeth ho ale neslyšela. Potácela se na kraji jezera a plakala. Její námaha byla zbytečná, přišla příliš pozdě. A teď je ubohý Roger mrtvý.

Geoffrey zvítězil nad protivníky, kteří se kolem něho nakupili, a právě se chystal na další, když zahlédl Elizabeth pár vteřin předtím, než se potopila do jezera. Zareagoval s téměř nadlidskou

silou. Zařval jako divoké zvíře a hnal za ní. Jeho muži mu přitom hlídali záda.

Vydešil se tak, že mu vhrkly slzy do očí. Zrovna se připravoval skočit do vody a Elizabeth vytáhnout, když najednou zahlédl, že je zpátky na hladině. Tělem mu projelo ulehčení, jaké ve svém životě nikdy nepoznal. Jeho nohy strachem a hrůzou zeslábly, že nebyl schopen chůze. Poklekl na zem, sklonil hlavu a v modlitbě vysílal k Bohu své díky.

Když ji uslyšel slabě plakat, síla a vztek se mu vrátily. Byl šťastný, že jeho žena žije, ale ve zlosti si říkal, že ji asi zabije. V mžiku vyskočil na nohy a zařval na ni. „Myslel jsem si, že ses utopila,“ ječel, když ji táhl z vody ven. „Myslel jsem si, že ses utopila,“ opakovala zatřásala s ní. Pak přestala přivínul ji k hrudi.

Elizabeth slyšela v jeho hlase strach a plakala ještě víc. „Ne, Geoffrey,“ vzlykala. „Jde o Rogera. Utopil se.“

Zdálo se, že jí muž nerozumí. Začal s ní znovu třást a křičel, co mu plíce dovolily.

Svým jednáním ji úplně zmátl. Pak zaslechla Rogera, jak kašle a plive, a znovu se rozplakala. „Není mrtvý, Geoffrey. Roger žije! Přestaň se už zlobit.“

„Jsi hloupá žena,“ štěkl. Pak ji znovu přitáhl k hrudi a řekl něco, co neslyšela, zase ji odstrčila opět s ní třásl jako zběsilý. Vypadalo, že neví, co chce, zabít ji, nebo hladit. Elizabeth bylo úplně jedno, že se za jejím mužem utvořil hlouček přihlížejících, kteří zvědavě sledovali výstup. Bez úspěchu si odhrnovala smočené vlasy z obličeje. „Vysvětlím ti to,“ vzlykala a přála si jedině: najít místočko, kam by si sedla a uklidnila se.

„Nic mi nebudeš vysvětlovat,“ zaječel Geoffrey a silně jí stiskl ramena. Znovu ji přitáhl k sobě a řekl měkkým hlasem: „Přestaň plakat, Elizabeth. Už je to pryč.“ Cítil, jak mu Elizabeth na hrudi přikyvuje. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnila přestal se třást. Bože můj, čím více dnů tráví s Elizabeth, tím více se chová jako ženská, pomyslel si s úsměvem a po tváři mu přeběhl výraz údivu. Zhlédl Rogera, celého zmáčeného, ale živého, a pospíchal k němu. „To byla moje hloupá a neposlušná žena, která ti zachránila život, Rogere. Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„Jsem jí velmi vděčný,“ odpověděl Roger. „Ale nesouhlasím s tím, že je hloupá, můj pane.“

Geoffrey se skoro rozesmál. Roger ukázal na muže ležícího na zemi za nimi a řekl: „Poznáváš ty šípy, můj pane?“

„Jsou moje,“ potvrdila Elizabeth a uvolnila se z objetí svého muže. „A neopovaž se na mě zase křičet, Geoffrey! Z tvého řevu mi praskají ušní bubínky. Měli nad vámi převahu a já jsem jenom udělala to, co bylo třeba.“

„Chránit tě, ženo, je mým úkolem a nikoho jiného,“ řekl Geoffrey na hranici totálního vyčerpání. „Riskovala jsi život.“

„Riskovala jsem svůj život,“ oponovala mu Elizabeth. Dala si ruce v bok, odhodila si vlasy z obličeje a dlouze se na něj zadívala. Byl to sežehující pohled. „Myslíš si, že ti patří?“ skoro drze se ho zeptala.

„Ano, patří,“ zařval Geoffrey. Teď měl on ruce opřené v bok, jeho postoj byl hrozivý. Svaly na bronzových stehnech, bojovně rozkročených, jí naháněly strach zrovna tak jako jeho ledový pohled.

Elizabeth se stáhl žaludek. V hádce se svým mužem se cítila velmi zranitelná, obzvláště když hráli takové divadlo před vojáky. Zdálo se, že nevědí kudy kam, kolem leželo plno mrtvých kamarádů a museli pomáhat zraněným. Styděla se, že jejich pán řve jako pomínutý. Jak je možné, že její matka na otce nikdy nezvýšila hlas? Nikdy se nemuseli hádat! Bylo to nepatřičné a nedůstojné. Hlavně se však její matka svým chováním nikdy nedostala do situace, v jakých se Elizabeth ocitala běžně.

Elizabeth spustila ruce podél těla. Svým postojem vyjadřovala zmatek a porážku. „Nemáš rozum,“ řekla Geoffreymu. Odvrátila se od něho a vydala se směrem k lesu. „Vůbec nepochybuji o tom, že bys mě nejraději spoutal v řetězech a nechal táhnout za svým koněm,“ mumlala k němu přes rameno.

Než se ale mohla nadechnout, její muž s ní škubla stáhl ji zpátky do náruče.

„Neopovažuj se ode mě vzdalovat, když s tebou mluvím,“ zašeptal ostře. Když uviděl, že se jí oči zase zalévají slzami, zatřásl s ní, ale své zuřivé sevření povolil.

„Tvůj nápad o řetězech má obrovskou výhodu,“ řekl jí a táhl ji směrem k lesu, „to bys možná zůstala tam, kde tě nechám.“

Elizabeth byla natolik rozumná, že věděla, že by bylo nejlepší jeho poznámky přejít mlčením. Ale nemohla si pomoci a musela se

znovu bránit. „Geoffrey, kdybych celý váš boj jenom pozorovala, tvůj věrný vazal a můj dobrý přítel Roger by byl mrtvý. Cožpak skutečně nevidíš, že můj čin přinesl něco dobrého?“ zeptala se a rozpačitě si kroutila prsty. Kdybych tak mohla zakroutit krkem jemu, aby to konečně pochopil, pomyslela si. „Je mi líto, že jsem přitom musela zabíjet. Nikdy předtím jsem nikoho nezabila a vím, že se za to budu navěky smažit v očistci. Ale ať se ti to líbí nebo ne, udělala bych to znovu.“ Začala zase nabírat a nenáviděla se za svou slabost. Bylo to jen kvůli tomu, že ji tak rozzuřil. A navíc byla strašně unavená. Kolem se už rozprostírala tmavá noc a Elizabeth, jak spěchala, aby se vzdálila z dosahu jeho hněvu, zakopla o kámen. Geoffrey ji chytil a zvedl do náruče. Schovala svůj obličej na jeho šíji a snažila se ovládnout pláč.

„Co mám s tebou dělat?“ zeptal se rezignovaně. „Podívej se na mě,“ přikázal jí. Když tak učinila, pokračoval: „Během jediného dne jsi tolikrát porušila svou poslušnost vůči mně, že se to nedá ani spočítat, a sama ses k tomu přiznala.“ Postavil ji na zem, obličejem k sobě, a dodal: „Zabil jsem muže, kteří si dovolili daleko méně.“

„Nejsem muž, jsem tvá žena,“ odpověděla Elizabeth a sundala jeho ruce ze svých ramenou.

„Ty na to, že jsi moje žena, zapomínáš daleko častěji než já,“ poznamenal Geoffrey.

Odvrátil se od ní a zavolal na svého rytíře. „Zůstaneme tu přes noc. Postarej se o můj stan.“ Otočil se zpátky na Elizabeth, všiml si, že se celá třese, a pomyslel si, že asi kvůli tomu, že se ochladilo. „Vypadáš jak zmoklé štěně a šaty na tobě nedůstojně visí. Najdi si svůj plášť a zahal se,“ řekl jí hlasem stejně studeným jako její šaty. Elizabeth zjistila, že už ani nemůže plakat. Bůh je mi svědkem, že se mi chce zase ječet! pomyslela si vzdorovitě. Pozorovala svého muže, jak se od ní vzdaluje a udílí příkazy napravo i nalevo. Kroutila jenom hlavou. A to jsem si myslela, že mu rozumím, pomyslela si zoufale. „Cha,“ zamumlala, než znovu pořádně kýchl. „Přisahám, že je to ten nejtvrdohlavější a nejbezohlednější chlap, který kdy chodil po tomto světě,“ chrčila ze sebe, jak si to vykračovala zlostně k lesu. „A to jsem si myslela, že bude schopen vidět můj čin i z té lepší stránky. Kdepak, on v tom nevidí nic dobrého, protože v něm není žádný soucit, pochopení, láska, nic. Jeho srdce je studené jako kámen!“ Čachtání v botách jako by

podtrhovalo každou kritickou poznámku, kterou pronesla na adresu svého muže.

„Paní?“ V jejích zlostně pronášených deklamacích ji vyrušil Rogerův hlas. Otočila se a viděla, že drží její plášť. „Dovedu si představit, že po tom, jak jste si zaplavala, jej budete potřebovat,“ řekl jí velmi jemně.

Přijala plášť a zahalila se do něj. Hned jí bylo tepleji a byla Rogerovi za ten pocit vděčná.

„Děkuji ti za tvou ohleduplnost, Rogere. A ty se cítíš po plavání dobře?“ zeptala se ho a snažila se, aby její hlas zněl vesele. Není třeba, aby její poddaný poznal, jak je jí mizerně, řekla si.

„Ano, dobře,“ odpověděl Roger. „A teď pojďme. Gerald už připravil stan pro Jestřába. Přichystám nějaké jídlo a postarám se o vaše pohodlí. Myslím si, že po dnešních událostech jste určitě vyčerpaná.“

„Připouštím, že jsem poněkud unavená,“ přiznala Elizabeth slabým hlasem. Kráčela vedle rytíře k tábořišti. Jak se blížili ke skupině vojáků, vypadal Roger nervózně. Několikrát se zastavil a otočil se k ní, než se rozhodl pokračovat dál v chůzi. Byl velmi tichý. Elizabeth znala příčinu jeho úzkosti, proto položila svou ruku na jeho paži.

„Rogere, jsi rád, že jsem tě vytáhla z vody?“ začala váhavě. Nečekala na odpověď a pokračovala. „Zároveň jsi však zklamaný, že jsem porušila pokyny svého muže. Trápí tě to, že? Proto se mračíš?“

Roger přikývla pak řekl: „Jsem vděčný, že jsem naživu a že jste mě zachránila. Dlužím vám svůj život,“ dodal vroucím hlasem.

Elizabeth přesně nevěděla, co by měla odpovědět. Kdyby souhlasila, že mu opravdu zachránila život a že by jí měl být vděčný, pak by neprojevila příliš ctnosti, uvažovala. Na druhé straně, kdyby popřela důležitost svého činu, nebylo by to čestné vůči němu... ani vůči ní samotné. Ještě horší by bylo, kdyby svůj skutek zlehčovala a mluvila o něm jako o druhořadé události dne. Tím by vlastně řekla, že poddaný má v jejím životě moc malou důležitost. K čertu s ctností, pomyslela si. „Udělal bych to znovu, Rogere, tvůj pán se nezlobí na tebe, že jsi byl zachráněn. Jenom se mu nelíbí mé nepatřičné chování. Ještě musíš vzít v úvahu, že moc neví, jaké je to mít ženu, neumí v tom chodit... a on...“

„Neobtěžujte se a neomlouvejte přede mnou svého muže,“ řekl Roger s úsměvem. „Už o tom se mnou mluvil a je nanejvýš vděčný, že jste mě zachránila.“

„To ti řekl?“ zeptala se udiveně. Tak proč se chová tak hloupě? pomyslela si, ale neopovážila se položit tuto otázku rytíři. Nebyl povinen jí vysvětlovat myšlenky a činy jejího muže.

Roger chytil Elizabeth za loket a sklonil k ní hlavu. „Zapalují ohně. Pojd'te, ohřejete se. Třesete se zimou.“

„Zapalují ohně? Není to riskantní?“ zeptala se a následovala ho ke skupince vojáků. „Nebudou Rupertovi muži...“

„Nedělejte si obavy,“ napomenul Roger Elizabeth tiše. „Váš muž dobře ví, co dělá. Vy mu jenom musíte důvěřovat.“

„Aha,“ reagovala okamžitě a zároveň se zastyděla, že se mohla tak hloupě ptát.

Kolem ohně, ke kterému ji Roger zavedl, postávalo v kroužku asi deset až dvanáct vojáků. Elizabeth nemohlo uniknout, že pokaždé, když se pohledem setkala s některým z nich, se usmívali, a pak sklopili zraky k zemi, jako by se ochotně podřizovali... nebo jako by byli v rozpacích. Elizabeth se necítila jistě a jejich chování ji zneklidňovalo. „Zdá se, že moje přítomnost je nějak zastrašuje,“ zašeptala Rogerovi rozpačitě.

„Mají k vám posvátnou úctu,“ odpověděl jí Roger šeptem a jemně jí stiskl loket.

„Úctu?“

„Ano, vaše odvaha na ně zapůsobila,“ usmíval se, když uviděl v jejích očích překvapení.

„Nikdy nepoznali ženu, jako jste vy, protože vy nejste jako ostatní ženy.“

„A to je pro mě dobře?“ zeptala se Elizabeth také s úsměvem. „Jistěže,“ vysvětlil jí Roger. „Výborně se hodíte k našemu vůdci,“ pronesl.

Jenže váš vůdce má poněkud jiný názor, pomyslela si Elizabeth. Rozhlédla se kolem, zda neuvidí svého muže, ale Roger ji jemně zatahal za loket, takže se myšlenkami vrátila zpátky k němu. Z jeho očí poznala, že se svými projevy vděčnosti a chvály ještě neskončil. „Je mi líto, že jste kvůli mně byla v takovém nebezpečí. Teď, když je to za námi, jsem moc rád. Budu každé ráno děkovat Bohu, že jste měla odvahu udělat to, co jste udělala.“

Všiml si, že jeho pochvala a projevy vděčnosti vyvolaly na jejím obličejí ruměnek, a musel se tomu pro sebe usmát. „Dokonce se budu modlit i za duše vašich rodičů, že byli tak prozíraví a naučili vás plavat. Protože i díky tomu jsem teď naživu.“ Nad svou poslední poznámkou se doširoka usmála Elizabeth se usmívala také.

Geoffrey právě přistoupil k Elizabeth zezadu, připlížil se nocí jako tygr na lovu za svou kořistí. Když zaslechl Rogerovu větu o tom, že je rád, že Elizabeth umí plavat, zjistil, že se mu to líbí. Jeho vztek byl na ústupu a převládly v něm něžnější pocity k jeho ženě. Měl sto chutí vzít ji do náruče a zanést do stanu. Vtom ale zaslechl její slova a veškerá dobrá snaha byla ta tam.

„Mám obavy, Rogere, že mí rodiče by byli z tvých modliteb na rozpacích. Jenom bůh ví, že neumím plavat. Zatím. Ačkoli, když se naučíš zadržet dech, nemůže to být až tak těžké...“

Rozzuřený Geoffreyův křik jí otrásl. Křečovitě se chytila za srdce, zapotácela se a narazila do svého muže.

„Geoffrey! Co se stalo?“ Tak se třásla strachy z jeho návalu vzteku, že skoro nebyla schopna vyslovit otázku.

„Už ani slovo,“ skřípavě odsekl Geoffrey, „ani slovo...“ Jeho vztek byl nový, vyklíčil náhle jako zrnko v úrodné půdě. Cítil, že se zcela přestává ovládat, a nebýt vojáků kolem, zřejmě by ji okamžitě zabil. Odnese ji do stanu a snad se mezitím natolik uklidní, že ji jenom uškrtí.

Napůl ji táhl, napůl nesl. Ve stanu ji hodil na matraci jako pytel brambor.

„Co jsem zase provedla?“ zeptala se Elizabeth a mnula si paži, kterou jí muž svíral. „Budu samá modřina a to všechno díky tobě, ne nepřítelům, Geoffrey. Vůbec si neuvědomuješ jakou máš sílu a jak to bolí,“ ukončila.

Geoffrey hned neodpověděl. Zapálil dvě svíce a sedl si před ni do tureckého sedu. Když pohlédla do jeho obličejí, přála si, aby svíce zhasly. Panebože, jak byl rozzuřený! O jeho vzteku svědčila i tepna pulsující na jeho šíji, která Elizabeth naháněla hrůzu. Udělalo se jí nevolno. Trošku se opřela dozadu o stan a připravovala se na další výbuchy a křik.

„Elizabeth, budeš na mé otázky odpovídat pouze ano, nebo ne,“ začal Geoffrey.

Překvapil ji jeho měkký, skoro něžný hlas, ačkoli viděla, že se mírně třese. Podívala se na něho. Co má v úmyslu, co to zase se mnou hraje? ptala se sama sebe. Obávala se, že Geoffrey je na pokraji dalšího výbuchu.

„Geoffrey, chtěla bych...“

„Jen ano, nebo ne,“ trval na svém Geoffrey a každé slovo tvrdě odsekával.

Elizabeth přikývla na důkaz souhlasu a čekala. Sledovala, jak se její muž několikrát nadechl. Pak si položil své obrovské dlaně na kolena.

„Nechtěně jsem vyslechl tvůj rozhovor s Rogerem,“ začal Geoffrey. Svému hlasu dodával klamného mírného tónu. „Možná jsem špatně rozuměl, ale mohl bych přísahat na Williamův meč, že jsem slyšel, jak jsi řekla, že neumíš plavat.“ Jeho hlas opět nabyl na intenzitě, a když se Elizabeth připravovala otevřít ústa, aby předešla dalšímu křiku, Geoffrey jí je zakryl dlaní.

„Odpověz mi. Umíš plavat, nebo ne?“

Protože jí Geoffrey ještě pořád držel ústa, byla schopna jenom zakroutit hlavou. Toto malé gesto ho znovu rozčílilo.

„Ty jsi skočila do vody a přitom víš, že neumíš plavat?“ zeptal se a nechtěl věřit svým uším.

„Měla jsem provaz a...“

„Jenom ano, nebo ne!“ Zařval svůj rozkaz hlasem, který otřásl stanem.

Vím, že v mých počinech není nic jednoduchého, pomyslela si Elizabeth a toužila mu vše v klidu vysvětlit. Ale viděla, že se s ním skutečně nedá rozumně mluvit. Protože od ní nechce slyšet celou pravdu, ať se tedy vzteká. „Ano,“ řekla a složila si ruce do klína.

U vchodu do stanu se ozvalo silné zakašlání. Geoffrey se otočil a zakřičel víc, než měl v úmyslu. „Vstupte!“

Roger nadzvedl okraj stanu jednou rukou a druhou rukou balancoval dřevěným podnosem. Aniž by pronesl slovo, položil podnos na zem mezi Geoffreyho a Elizabeth a vyšel ven.

Podnos byl přeplněný jídlem. Nabízel jim nakrájené plátky čerstvě opečeného masa, chléb, medové koláčky a jiné dobroty, ale jak Geoffrey, tak jeho žena neměli na jídlo ani pomyšlení. Roger se objevil znovu s pohárem a koženým vakem, ve kterém byla voda nebo víno, napadlo Elizabeth. Podívala se na vazala a usmála se.

„Děkuji ti, Rogere,“ řekla, když se otočil při východu ze stanu. I když jí neodpověděl, všimla si, že jemně přikývl.

„Poddanému se neděkuje za to, že plní svou povinnost, ženo,“ zamumlal Geoffrey. Vzal velký kus chleba, rozdělil ho na dvě poloviny a jednu podal Elizabeth.

„Proč ne?“ zeptala se Elizabeth. „Prokázal nám laskavost. Je slušnost mu poděkovat.“

„Není. Dělá jen svou povinnost, ženo. Všichni máme povinnosti, úkoly... tak to chodí,“ konstatoval důrazně. „Tím, že mu poděkuješ, naznačuješ mu, že někdy neplní své povinnosti k tvé spokojenosti. Takže pak bys mu musela děkovat po každé, když svou povinnost vůči tobě splní.“

„Proto jsem tě neslyšela nikdy nikomu poděkovat, jak svým mužům, tak ani mně!“ zamračila se Elizabeth a nemohla odolat pokušení neříct mu, že se vždy chvástá tím, jak je moudrý, ale ve skutečnosti se často chová jako hrubec. „Být vděčný někomu a poděkovat není slabost, Geoffrey,“ zdůraznila Elizabeth tichým hlasem. „A slabí zdědí tuto zemi,“ citovala větu, kterou si pamatovala z kostela.

„Pokorní!“ zařval Geoffrey. „Jsou to pokorní, kdo zdědí tuto zemi, ženo! Ale já nejsem ani slabý, ani pokorný a nemám nejmenší touhu zdědit tuto zem.“

„Nechtěla jsem ti vůbec naznačit, že bys mohl,“ zaprotestovala Elizabeth. „Jenom jsem ti chtěla říct...“

„Nech toho! Nepoučuj mě o něčem, čemu vůbec nerozumíš. Jenom bůh ví, jak mě dokážeš rozčílit. Kvůli tobě ztrácím trpělivost nesmírně rychle, a to od chvíle, kdy tě znám. V mém životě je na prvním místě kázeň. Kázeň! Víš ty vůbec, co to je? Je mi naprosto jasné, že tobě to slovo nic neříká, ale přísahám, že už to nebude trvat dlouho. Brzy bude konec tvým pošetilým činům, ukvapeným odpovědím... víš ty vůbec, jak je to nebezpečné? Kdybych na tebe náhodou nenarazil, nejspíš bys teď byla v Rupertových rukou. Uvažovala jsi o tom?“ zeptal se. Než stačila odpovědět, Geoffrey jí položil další otázku. „Kde bys byla teď, kdyby vojáka, který držel konec tvého lana, zabili?“

„Ty prostě jenom chceš ode mě slyšet, že jsem se chovala velmi pošetile,“ řekla Elizabeth a její hlas zněl velmi tiše.

„Nemusíš mi říkat, co už vím,“ opravil ji Geoffrey. „Řeknu ti jedno, ženo. To, co jsi udělala pro Rogera... dobrá, musím přiznat, že jsi prokázala odvalu. Ale co se týče tvých ostatních činů, ty byly vůči mně velmi neloajální...“ Geoffrey jako by nevěřičně zakroutil hlavou a dodal: „To je neodpuštělné.“

Jeho hlas byl příkrý a Elizabeth měla pocit, jako by nad ní právě vyřkl ortel. Zmocnil se jí obrovský zmatek. Jestliže to, co provedla, je neodpuštělné, jaká budoucnost ji čeká po Geoffreyově boku?

„Přiznala jsem se ti, že jsem šla za Rupertem, ale pak jsem si to rozmyslela, protože jsem pochopila, že by to bylo vůči tobě neloajální,“ odpověděla Elizabeth. „A ty mi to nemůžeš odpustit?“

„Ne,“ odvětil Geoffrey. „Byla jsi neloajální od okamžiku, kdy si opustila Montwright.“

„Možná máš pravdu,“ namítla Elizabeth. „Ale to, že jsem neloajální jsem mohla připustit až poté, co bych přišla k Rupertovi. Jenomže já jsem už byla na cestě domů, ne k němu, když jsme se náhodou potkali.“

„Pravda je, že tvé přiznání tě v mých očích do jisté míry omlouvá,“ připustil Geoffrey ostře.

„A ty ve svém srdci pro mě nenajdeš odpuštění?“ zeptala se Elizabeth. Cítila se zahanbena tím, že mu způsobila bolest, a uvědomovala si, že ho ranila. Zároveň ale věděla, že by nikdy nedovedl přiznat, že jí ublížil. Cítila obrovskou zlost, že je tak tvrdohlavý a neústupný.

„Nevím,“ připustil Geoffrey. „Něco takového se mi předtím nikdy nestalo. Pár lidí, kteří porušili svou loajalitu, jsem zabil. Po takovém hloupém prohřešku jsem už nikdy nikomu nedovolil, aby se pohyboval blízko mne.“

„Co tedy provedeš se mnou?“ zeptala se a snažila se, aby svůj hlas zbavila jakýchkoli emocí. Jejím muži se to dařilo.

„To, co se stalo, se nedá napravit,“ řekl Geoffrey. „Naučíš se povinností, které by měla plnit má žena, ale já už ti nikdy nebudu radit. V ničem,“ uzavřel. „Tvou první povinností... vlastně tvou jedinou povinností bude dát mi syny.“

„Nenapadlo tě, že jsem ti mohla o svých úmyslech jít za Rupertem lhát?“ nedala se Elizabeth. „Klidně jsem ti mohla říct, že jsem ho chtěla navštívit, abych mu poskytla útěchu v jeho žalu.“

„Kdybys mi lhala, poznal bych to,“ odpověděl Geoffrey a zamračil se.

„Abych byla k tobě upřímná, mám pocit, že jsem naše manželství přivedla k záhubě,“ odpověděla Elizabeth. „Je to tak?“

„Nevím. Musím o tom přemýšlet. Nejednám tak zbrkle jako ty.“

„Zatímco o tom budeš uvažovat, přemýšlej i o tom, co ti teď řeknu,“ řekla Elizabeth a snažila se o co nejlhostejnější tón. „Řekl jsi mi, že mi nemůžeš odpustit. Ted' ti říkám já, že ti nemohu odpustit. Dala jsem ti všechnu svou lásku, a přitom jsem věděla, že ty ji nemůžeš opětovat. Snažila jsem se tě plně chápat, a přitom jsem věděla, že ty se ani trochu nesnažíš chápat mě. Přiznala jsem ti, že můj slib důvěry zakolísal, ale to jenom proto, že jsem dala jiný slib dávno předtím, a to slib pomsty. Dala jsem ti své tělo a svou budoucnost, svou čest a své srdce, a ty zatím jenom mluvíš o kázni a o povinnostech. Odmítáš všechno to, co ti mohu dát, a vyžaduješ po mně něco, čeho se mi nejvíc nedostává. Tak tedy dobře, od tohoto okamžiku budeš mít poslušnost a plnění povinností. Lásku k tobě si nechám pro sebe a nebudu sdílet radost z ní s tebou. Nevím, jestli budu schopná tě přestat mít ráda, ale bůh je mi svědkem, že se o to budu snažit. Jsi muž, který si lásku vůbec nezaslouží, Geoffrey, a ve své každodenní modlitbě si to budu připomínat. Až se rozhodneš mi odpustit,“ řekla Elizabeth posměšně, „pak se možná i já rozhodnu odpustit ti za podceňování a znevažování všeho pěkného, co jsem ti dávala.“

„Dobrá, souhlasím,“ řekl Geoffrey stejně nahněvaně. „Dej mi pouze to, o co tě žádám, a budeme si rozumět. Šetři si svou lásku pro děti. Já ji nepotřebuji.“

Všichni svatí stáli při mě, že Geoffreyho vypudili ze stanu dříve, než jsem se rozplakala, pomyslela si Elizabeth. Nechtěla, aby viděl, jak se trápí. Kdyby uviděl její slzy, měl by další důvod obviňovat ji ze slabosti, což považoval za další špatný rys jejího charakteru. Dokud nepotkala Geoffreyho, neměla ponětí o vadách a špatnostech, které prostupují jejím životem. Vždycky byla vedena k tomu, aby hledala v lidech to dobré a přijímala je i s chybami. Geoffrey byl očividně veden k úplnému opaku. Učili ho, aby hledal chyby a útočil... Byl tohle jeho způsob uvažování? ptala se sama

sebe. Byla příliš unavená, aby se hlouběji zabývala svým postavením.

Stáhla ze sebe mokrý oděv a pověsila jej na lano přes horní část stanu. Přitom se snažila zbavit se všech mučivých myšlenek. Zachumlala se do své pláštěnky, přitiskla se k pokrývce a po dlouhém, vyčerpávajícím pláči nakonec usnula.

KAPITOLA 11

Všechno se dělo v chvatu. S prvním rozbřeskem dne se zaútočí na Rupertovu državu. O bezpečnost Elizabeth bude řádně postaráno, bude ji doprovázet dvacet mužů. Nebyl čas na to, aby ji odvezli zpátky na Montwright. Takže bude muset být s nimi, až se s jejím švagrem setkají.

Rebelové se zřejmě doslechli o Geoffreových záměrech, což se potvrdilo při napadení u jezera, takže situace teď byla dost napjatá, téměř kritická. Geoffrey už nebude takový blázen, aby se pustil do boje s oslabenou armádou. Měl teď dost času, aby utvořil početnou armádu z nespokojených mužů, kteří chtěli bojovat proti povstalcům.

Při svitu měsíce se Geoffrey procházel kolem jezera, ruce měl zkříženy za zády. Hlavou se mu stále honily myšlenky na zítřejší útok. Vzpomněl si na varování vojáků, že Rupert má více mužů. Také se mu stále vkrádala myšlenka o tom, že Rupert má stejný počet držav jako on. Geoffrey chvíli přemýšlel, a pak zakroutil hlavou. Znal Owena Daviese. Musel přiznat, že ne moc dobře, ale dost na to, aby věděl, že ho nemůže zradit. Ano, Geoffrey poslal posla, nejenom s vysvětlením svých úmyslů, ale také důvodů, které ho vedly k útoku. Owen ihned odpověděl, že nebude podporovat povstalice, a nabídl, že Geoffreymu pošle své muže na pomoc. Geoffreyho znovu napadlo, že kdyby se nerozhodl vyřešit tuto záležitost, Owen by šel sám za Rupertem. Loajalita byla pro Owena stejně důležitá jako pro něho.

Jakmile si Geoffrey promyslel plány na zítřejší boj, jeho úvahy se znovu vrátily k Elizabeth. Zlostně se mračil, když si vybavil svá příkrá slova během poslední rozmluvy s ní. Dobře si byl vědom, že

ji svými urážkami a obviněními ublížil. Viděl, jak ji to bolí. Namlouval sám sobě, že neměl vůbec v úmyslu jí ublížit.

Pak si ale na nějakou chvíli myslel, že to byl jediný způsob, jak s ní vůbec jednat, a tak na okamžik ukolébal výčitky svého svědomí. Panebože, ona prováděla jeden zbrklý čin za druhým, a přitom ani na chvíli nepomyslela na svou bezpečnost. Já ti to vysvětlím, obhajovala se netrpělivě. Cha, zamručel Geoffrey. Co je to za vysvětlení, když skočila do vody, a zároveň neměla nejmenší ponětí, jak se z vody dostane ven?! Nebo jak mohla být tak hloupá a veškerou svou důvěru vsadit na jednoho vojáka, který měl držet druhý konec jakéhosi hloupého lana? Jak mohla spoléhat na to, že ji vytáhne z vody? Vůbec si neuvědomila, že ho mohli zabít nebo že by z nějakého důvodu nemohl splnit, co po něm žádala. Co by dělala pak? Rovněž se mu snažila se svými doširoka otevřenými nevinnými očima vysvětlit, proč se najednou ocitla sama, uprostřed lesa, jenom se dvěma starými sluhy, daleko od domova. Klidně se vydala do nebezpečí, aniž by pomyslela na to, jak by bylo výhodné mít ho kvůli bezpečnosti vedle sebe. Čím víc se Geoffrey na ni zlobil, tím víc zrychloval svou chuť. Ano, v tom to vězí! Elizabeth ho naprosto ignoruje. Neuvědomuje si jeho postavení, jeho moc, chce si vystačit ve všem sama. Bez něho. Jako by na ni jeho moc, jeho síla, jeho schopnosti vůbec nepůsobily, jako by pro ni nic neznamenal. Je si tak jista sama sebou. Geoffrey si náhle bolestně uvědomil, že ho Elizabeth vůbec nepotřebuje. Ano, úplně se bez něho obejde! Kdesi uvnitř ho něco bodlo.

Ale samozřejmě že ho potřebuje, začal si mumlat pro sebe. Vždyť je tak drobná, tak slabá a neschopná jakékoli lsti a zrady – vždyť by nebyla schopná přežít jediný den, kdyby měla být odkázána pouze na sebe. No, začal pomalu připouštět, mohla by nějakou dobu žít bez něho, ale pak by stejně musel přijít na pomoc on. Ó ano, ona ho potřebuje, a jak! Jenom si to neuvědomuje, zamračil se, neboť jí chybí správná výchova.

Cožpak se nikdy pořádně neučila, jaký je opravdový život?

Stresy dnešního dne a zmatek zaplňovaly jeho hlavu a to jej naprosto vyčerpalo. Vydal se znovu na obchůzku kolem jezera a opět přemítal o své ženě. Chtěl pochopit, proč se chová tak, jak se chová. Cožpak si skutečně neuvědomovala nebezpečí, do kterého

se mohla dostat? Cožpak, k čertu, nepřemýšlela, do jakých problémů přiváděla díky svým pochybeným a neuváženým činům i jeho? Cožpak nechápala, jak je pro ni důležitý, jak ho potřebuje? Pravda ho udeřila s takovou silou, že se musel zastavit. Ne, Elizabeth neměla vůbec ponětí o tom, jakou cenu pro něho má. Opatrně, až pošetile to dobře ukrýval nejen před ní, ale dokonce i sám před sebou. K čertu! Vždyť on ji miluje, z celého srdce a celou svou duší. Vůbec netušil, že je schopen takových citů. Teď to ví. Svým novým poznatkem nebyl zprvu moc potěšený, myslel si, že je to důsledek událostí, které se v posledních dnech seběhly. Pak se začal smát. Geoffrey si vzpomněl, že několikrát své ženě řekl, jak je pošetilá, a nyní si musel přiznat, že byl blázen on, ne Elizabeth.

Obvinil ji, že se příliš zabývala touhou po pomstě, ba přímo ji nařkl z posedlosti. Teď si ale uvědomil, že vady, které objevoval v povaze své ženy, jsou i jeho vadami.

Neříkal snad William v dobách jeho studia, že nedostatky, které nalézáme u svých oponentů, jsou obvykle vadami, které ukrýváme sami v sobě? Tenkrát jeho lekci úplně ignoroval, protože se podle něho přímo netýkala válečného pole, takže ho to nezajímalo. Nyní pochopil, jak špatně uvažoval. Byl to on, kdo měl jediný úmysl: držet Elizabeth mimo dosah své náruče a chránit své srdce před něhou. A on ji nazývá bláznem!

Jak to dokázala? ptal se sám sebe. Jak je možné, že si ho zcela získala? Bylo to tím, že je tak krásná? Ano, je krásná a s každým dnem je krásnější. Ale kdysi poznal i jiné ženy, možná ještě krásnější. Ne, jeho láska nebyla povrchní. Byl to její intelekt, její duše, její loajalita – kombinace toho všeho dobyla jeho srdce. Přiměla ho, aby všechno měřil podle ní.

Geoffrey zvedl oblázek a hodil ho do jezera. Sledoval, jak se voda na hladině čeří a jak se rozšiřují kola. Uvažovalo tom, že Elizabeth je stejná jako ten oblázek. Její činy ovlivnily hodně životů, tak jako oblázek narušil poklid vody v jezeru. Ona byla smyslem a světlem jeho života a bylo od něho opravdu pošetilé, že tuto skutečnost tak dlouho ignoroval.

Bolest a osamělost, kterou Geoffrey viděl v Elizabethiných očích, ho pronásledovaly celou cestu zpátky od jezera až do tábora. Její bolest pramenila z jejího přiznání, že nebyla loajální. Byl zatvrzelý k jejím prosbám, aby si nechal vše vysvětlit. Na chvíli

skutečně začal věřit tomu, že loajální nebyla. V ten okamžik ho opravdu ovládl hněv. Blázen! Ano, přiznal si, že byl blázen, protože souhlasil s tím, že je vinna, a odmítl jí odpustit a ani se nesnažil ji pochopit. Teď se díval pravdě do očí. Nejednal s ní čestně. Ve skutečnosti totiž nebyla vůbec neloajální. Věděl, jak velkou důležitost kladla na tuto vlastnost, a proto se rozhodl ji potrestat. Věřil, že se pak změní a stane se poslušnou manželkou, jakou si on vždycky přál mít. Poslušnou a učenlivou. Geoffrey se nad tím musel pousmát, protože v srdci cítil, že jeho žena by se spíše mohla stát ošklivou nebo hrbatou, než učenlivou a poslušnou. A musel si přiznat ve svém srdci, že je tomu rád.

V životě mezi dvěma lidmi vždy určitě dochází k hádkám kvůli podřízení se jednoho druhému a Geoffrey se přistihl, že se už těší na ta něžná škorpení. Zasmál se nahlas a mocná ozvěna se nesla přes vodní hladinu jezera. Přiznal si ještě jednu věc. Ano, byla to Elizabeth, kdo ho naučil smát se. Brzy ho také naučí skákat přes hořící obruč jako medvěda, jako to viděl na jednom trhu v jakési vesnici, pomyslel si s úsměvem. Teprve nyní si uvědomil, jak se navzájem ovlivňují a doplňují. On se snaží udržet si ji svou silou, ona se snaží zamknout ho do své jemnosti. Ale oba jsou nakonec vítězi, protože v lásce musí být síla i něžnost. Ach, je dobře, že jsme spolu, povzdechl si.

Znovu zkřížil ruce za zády a dlouhým krokem spěchal za svou ženou. A co bude dělat dál? přistihl se, jak přemýšlí. Brzy jí vyzná svou lásku. Až se usadí ve svém domě, až bude v bezpečí mezi stěnami jejich domu, pak napraví škodu, kterou na ní dnes večer spáchal. Pak jí všechno řekne. Teď se zatím bude dál tvářit lhostejně a netečně a bude jen doufat, že se Elizabeth poučí z lekce, kterou si zasloužila. Na chvíli ho nahloďával pocit, že to asi není nejlepší způsob, jak Elizabeth přimět k tomu, aby se vyvarovala podobně pošetilých činů, ale momentálně neviděl jinou cestu. Je to divné, ale vždycky si myslel, že láska je něco jako okovy a že oslabují oběť, která je v okovech sevřená. Teď už je moudřejší. Jakmile si přiznal, že Elizabeth miluje, cítil se svobodně. Stala se nyní jeho štítem a mečem, jeho novou silou. Jenom bůh ví, jak se s její láskou cítí nepřemožitelný.

Geoffrey se dostal do svého stanu a našel Elizabeth, jak tvrdě spí. Dlouhou dobu se na ni se zalíbením díval, nemohl se odvrátit

od křivek jejích nohou, stehen. Pak se rychle svlékl. Elizabeth ve spánku občas zaškytala a to mu připomnělo, že než usnula, plakala. Vždycky bylo pro něj těžké čelit pláči a slzám. Skutečnost, že byl příčinou jejího trápení a pláče, na něho nijak nepůsobila. Stejně její trápení brzy ukončí, přísahal, jakmile si vedle ní lehl.

Ještě ani nestačil položit hlavu na polštář a jeho žena vycítla ve spánku, že je blízko, a stulila se k němu do jeho připravené náruče. Byla zachumlaná do své pláštěnky. Geoffrey ji opatrně svlékl a přikryl ji svým teplým tělem. Slyšel, jak si vzdychla, když se zabořila do jeho chlupaté hrudi, a usmíval se pro sebe do tmy. „Alespoň ve spánku mě potřebuješ,“ zašeptal. A s uspokojením si oddechl.

Boj brzo skončil. Rupert byl zabit, a to Rogerovou rukou. Geoffreyho to mrzelo, protože si přál, aby zrádcův život ukončil jeho meč, a ne meč jeho vazala. Když mrtvého ohledali, našli na jeho zádech napůl zahojenou bodnou ránu.

Odchod mužů z tábora Elizabeth tvrdě prospala. Než se probudila a oblékla, byl Geoffrey i se svými vojáky zpátky.

Zprávu o Rupertově smrti jí podal Roger. Přijala ji bez jakéhokoli výrazu. Na důkaz toho, že slyšela, jen mírně přikývla a připravovala se na cestu domů. Ani jednou se nepodívala na svého muže a ani se nesnažila vyhledat jeho přítomnost. Podle toho, jak udílel ve spěchu dunivým hlasem příkazy svým mužům, věděla, že se z bitvy vrátil živý a zdravý.

Elizabeth ho dál přehlížela i v okamžiku, kdy čekala, až Gerald osedlá jejího koně. Když skončil, pomohl jí do sedla a ona mu poděkovala. Byla to první slova, která toho rána pronesla.

Ještě se ani nechopila opratí a Geoffrey ji bez jakéhokoli zvýšeného úsilí vyzvedl ze sedla, jako by utrhl třesni ze stromu, a posadil si ji před sebe na svého hřebce. „Pojedeš se mnou,“ pronesl suše svým arogantním tónem. Pak vytáhl štít, aby ji chránil před větvemi, a cválali lesem.

Elizabeth se snažila sedět rovně a chtěla se obejít bez jeho podpory. Snažila se, aby se ho co nejméně dotýkala, ale po deseti minutách se na protest ozvala její záda. Sedělo se jí velmi nepohodlně, takže se svého předsevzetí vzdala a uvolněně se opřela

dozadu o svého muže. Ten se potichu zasmál, ale ona tomu nevěnovala žádnou pozornost.

Celou dlouhou cestu na Montwright ani jeden z nich nepromluvil. Je to jenom dobře, pomyslela si Elizabeth, aspoň si srovná myšlenky v hlavě a své pocity v duši. Bude třeba učinit nějaké rozhodnutí, ale čím více přemýšlela o událostech předchozího večera, tím více byla zmatená. Byla si jistá, že provedla spoustu pošetilostí, ale srdce měla stále na svém místě. Nebo snad ne? Její motivy, jakmile se vzdala touhy po odvetě, už byly zase nevinné. Jsi tvrdohlavý a chladný muž, Geoffrey, pomyslela si Elizabeth. Dobrá, dám ti, co po mně žádáš. Stane se ze mne manželka, po jaké toužíš. Bude to vyžadovat spoustu disciplíny, ale ať. Už se ani na okamžik nebude snažit napodobovat svou drahou matku. Už se nikdy nepokusí o to, aby její manželství bylo tak krásné a láskyplné, jako měli její rodiče. Naučí se být poddajnou manželkou, která se nikdy nebude se svým mužem přít. Protože toto jsou dva rysy, které její muž klade na první místo svého seznamu povinností dobré ženy. Bůh jí pomáhej, protože ona se dokonce naučí i šít, ačkoli na to nikdy neměla dost trpělivosti. Dá mu všechno, co po ní bude požadovat, ale ani o kapičku více. Geoffrey vlastně ke své úplné spokojenosti nepotřebuje její lásku ani žádné potěšení z lásky. Takže mu nic nedá. Na chvilku se Elizabeth cítila dobře a škodolibě, ale pak se zasmušile. Přece nemohou žít bez lásky! Jak ale přiměje svého muže, aby si uvědomil štěstí, které má na dosah ruky? Dokáže to vůbec? Možná by mu měla odepírat to, co má rád, uvažovala. Brzy bude postrádat radostný smích, který spolu sdíleli. Elizabeth se zamračila. Co teď může ztratit ve své nové úloze? ptala se sama sebe. Vždyť jeho lásku vlastně nikdy neměla, nebo snad ano?

Povinnosti a kázeň! Jeho oblíbené kázání, pomyslela si s opovržlivým úšklebkem. Bude poslušná a oddaná, pokorná a trpělivá. Ano, bude čekat na jeho laskavé gesto jako hladový pes čekající na kost. Budeš mít svou kázeň a povinnosti, muži, ale zároveň budeš každý den litovat, že jsi vůbec kdy něco takového ode mne žádal. Naučím se být stejně tvrdá jako ty. Nastal čas, abys i ty dostal lekci.

Když Elizabeth učinila své nové rozhodnutí, udělalo se jí lépe. Nechtěla se dále vracet k otázce loajality, neboť věděla, že by se

znovu rozplakala. Vlastnost, které si u druhých cenila nejvíce, byla u ní zpochybněna, a to ji velmi mrzelo. Kdyby ji Geoffrey viděl v slzách, zase by se na ni zlobil. Na další trápení však už dnes nemá sílu.

Nebyla natolik naivní, aby věřila, že jí Geoffrey okamžitě odpustí, ale doufala, že se časem obměkčí. Až do té doby mu bude dávat, co si od ní nejvíce přeje, a bude se modlit k Bohu, aby on sám poznal, jak špatnou cestu pro její převýchovu zvolil. Možná by mu mohla pomoci v tom, aby si to co nejdříve uvědomil.

Proč se tím vlastně tolik zabývám? ptala se sama sebe. Je to ten nejtvrdohlavější muž, jakého kdy poznala. Odpověď byla rychlá a poctivá. Ať už ho nazývala tvrdohlavým nebo neschopným milovat, její srdce mu patřilo. Dokud nás smrt nerozdělí, pomyslela si, jakmile citovala přísahu, kterou mu dala. Ted' je jen otázka času, kdo koho zabije jako první.

Její myšlenky se vrátily do přítomnosti, když se vrata Montwrightu před nimi doširoka otevřela. Elizabeth zahlédla Elslowa, jak stojí zeširoka s rukama v bok a s Thomasem vedle sebe. V dědečkově pohledu vycítila, že se mu značně ulehčilo, ale také, že se zlobí. Měla mu nechat zprávu, kam jede, pomyslela si. Určitě si kvůli ní dělal zbytečné starosti. Pak ale přesvědčila samu sebe, že možná udělala dobře. Kdyby mu řekla o svých úmyslech, dědeček by chtěl jít určitě s ní.

Geoffrey sklouzl dolů ze svého koně a pomohl Elizabeth. „Způsobila jsi svému dědečkovi zbytečné starosti. Běž se mu omluvit,“ řekl odměřeně.

Elizabeth přikývla a vykročila k dědečkovi. Když byla od něho necelý metr, zvedla hlavu a řekla: „Omlouvám se ti, dědečku, za to, že sis o mě dělal obavy, a prosím tě za odpuštění.“ Sklopila zrak k zemi a čekala na jeho odpověď.

Elslow si značně oddechl, když uviděl svou vnučku v náručí Geoffreyho živou a zdravou.

Ale měl stejné pocity jako rodič, jemuž se ztratí dítě na nějakém venkovském jarmarku, a pak se najde. Měl sto chutí Elizabeth obejmout štěstím, že je v pořádku, ale zároveň ji chtěl vyplísnit za to, jak se kvůli ní trápil. „Ty ses koupala v bahně nebo co?“ zeptal se místo toho, a tak získal čas, aby si ujasnil své pocity.

Elizabeth si v chvatu oprášila špínu ze svých šatů a potom se opět podívala na dědečka. Elslow si stačil všimnout, že se v Elizabethiných očích usídlil smutek. Náhle si uvědomil, že jeho vnučka se nevrátila v pořádku. Její rána se skrývala někde v hloubi její duše, utajená před zraky ostatních lidí. Právě proto byla nebezpečnější. Jemu se však brzy podaří zjistit, kdo jí tolik ublížil.

„Pojď obejmout starého děda, Elizabeth,“ požádal ji Elslow uklidňujícím tichým hlasem. „Na vysvětlování je času dost.“ Rozhodl se, že se jí teď nebude na nic ptát.

Elizabeth se mu vrhla do náruče. „Můžeš mi odpustit, dědečku?“ ptala se a tiskla se k němu.

„Samozřejmě že ti odpouštím,“ odpověděl Elslow a pohladil ji po vlasech. „Teď běž dovnitř a najdi si čisté oblečení. Pak musíš jít za svými tvrdohlavými psy. Co jsi zmizela, nedotkli se ani jídla, ani pití. Myslím si, že měli o tebe právě takové obavy jako já.“

Elizabeth se nadechla a běžela k hradu. Thomas ji chytil za ruku a Elizabeth se zastavila a usmála se dolů na svého malého bratra. Už byl v pořádku, opět se smál a rozpustile jí předváděl, jak se dědeček zlobil, když zjistil, že zmizela. Elizabeth naslouchala jeho povídání jen zběžně, zbystřila, teprve když se jí zeptal, zda ji Geoffrey bil. „Ne, nebil mě. Jak tě to napadlo?“ zeptala se a táhla ho za sebou.

„Dědeček říkal, že by tě měl zbít,“ vysvětloval chlapec a vypadal zklamaně.

Elslow si složil ruce na prsou a sledoval Elizabeth tak dlouho, dokud se neztratila ve dveřích. Mírně v sobě potlačil zlost, a pak se otočil na Geoffreyho, který mezitím došel k němu.

„Co jste jí udělal?“

„Já? Co jsem jí udělal?“ Geoffrey byl jeho otázkou značně překvapený a to ujistilo Elslowa, že baron je skutečně příčinou její bolesti. „Místo toho byste se měl raději zeptat, co udělala ona mně. Něco vám řeknu, Elslowe, pokud by se měla chovat dál tak jako doposud, budu mrtvý a pohřbený dávno předtím, než bych se mohl dočkat svého prvního syna.“

„Řekněte mi, co se stalo,“ požádal ho Elslow. „V očích mé vnučky vidím porážku. A to mi dělá starosti. Elizabeth nepatří k těm, co se snadno vzdávají. Co to způsobilo?“

„Dělá si to sama,“ odsekl Geoffrey. Elslowovo nařčení ho rozzlobilo. „Hnala se, aby navštívila Ruperta, neměla vůbec ponětí, do jaké záhuby...“

„Ano, neměla! Proč by měla vědět...“ přerušil ho Elslow. Geoffrey se vydal směrem k hradu. „Já vím, já vím. Neměla nejmenší potuchy, kdo má na svědomí vraždu její rodiny. Pak ale také skočila do jezera, aby zachránila Rogera, a až bylo po všem vyšlo najevo, že vůbec neumí plavat. Teď mi řekněte, Elslowe, vyčítal byste mi, kdybych ji zbil?“

Elslow se mezitím uklidnil a rychle odpověděl. „Ne. Dokonce si myslím, že bych vám i pomohl.“

Oba muži si vyměnili pohledy na důkaz vzájemného souhlasu a začali se smát. „Ba ne, ani jeden z nás by na ni nevztáhl ruku,“ dodal Elslow.

„Měl byste vědět i další věci,“ řekl Geoffrey a začal se tvářit vážně. „Byl jsem na ni hodně tvrdý, dokonce jsem ji obvinil, že nebyla loajální, a mám v plánu se k ní chovat nadále příkře, dokud se nenaučí lépe se ovládat. Sebeovládání a disciplína. To je, myslím, jediný způsob jak jí pomoci, aby zůstala naživu, Elslowe. A vůbec nemám chuť školit jinou ženu,“ skončil rozmrzele.

„A skutečně to dokázala?“ zeptal se náhle Elslow.

„Co dokázala?“

„Že zachránila Rogera.“

„Ano, zachránila.“

„Nezapochyboval jsem o tom ani na vteřinu,“ řekl Elslow se zábleskem v očích.

„Zdá se, že vám uniklo to hlavní, Elslowe,“ odsekl Geoffrey a začínal být zase rozzlobený.

„Bez sebeovládání a disciplíny?“

„Cože jste řekl?“ zeptal se Geoffrey podezíravě.

„Jestli zachránila Rogera bez sebeovládání a disciplíny,“ odvětil Elslow.

„Elslowe, nechtejte mě za slovíčka! Starám se o bezpečnost vaší vnučky. Musí se naučit být více pozorná.“

„Pak musíte udělat to, o čem jste přesvědčen, že je to nejlepší,“ pronesl Elslow.

„Ano, třebaže jsem přísahal, že na ni budu mírný,“ doplnil ho Geoffrey. „Nebude to jednoduché. Dlouho si žila volně a vyrůstala jako dříví v lese. To se teď musí změnit.“

„Hovoříme o mé vnučce, anebo o jednom z vašich koní?“ zeptal se Elslow ironicky.

„Udělám, co uznám za vhodné,“ pronesl Geoffrey, aniž by si povšiml jeho štiplavé poznámky. „Nechci ji ztratit.“

Elslow přikývl, neboť pochopil, že nemá smysl Geoffreyho dál popouzet. Raději změnil téma hovoru a vyptával se na podrobnosti souboje s Rupertem.

V téhle záležitosti byl Geoffrey mnohem sdílnější a podrobně Elslowovi vylíčil celý útok.

„Nyní, když je Rupert mrtev, podaří se vám dokázat, že byl do plánu vyvraždit Elizabethinu rodinu zatažen také Belwain?“ zeptal se Elslow.

„Zatím jsem o tom nepřemýšlel. Ale nemusíte se obávat, najdu způsob, jak s ním zatočit. Teď je ovšem mým předním zájmem, aby se Elizabeth usadila na mém panství.“

„Kdy odjíždíte?“ otázal se Elslow.

„Původně jsem myslel, že hned zítra. Ale Elizabeth si potřebuje odpočinout. Musím také zajet za Owenem a osobně mu poděkovat. Takže bychom nakonec mohli odjet za deset, možná za dvanáct dní.“

„Stále si přejete, abych zůstal na Montwrightu a staral se o Thomase?“ zeptal se Elslow.

„Ano. Ano. Alespoň do doby, než začne soud. Pak pro něho pošlu. Ale teď bychom mohli jít a připít si na vítězství, co říkáte?“

„Souhlasím. Můj přípitek bude na vás, Geoffrey. Na vaši budoucnost. Ať se vám splní všechna vaše přání.“

KAPITOLA 12

Geoffrey se vydal na cestu za Owenem ihned, jakmile si srovnal výsledky bitvy s Rupertem a vypracoval zprávu. Věděl, že pověřit posla tak důležitou misí by nebylo vhodné, proto jel za ním sám. Byla to jeho povinnost.

Poslední dva tři dny, co se připravoval na cestu, s Elizabeth skoro vůbec nepromluvil. Když odjížděl, věděl, že jeho žena žije v přesvědčení, že se na ni stále zlobí, ale rozhodl se ji v její domněnce zatím ponechat. Přestože ho ženino trápení a špatná nálada znepokojovaly, vždy si připomněl, že je to všechno jen pro její dobro. Jestliže ji tato lekce naučí opatrnosti, nebude její soužení zbytečné. I když své skutečné city před ní skrýval, nemohl odolat pokušení a musel si ji před svým odjezdem přivinout k sobě a vášnivě a dlouze ji políbit.

Elslow pozoroval rozloučení mezi manžely s tichým pobavením. Vždycky považoval Elizabeth za velmi inteligentní a teď nemohl uvěřit tomu, že nebyla schopna prohlédnout hraný nezáměr svého muže. Cožpak nevidí, že Geoffrey k ní vysílá svým pohledem paprsky lásky? Přece každému, kdo alespoň trochu logicky uvažuje, musí být jasné, že muž ji miluje, že je do ní blázen.

Kdysi měla Elizabeth velmi podobné názory jako dědeček a jednala stejně jako on, ale poslední dobou se chovala spíše jako raněné zvíře než jako nezávislá divoká kočka, jejíhož dospívání byl svědkem.

Rozhodl se proto, že to tak nenechá a že bude muset mezi ně zasáhnout, i když na to nemá právo. Musí ale vidět svou vnučku zase šťastnou a veselou. Je to od něho sobecké, ale pokud dítě jeho dcery nebude šťastné, nebude šťastný a spokojný ani on sám.

Elslow nechal Elizabeth celý den, ať si dělá, co chce. Počkal až do večera, kdy spolu zasedli v tiché jídelně ke stolu. Geoffrey vzal s sebou asi polovinu svých mužů, včetně Elslowova nového přítele, Rogera. Geoffrey kolem sebe nadělal vždycky hluk, kde byl on, bylo rušno. Po jeho odjezdu tu byl klid.

„Vyzývám tě na partičku šachů, Elizabeth,“ řekl Elslow, když dojedli.

„Mám obavy, že mému srdci se do hry příliš nechce,“ řekla Elizabeth a unaveně si vzdychla. Jakmile Geoffrey odjel, poddala se melancholii a zdá se, že si ve své sklíčenosti celkem libuje, pomyslel si Elslow.

„Nechci, abys do hry tahala své srdce,“ řekl a rozmístil figurky na dřevěné desce. „Chci, abys hrála hlavou. Také v jiných věcech, ve všech věcech, bys měla více používat hlavu, vnučko.“

„Mluvíš jako můj muž,“ odpověděla Elizabeth. „O co ti jde?“ zeptala se podezřívavě. Táhla pěšákem, a tak začala hru, na niž se chtěla soustředit.

„Dovoluješ, aby tvé srdce ovlivňovalo většinu tvých činů, to je vše,“ řekl Elslow samolibě. Chtěl ji trochu rozzlobit a z výrazu její tváře poznal, že se mu, to celkem podařilo. „To není pravda!“

Elslow udělal tah s úsměvem a jejího protestu si moc nevšímal. „Elizabeth, nesnaž se ošálit starého muže, jako jsem já. Od doby, co odešel tvůj muž, jenom truchlíš. Je hrozně těžké s tebou mluvit, protože máš hlavu v oblacích. Láska nemusí vypadat tak žalostně.“

„Žalostně? Cožpak já vypadám žalostně?“

„Nenapodobuj mě, dítě. Někdy se opravdu chováš jako tví psi,“ usmíval se nad jejím rozzlobeným obličejem. Teď chápal, proč ji Geoffrey rád škádlí: dá se velmi snadno rozčítit.

„Co mi chceš vlastně říct?“ zeptala se Elizabeth přímo. Udělala tak rychlý tah, až její nehty zaskřípaly o povrch stolu. Elslow okamžitě zaujal její pozici. Jestliže se více soustředí, porazí ji velmi rychle, pomyslel si.

„Už mi to konečně řekni, jinak budu nepozorná. Však víš, dědečku, že jsem tě kdysi i porazila,“ připomněla mu. „Dnes večer tě také porazím.“

„Cha!“ odfrkl její děd. „Mám obavy, že ne, děvenko. Hraješ totiž srdcem.“

„Srdce s tím nemá nic společného,“ odsekla Elizabeth a rozzlobeně pozorovala dědečka, jak jí bere další figurku.

„Řekla jsi svému muži, že ho miluješ?“ zeptal se Elslow náhle.

„Nemám vůbec žádnou touhu se svým mužem mluvit,“ odpověděla Elizabeth vztekle, zírala na šachovnici a přála si, aby její dědeček o Geoffreym vůbec nemluvil. Všechno, co by se týkalo jejího muže, chtěla úplně vypustit z hlavy.

Elslow se rozhněval. Udeřil pěstí do stolu, až figurky poskočily a Elizabeth sebou trhla. „Když s tebou mluvím, chci, abys mě poslouchala.“ Ted' už přestávala legrace. „Jsem starší než ty a na to bys měla pamatovat. Chci s tebou o něčem mluvit a ty se budeš muset mému přání podřídít,“ zahřimal.

„Dobře,“ odpověděla Elizabeth překvapena, že se její dědeček umí tak rozčítit. „Nevím sice, jak jsi dospěl k názoru, že svého muže miluji,“ dodala, když viděla, že ji chce dědeček přerušit, „ale je to pravda. Miluji ho.“

„A řekla jsi mu to?“

„Ano, řekla jsem mu, že ho miluji.“ Elizabeth postavila figurky na svá místa a řekla: „Jsi na řadě, dědečku.“

„Až budu připraven,“ odpověděl klidnějším hlasem. Elizabeth se mu podívala do očí.

„Byl Geoffrey tvými slovy potěšen?“

Tato otázka odzátkovala neviditelnou láhev, ve které byla uzavřena její zloba a bolest.

„Nebyl!“ Chtěla svůj žal ze sebe rychle vykřičet a už se k tomu nikdy nevracet. „Láska ho vůbec nezajímá. To jsou jeho slova,“ dodala, když se na ni Elslow nevěřícně zadíval. „Řekl mi, že svou lásku a náklonnost si mám nechat pro naše děti. Láska prý oslabuje ducha,“ vysvětlovala dědečkovi. „Něco ti řeknu, dědečku, můj muž je nej cyničtější muž, jakého jsem kdy poznala. Bezcitný.“ Pak rychle dodala: „Výjimka je, když se rozzlobí. Projevovat zlost mu jde náramně dobře.“

„Aha!“ Elslow vítězně zahřimal s neskryvanou radostí. „V tom to je.“

„Nerozumím,“ řekla Elizabeth. „Směješ se mému, trápení a mluvíš v hádankách. Geoffrey se pořád vzteká a já už toho mám dost. Je hrubý, hloupý a o mě se nezajímá. Řeknu ti, na co myslím, dědečku. Já na svou lásku k němu zapomenu, odeženu ji od sebe.“

Ano! Milovat ho znamená vynakládat marné úsilí. Jsem jako rytíř obklopený početnou nepřátelskou armádou. Ale já poznám, kdy jsem poražena.“

„Plácáš nesmysly, dítě. Zapomeň na své trápení. Řeknu ti tajemství. Tvůj muž tě miluje.“ Když viděl její reakci, musel se rozesmát. V obličeji měla výraz absolutní nevíry a zloby zároveň. „Než skončíme tuto partii, dokážu ti to,“ slíbil jí vesele. „Ale potřebuji, abys se mnou hezky spolupracovala.“ čekal, až Elizabeth přikývne, a když tak konečně učinila, pokračoval s věcným tónem v hlase. „Ted’ mi řekni, co se stalo v den, kdy jsi zachránila Rogera před utopením. Chci si to vyslechnout všechno, takže na nic nezapomeň.“

Elizabeth znala svého dědečka natolik dobře, že věděla, kdy se s ním nedá smlouvat. Čelist měl sevřenou a tón hlasu napovídal, že by se měla hezky snažit vyhovět jeho žádosti, jinak by s ním mohla sedět za stolem dlouho do noci. Jak nejrychleji uměla, vypověděla mu všechno, co se ten den odehrálo. Vylíčila mu i to, jak zabila nepřítele šípem. Tato historka dědečka náramně pobavila. Své povídání skončila poznámkou o Geoffreyho nespokojenosti s jejími činy.

„Myslela jsem si, že bude rád, že jsem jim pomohla, ale nebyl.“

„Řekni mi, co udělal,“ naléhal Elslow. Přejížděl netrpělivě prsty po stole a přál si, aby Elizabeth byla ve svém líčení rychlejší.

„Nevím, co chceš slyšet,“ namítla Elizabeth. „Byl rozzlobený a křičel na mě. Manžel vlastně křičí pořád,“ podotkla. „Vůbec mi nedovolil, abych mu vysvětlila, proč jsem to udělala. Neposlouchal mě, jenom křičel.“

„Neodpověděla jsi na mou otázku, dítě,“ řekl Elslow laskavě. Všiml si, že jí rozhovor nedělá dobře, ale musel pokračovat. Volil svá slova velmi opatrně. „Vytáhl tě z vody za vlasy? Hodil tě na zem a kopal do tebe?“

Elizabeth nad jeho hrubými otázkami zalapala po dechu. Tahat za vlasy, kopat – to překračuje všechno. To by Geoffrey nikdy neudělal! „Nikdy by mi neublížil, to přece dobře víš, dědečku. Je čestný, nikdy by neublížil žádné ženě...“

Elslow se pomalu usmál a přerušil ji, když viděl, že ji jeho otázky popudily. „Vyprávěj mi znovu podrobně, co se stalo,

všechno, co si pamatuješ, každý detail, od okamžiku, kdy jsi byla ve vodě.“

„Pořád na tom trváš?“ zeptala se Elizabeth a bylo vidět, že o tom nechce mluvit.

„Ano!“

„Dobře tedy. Vytáhl mě z vody, ale ne za vlasy,“ řekla a zakroutila hlavou. „Alespoň si myslím, že to nebylo za vlasy. Pak před všemi vojáky mnou tak trásl, že jsem se bála, že mi vytřeše duši z těla. Bylo to nevhodné, dědečku, kolem nás stáli jeho muži.“ V jejím hlase opět zazněla zlost.

„Pokračuj,“ pobídl ji Elslow.

„A pak mě...“ Jak si vybavovala některé okamžiky, oči se jí rozšířily poznáním a jiskřičkou ukryté naděje. Výraz rozzlobení se jí z tváře pomalu vytrácel.

Elslow radostně pozoroval její změnu a ulehčeně si oddechl. Jeho vnučce se vracejí smysly. „Pak tedy co?“ zeptal se a musel se ovládat, aby se nerozesmál.

„No, přitáhl mě k sobě a objal mě. Ano, to je pravda. Něco mi říkal, ale já jsem plakala, takže jsem ho neslyšela.“ Elizabeth uchopila dědečka za ruku a začala se usmívat. „Dědečku, musím ti říct, že se mnou zacházel jako s hadrovou panenkou. Nejdřív mnou trásl, pak mě objímal, pak zase se mnou trásl, pak mě zase objímal, pořád dokolečka. Vypadalo to, že vůbec neví, co dělá.“

„Aha, tak nějak mi to líčil Roger,“ potvrdil Elslow a usmíval se. „No, ale před chvílí,“ dodal rozhodně, „jsem slyšel, jak jsi říkala, že je cynický, hloupý a že tě vůbec nemá rád.“

„Ano, to jsem říkala,“ připustila Elizabeth. „Řekla jsem všechno po pravdě,“ vysvětlila.

„Ano, řekla, ale ne sobě,“ dodal Elslow. „Už se tě na nic nebude ptát, Elizabeth. Začni používat svou hlavu a řešení najdeš sama.“

„Řekni mi, co si myslíš,“ prosila ho.

„Co si myslím já, není důležité,“ ohradil se Elslow. Když na jejím obličeji viděl obrovské zklamání, rozhodl se, že nebude tak přísný. „Dobře tedy. Pro mě je to zcela jednoduché. Tvůj muž, ať chce či ne, tě miluje.“

„Pokud je pravda, co říkáš, pak je tu ještě jeden problém,“ podotkla Elizabeth.

„A to?“

„On o tom neví... zatím.“

„Pak je na tobě, aby si to uvědomil,“ řekl Elslow s jiskrou v oku.

Šachová hra pokračovala, ale Elizabeth se nemohla soustředit. Vůbec. Její myšlenky se teď zabývaly jedinou věcí: vymyslet plán na svého muže. Tomu věnovala veškeré své úsilí.

„Dědečku,“ přerušila ho tiše. „Geoffrey stále věří tomu, že jsem nebyla loajální, a já nevím, jak ho přesvědčit o tom, že jsem byla,“ dodala.

„Časem změní názor, dítě. Neboj se. Tvé úmysly byly čisté a on na to brzy přijde,“ odpověděl jí a studoval šachovnici.

Elizabeth zvažovala, co jí právě řekl. „Vždycky jsi mě, dědečku, učil, že než provedu nějakou změnu, mám si utvořit plán. Uvažuji o tom, že bych...“

„Neříkej mi, jaké máš úmysly,“ přerušil ji Elslow. „Co se týče tvých podvodných triků, s tím já nechci mít nic společného. Chci v tom být nevinně.“

„Podvodné triky! Co si to o mně myslíš, dědečku? Budu se ke svému muži chovat čestně, jako vždycky,“ dodala důrazně na svou obranu. „Jestliže mě Geoffrey opravdu miluje, pak to, co budu mít v plánu, bude taky čestné.“

„Mat!“

„Prosím?“

„Mat, Elizabeth. Právě jsem vyhrál.“

„Kdepak, dědečku, já jsem vyhrála,“ odmítla jeho tvrzení s úsměvem.

„Co to plácáš? Mám tvou královnu a tvůj král se nemá kam pohnout. Tu hru jsem vyhrál já.“

„To je pravda,“ připustila Elizabeth s mírným přikývnutím. „Hra je tvoje... ale rytíř je můj.“

Zatímco byl Geoffrey pryč z Montwrightu, Elizabeth si připravovala všechny své věci na přestěhování do domu jejího muže. Bylo to velmi těžké. Každé ráno, když se probudila, musela bojovat s návaly nevolnosti. Bylo jí stále špatně a chtělo se jí zvracet. Zjistila, že ji nechutná jíst, a byla ráda, protože věřila, že tak ze sebe vypudí jed, který se jí záhadným způsobem dostal do

těla. Několikrát za den odpočívala a snažila se znovu nabýt sílu, již měla předtím.

Dokonce si dovolila nenosit stroužek česneku kolem krku jako ochranu, neboť svou nemoc chtěla skrýt hlavně před dědečkem. Nerada by inu po tom všem, co provedla, působila další starosti, ale sama byla nanejvýš znepokojena. Její nemoc se projevovala dosti zvláště. Pokaždé, když se ráno vyzvracela, cítila se až do večera celkem normálně. Se soumrakem vypukla bitva se žaludkem znovu.

Nejdříve si myslela, že nevolnosti jsou podvědomou odezvou na Geoffreyův odjezd. Láska dělala s jejím tělem i myslí hotové zmatky. Když se ale Geoffrey o týden později vrátil, zjistila, že se její stav nezměnil. Geoffrey byl tak zaneprázdněn různými přípravami a organizováním jejich odjezdu, že neměl na Elizabeth moc času. Elizabeth byla jeho nezájmem jak potěšena, tak i rozladěna. Bylo vidět, že se jí vyhýbá, toho by si všiml i slepý.

Chodil spát dlouho poté, co Elizabeth usnula. Ráno, když se probudila, byla v posteli zase sama.

Elizabeth se naučila přijímat svou nemoc s klidem. Novou sílu získávala, když jí dědeček věnoval šibalské mrknutí nebo úsměv. Pokaždé, když se na ni usmál, si připomněla jejich rozhovor a hlavně závěr jejich povídání – poznání, že ji její muž miluje.

Byl ale tvrdohlavý! Ještě pořád se na ni zlobil, a to tak, že kdykoli zůstali spolu ve stejné místnosti, ani se na ni nepodíval. Od doby, kdy se vrátil, se jí také ani nedotkl. Srdce ji z toho bolelo, zrovna tak, jako ji teď bolel žaludek. Tolik toužila po jeho polibku, objetí, milování.

Ráno, kdy všechno bylo připravené na odjezd do jejich nového domova, se Elizabeth přistihla, že se sebou musí bojovat, aby se dovedla ovládat. To ráno bylo nezvykle horko, přestože léto teprve začalo. Loučení se všemi ji rozesmutnilo. Nedala však na sobě nic znát, neboť věděla, že Geoffreymu by se nelíbilo, kdyby se chovala přecitlivěle. Připomněla si to, když objímala a láskyplně lechtala po tvářích svého malého bratra. Pak se otočila k dědečkovi. „Budeš mi scházet,“ zašeptala mu.

„Nezapomněla sis přibalit svou zástavu?“ zeptal se jí dědeček. „Malá vzpomínka na minulost ti pomůže vypořádat se s nejistotami v budoucnosti.“

„Nezapomněla jsem,“ odpověděla. „Mám tě ráda, dědečku. Bůh opatruj tebe i Thomase.“

Dědeček ji silně objal a pak ji zvedl na koně. „Za posledních pár měsíců toho bylo na tebe hodně, dítě,“ řekl Elslow jemně. Vzal ji za ruku a stiskl ji. „Ale ty jsi ze silného rodu. Musíš jít za svým osudem a za svým mužem, je to vůle boží. Vy dva jste spleteni jak to víno, co obepíná zdi našeho hradu. Neboj se ničeho, Elizabeth. A pamatuj: důvěřuj svému srdci, ale používej svou hlavu.“

Elizabeth se usmála nad jeho radou, která ji trochu mátlá. „Budu se moc snažit, dědečku.“

Geoffrey sledoval, jak se jeho žena loučí s Elslowem. Byl na svou ženu hrdý, hlavně teď, když viděl, jak se jí daří skrývat emoce. Vypadala tak důstojně a vyrovnaně. Ano, pomyslel si, je vznosná jako královna. A přitom dobře věděl, jak obzvláště toto loučení je pro ni těžké. Opouštěla všechno, co jí bylo známé a milé, aby šla za svým mužem. Za mužem, o kterém si myslela, že je neschopen citů. Jediný cit, který umí projevit, je zlost, uvažoval o sobě.

Geoffrey musel připustit, že se mu líbí, jak si Elizabeth s Elslowem něžně vyměňují pohledy a stisky, a zjistil, že ho zlobí, že je jenom pozorovatelem. Mrzelo ho, že on sám se neúčastní té něžné hry. Nevěděl, jak do loučení zasáhnout, a tak zůstal stát a jenom se na ně díval. V obličeji měl výraz hlubokého přemýšlení.

Za chvíli musel věnovat svou pozornost Thomasovi. Chlapec se vrhl k jeho nohám a svou slaboučkou silou do něho strčil. Geoffrey bez nějakého většího úsilí chlapce zvedl do vzduchu a pak ho pomaličku sundával dolů, až se dívali z očí do očí. „Budeš hodný a budeš poslouchat dědečka, rozumíš?“ Jeho hlas zněl příkře, ale nezdálo se, že by se chlapec bál. Usmál se a přikývl.

Geoffrey pak předstíral, že chlapce pouští, a Thomas pištěl blahem. Geoffrey ho postavil na zem a chlapec se inu omotal kolem nohou. Geoffrey se přistihl, že mu to vůbec nevadí. Naopak, potěšilo ho, že je chlapec ve svých projevech tak otevřený a upřímný. Pohladil ho po hlavě a významně na něho mrkl jedním okem. Pak pozoroval Elslowa, jak k němu míří dlouhým krokem.

„Budu na něho dávat pozor,“ řekl Elslow.

„A já budu dávat pozor na Elizabeth,“ slíbil Geoffrey vážně.

„A oni nás pěkně proženou, budeme jistě tancovat, jak nám budou pískat,“ řekl Elslow s úsměvem.

Geoffrey se také usmál a pohlédl směrem k Elizabeth. Všiml si, že chce před ním skrýt smutek a pohnutí z loučení. „Musím jít, než si to má žena rozmyslí a odmítne jet se mnou,“ řekl Elslowovi. Vydal se k svému koni, pak se zastavil a ještě se otočil k dědečkovi. „Nezapomeňte, že pokud je Belwain na svobodě, hrozí pořád nebezpečí. Buďte opatrný a bůh provázej vaše kroky,“ řekl mu. Více citu nedokázal projevit.

Elslow se ale podobnými obavami neobíral. Udeřil Geoffreyho po zádech a pak mu položil ruku na ramena. „Synu, budu vám chybět, já, starý dobrý rádce,“ řekl rytíři s vážnou tváří.

Geoffrey se usmál, nevěřicně zakroutil hlavou a odpověděl: „Nikdy jsem neměl kolem sebe tolik lidí, kteří se ničeho nebáli. Je to záhada,“ přiznal.

„To je proto, že jsme rodina,“ dodal Elslow.

„Aha,“ řekl Geoffrey a vyšvihl se na koně. „Rodina.“

Věnoval Elizabeth dlouhý pohled a rozjel se ke vratům. Roger už také seděl v sedle a ti dva obklopili Elizabeth na koni, po stranách měli její psy. Tak se celá skupina s dalšími vojáky vydali na cestu z Montwrightu.

Polovinu svých mužů nechal Geoffrey s Elslowem. Byl naprosto klidný a beze strachu se vydal na cestu. Už se na ni i těšil.

Elizabeth se stále ohlížela zpátky, chtěla si zapamatovat zdi svého starého domova.

Budoucnost ji lekala a pocítovala tak skličující pocit osamělosti, že jí to trhalo srdce. Zakrátko ale duševní útrapy z pocitu opuštěnosti vystřídal fyzické soužení. Zdálo se, že každou hodinu její žaludek a močový měchýř potřebují vyprázdnit. Považovala by za trapné, kdyby se celá skupina lidí musela kvůli ní zastavovat. Styděla by se. Jaká škoda, že před cestou nenašla nějakou služebnou, která by jí jela po boku. Mohla by si jí postěžovat a sdělená starost je poloviční starost. Oh bože, jak je jí těžko, zoufala si.

Jakmile slunce dosáhlo zenitu, Elizabeth bylo horko a zle a byla na pokraji fyzického vyčerpání. Zavřela na chvíli oči, aby si alespoň trochu odpočinula a málem spadla z koně. Hned se však vedle ní objevil Geoffrey a zachytil ji právě včas. Zvedl ji, a aniž

by zastavil koně, posadil si ji před sebe. Elizabeth jen vzdychla a rychle usnula s hlavou na jeho hrudi a pažemi omotanými kolem jeho pasu.

Geoffrey přidržoval svou ženu jednou rukou a tiskl ji k sobě. Vychutnával měkkost jejího těla. Voněla po lučních květech a z rozkoše se mu mírně točila hlava. Bradu si třel o její hlavu a vdechoval její vůni. Voněla i po jablkách, která měli k jídlu před chvílí. Slyšel, jak jeho žena ve spánku oddechuje.

Elizabeth prospala celé odpoledne. Ještě před západem slunce nechal Geoffrey celou skupinu zastavit.

Když Elizabeth slezla s koně, nebyla schopna udržet se na nohou. Musela se chytit paže svého muže, dokud se nepřestala třást.

„Jsi nemocná?“ zeptal se Geoffrey. Jeho otázka vyzněla spíše jako obvinění. Elizabeth se okamžitě vzpřímila.

„Nejsem!“ bránila se. „Jsem jen trochu unavená. To přejde.“

Chtěla se dívat jinam, ale Geoffrey jí položil ruce na ramena a přitáhl si ji k sobě. Byl to první projev náklonnosti za dlouhou dobu. Elizabeth si už skoro odvykla a teď se přistihla, že se stydí.

„Máš nyní své dny?“ zašeptal jemně intimní otázku.

Stud ji celou zalil, Elizabeth se nadechla a zmateně zakroutila hlavou. „O takových věcech bychom spolu nemuseli mluvit,“ řekla a začervenala se. „Nehodí se to.“

Chtěla se vysvobodit z jeho objetí, ale Geoffrey ji nepustil.

„A když manželé spolu nemluví o takových věcech, jak mám vědět, kdy se tě mohu dotýkat, a kdy ne?“ zeptal se věcně.

„Nevím,“ zašeptala Elizabeth a dívala se dolů. Náhle ji něco napadlo a rychle pohlédla na svého muže. „Tak to proto ty... to je důvod, proč my ne...“ zakoktala se a nebyla schopna sestavit myšlenky do souvislé věty. Čekala a doufala, že Geoffrey dokončí větu za ni, ale on byl potichu a jenom se na ni díval. „Tak to proto ses mě celou dobu nedotkl?“ zeptala se konečně.

Její hlas byl tichý jako vánek, ale Geoffrey slyšel. „Ne,“ odpověděl jí tak něžně, že Elizabeth byla naprosto zmatená.

„Takže se na mě ještě stále zlobíš?“ zeptala se.

„To je důvod.“ Ve svém srdci se modlila, aby měla pravdu. Aby to bylo tak, že se na ni Geoffrey stále zlobí, a proto s ní

nechodí spát. Vůbec nevěděla, jak by se vyrovnala s jinou odpovědí. Kdyby po ní přestal toužit, kdyby se mu přestala líbit...

Geoffrey sledoval, jak se city zračí v jejím obličeji, a tolik si přál uchopit ji do náruče a slíbat jí z tváře všechny její pochybnosti a obavy. Stěží skrýval své skutečné city, svou touhu po ní. Uvědomil si, že slib, který si dal, že jí vyzná svou lásku, že jí projeví svou lásku až v bezpečí jejich nového domu, byl nanejvýš hloupý. A pak si s úsměvem připomněl, že se vždycky chová rozumně, nebo snad ne?

Elizabeth nemohl uniknout jeho úsměv a byla zmatená ještě více. Na co myslel, že se mu mihl úsměv na tváři? uvažovala. Naučí se vůbec někdy svému muži rozumět?

„Pojď, Elizabeth. Budeme mít tábor vedle čistého potoka. Osvěž se, zatímco já ještě obstarám pár věcí.“

„Mohu se vykoupat?“ zeptala se nedočkavě. Šaty ji pálily a cítila, jak je celá pokrytá vrstvou prachu. Nadzvedla těžké vlasy ze zátylku, aby jí svěží vánek ochladil krk.

„Až se najíš,“ řekl Geoffrey. „Pak najdu osamělé místo, kde tě nikdo nebude při koupeli rušit.“

Postoj, jaký teď zaujímal jeho žena, jak držela vlasy nad hlavou, jak její prsa byla vzpřímena a prosvítala přes tkanivo šatů, ho nesmírně vzrušoval. Měl co dělat, aby se ovládl a aby ji neuchopil a nepomiloval.

„Budu se těšit,“ řekla. Pak se otočila a kráčela k potoku, aby nepřekážela svému muži v plnění jeho povinností.

Také se na to těším, pomyslel si Geoffrey a jeho netrpělivost rostla. Dnes večer, má lásko, ti dám své srdce, dnes večer a už navždy.

„Můj pane?“ vyrušil ho z myšlenek Geraldův hlas. Geoffrey se k němu obrátil a nelibě zavrčel.

„Chcete, abych vám postavil stan uprostřed tábora?“ zeptal se Gerald.

„Ne, dnes večer ne,“ odpověděl Geoffrey. Rozhlédl se kolem a pak ukázal směrem ke stromům.

„Postav stan pod ty stromy, dále od mých mužů,“ rozhodl se. „A pospěš si, Geralde. Chtěl bych se za chvíli najíst, takže ať je lůžko přichystané co nejdřív.“

Gerald přikývl s rukou na srdci a rychle se otočil k odchodu, aby mohl splnit baronův rozkaz.

Geoffreyemu to připadalo jako celá věčnost, než mu nachystali sušené maso, chleba a ovoce. Vedl Elizabeth do stanu a dohlédl, aby si sedla vedle něho a rychle se najedla.

„Zdá se mi, že máš hrozně naspěch,“ pronesla Elizabeth. „Jestliže si chceš dnes večer odpočinout, mohu se vykoupat jindy.“

„Ne!“ řekl Geoffrey stroze. „Dojez, vezmi si svůj plášť a všechno, co potřebuješ. Musíme být hotovi, než zajde slunko.“

Elizabeth si pospíšila, šla si pro mýdlo a plášť a vydala se za Geoffreyem. Vypadal rozzlobeně a dost netrpělivě. Elizabeth zpytovala svědomí, ale nenašla žádný důvod, kterým ho snad mohla popudit. Spěchala, aby mu stačila, ale na nic se ho neptala. Kdyby jí chtěl něco říct, udělal by to. Za krátkou dobu jejich manželství se hodně naučila, přiznala si. Její muž si uměl vždy poradit, a co se jí týče, musela se naučit být trpělivá a čekat, až bude připraven jí říct své myšlenky.

Elizabeth a Geoffrey ušli kousek cesty podél potoka až k zátočině. Tam už byl potok dost hluboký. V místě, které Geoffrey vybral, bylo třeba se hodně sklonit, protože větve keřů sahaly až na zem. Elizabeth byla poškrábaná od ostrých trnů, ale když se zase narovnála, usoudila, že jejich námaha se vyplatila. Před nimi se objevilo nádherné místo. Obrovské stromy tu stály jako vojáci na stráž. Jejich větve se rozestíraly do šířky a listoví propouštělo jenom ty nejužší paprsky zapadajícího slunce. Červené a zlaté barvy dodávaly skoro mystický ráz listí i trávě. „Geoffrey, je to tady nádherné! Překrásné!“ zašeptala.

„Možná je to krásné tím, že jsme tu sami,“ opravil ji s úsměvem Geoffrey. „Dlouho jsem hledal, než jsem tak skryté místo našel.“ Elizabeth přikývla a sedla si na břeh, aby si sundala boty. Jakmile je zula, všimla si, že si Geoffrey také vyzouvá boty. Seděla nehnutě dál a pozorovala, jak se Geoffrey svléká.

Věděla, že se červená, a připadala si kvůli tomu hloupě. Ale nemohla ze svého muže spustit oči. Byla fascinována jeho silou a svaly, které vystavoval na odiv bez jakýchkoli okolků.

„Slunce tě vymalovalo jako boha,“ zašeptala. Jeho kůže byla zlatavá, vlasy černé a husté. Jeho živočišné mužství bylo nádherné.

„Tvoje troufalé řeči tě přivedou do očistce,“ napomenul ji Geoffrey.

„Nemyslela jsem to jako rouhání,“ hájila se Elizabeth. Geoffrey se na ni usmál.

„Budu muset zavolat služebnou, abych tě viděl svlečenou?“ zeptal se mělkým, mírně zachraptělým hlasem. Svá slova vyřkl, aby ji poškádlil, ale v jeho pohledu byla taková vášeň a touha po ní, že jeho žert jako žert nevyzněl.

Elizabeth cítila, jak ji zaplavuje jeho něha. Nebyla schopna se na Geoffreyho usmát, jenom se na něho nepohnutě dívala. Pak pomaličku zvedla ruku, Geoffrey ji uchopil a jemně ji přitáhl k sobě. Beze slov jí začal svlékat šaty. Nejdříve kožený opasek, který měla kolem boků, pak jí přetáhl přes hlavu vrchní vrstvu šatů. Poté přišla na řadu spodní vrstva.

Elizabeth tu stála jenom ve své košilce barvy slonové kosti. Byl velmi opatrný, aby se nedotkl jejích prsou, ačkoli svými prsty o jemňounkou kůži několikrát úmyslně lehce zavadil.

Geoffrey a Elizabeth stáli chvíli proti sobě a jen se na sebe dívali a nechali svou touhu proudit mezi sebou. Když už to Elizabeth nemohla vydržet, udělala pokusný krok směrem k Geoffreymu. „Geoffrey?“ vyřkla jeho jméno jako prosbu a Geoffrey okamžitě věděl, o co ho žádá.

„Ještě chvílku, Elizabeth,“ zašeptal. Otočil se a šel k vodě. Zastavil se, až stál ve vodě až po prsa. Elizabeth vzala do ruky mýdlo a spěchala za ním. Když vstoupila do vody, musela se nadechnout. „Je příliš studená,“ zavolala na Geoffreyho a pokusila se o další krok. Vodu měla až po boky, pak se ponořila po ramena. Trásla se po celém těle, rychle se namydčila a otočila se zády k manželovi. Nechtěla, aby ji pozoroval, jak ze sebe dře špínu.

„Pojď ke svému muži, Elizabeth.“

Elizabeth se obrátila, a když viděla, jak je daleko, zamračila se. „Je mi zima, Geoffrey,“ opakovala. Zimou měla skousnutý spodní ret, čekala a doufala, že Geoffrey přijde za ní.

„Čekám, ženo.“ V jeho hlase zazněl smích a Elizabeth se přistihla, že se usmívá. „Je to tvá povinnost,“ podotkl Geoffrey s předstíranou drsností.

„Vždycky budu plnit své povinnosti,“ zavolala na něho Elizabeth.

Zhluboka se nadechla a šla k němu. Vodu už měla po prsa a pak po ramena. Potom se zastavila. „Ted’ musíš jít, Geoffrey, ke mně,“ řekla. Byli od sebe pouhých pár kroků. Chtěla mu říct, že pokud udělá ještě malý pohyb k němu, bude celá pod vodou, a tak mu připomene, že vlastně neumí plavat, pokud na to zapomněl.

Geoffreyův pohled však zmrazil slova na jejích rtech. Nebyla schopna vůbec uvažovat a dát slova dohromady. Jenom se na něho dívala a úsměv zmizel z její tváře. Jeho pohledem, plným touhy a žádosti, byla doslova uhranuta. Volal ji a přitom neřekl ani slovo. Cítila jeho vábení každým svým svaem a vůbec neváhala poslechnout ho.

Udělal k sobě poslední krok ve stejnou dobu. Pak najednou měla Elizabeth jeho ruce kolem pasu. Přitáhl ji k sobě a zaklesnil se nohama do jejích. Nechal Elizabeth vycítit svou obrovskou touhu po ní.

„Myslel jsem si, že tě sám umyji mýdlem, abych se tě mohl dotýkat po celém těle. A pak jsem ti chtěl vyznat lásku slovy, jaká si tak jemná žena jako ty zaslouží.“ Jeho hlas zněl rozpačitě. Udělal přestávku a pokračoval: „Nikdy jsem nikoho tak nechtěl jako tebe. Dal jsem si za úkol celou noc se ti dvořit, chtěl jsem být tvým něžným zamilovaným pronásledovatelem.“

Elizabethiny oči se nad jeho vyznáním rozšířily.

„Ted’, když je doba zralá na mé vyznání, nenacházím slova a musím přiznat, že nemám ani dost disciplíny, ani trpělivosti. Kdybych měl mýdlo a kdybych tě chtěl nejdříve umýt, vím, že bych na to úplně zapomněl a místo toho bych si tě okamžitě vzal.“

Elizabeth koutkem úst zaškubal úsměv. „Můj pane, ty nazýváš dvoření úkolem?“ zeptala se měkce.

Geoffrey vypadal vážně, zatímco Elizabeth byla jeho slovy jak pobavena, tak i mírně rozladěna. „Geoffrey, nemám dostatek trpělivosti na dvoření. Tvé city bych vyslyšela, i kdybys vynechal květnaté fráze. Byla bych nanejvýš šťastná i bez nich.“

Geoffrey byl jejími slovy překvapen a zamračil se. „Co ty víš o dvoření?“ zeptal se.

„Velmi málo,“ řekla Elizabeth a přitom ho hladila po hrudi. „Jenom si myslím, že když si dva navzájem vyznávají lásku, neměli by to považovat za úkol.“ Potahala ho za chloupky na hrudi, jako by tím chtěla podtrhnout svá slova.

Geoffrey ji objal kolem pasu a začal ji hladit po zádech. „Vidím, že dvořit se není jednoduché. Chce to praxi,“ řekl Geoffrey.

Elizabeth se smála a vůbec nedbala na to, že se její muž mračí.

„Není třeba, můj pane. Dvoření je pro ty, co si ještě svou lásku nevyznali. Já už jsem ti řekla, co k tobě ve mém srdci cítím.“

„Ale já jsem ti nikdy, Elizabeth, o svých citech nepověděl,“ řekl podrážděně Geoffrey. „Vím, co si přeješ slyšet, a chci ti to říct,“ zamumlal.

„Poslouchám tě,“ odpověděla Elizabeth něžně. Uvnitř ní všechno radostí křičelo. Chtělo se jí zároveň smát i plakat. Geoffrey ji tedy opravdu miluje, tak jak jí to říkal Elslow.

„A nebudeš se mi přitom smát?“ zeptal se jí Geoffrey a mírně ji štípl do zadku.

Elizabeth zavrtěla hlavou a otřela si obličej o jeho hrud’.

„Představoval jsem si, že až budu starší a přestanu plnit své povinnosti barona, budu mít dost času na to, abych ti řekl, jak jsem tě miloval,“ začal. Elizabeth ho začala líbat na hrudník, takže musel svůj monolog přerušit.

Kroužila jazykem kolem jeho bradavek a jenom zaslechla, jak se Geoffrey hluboce nadechl a zadržel dech.

„Elizabeth!“

„Miluji tě, Geoffrey.“ Pouhé zašeptání těchto dvou slov zapůsobilo jako nejsilnější afrodiziakum a vyburcovalo všechny jeho smysly.

„A já miluji tebe.“ Řekl to tiše, ale Elizabeth ho slyšela.

Geoffrey zajel rukou do jejích vlasů a zvrátil jí hlavu dozadu. Pomalu se k ní skláněl a své vyznání lásky chtěl zpečetit polibkem. Elizabeth čekala. Oči se jí zaplnily slzami lásky a radosti. Geoffrey ji jemně políbil a konečkem jazyka opsal křivku jejích rtů.

Elizabeth zavrněla spokojeně jako kočka. Geoffrey pronikl do úst a něžně si pohrával s jejím jazykem. Rukama sjel z vlasů dolů po jejím těle a začal jemně hníst zadeček.

Polibek je oba strávil a zároveň znovu nabil energií a ani jeden z nich nebyl vítězem či poraženým. Konečně Geoffrey odtrhl svá ústa od jejích. Elizabeth otevřela ústa na protest, ale Geoffrey ji okamžitě umlčel dalším polibkem. Teď to byla Elizabeth, kdo se jazykem dobýval do Geoffreových úst, a to ho velmi vzrušovalo.

„Jsi tak krásná,“ zašeptal, když ji začal líbat na šíji. Nadzvedl si ji tak, že se obličejem dotýkal jejích prsou a ona mu nohama objala pás.

Když jí začal líbat ňadro, Elizabeth se držela jeho ramenou a ruce se jí třáslы nesmírnou touhou. Jeho tvář byla drsná, takže když se o něj otírala jemnou pokožkou, stále víc a víc ho podněcovala. Geoffrey sál její bradavku a Elizabeth ho zatahala za vlasy. „Nenechávej mě čekat,“ prosila šeptem. „Už to je tak dlouho, Geoffrey. Prosím.“

Geoffrey zvedl hlavu a vášnivě se na Elizabeth podíval. Slabě zasténala. Jeho pohled vyzařoval lásku a touhu po ní, spaloval ji, roztápěl, hladil a sežehoval. On byl plamen, ona oheň.

„Jsi moje nádherné trápení,“ zasténal Geoffrey a zabořil hlavu do jejích jemných vlasů.

Elizabeth ho stiskla, jak nejsilněji mohla. Geoffrey ji chytil za boky a pomalu s ní kráčet z vody ven. Když došel na břeh, nechal Elizabeth sklouznout dolů na zem a přidržel ji u sebe. Pak jemně odtáhl její ruce a rozložil její pláštěnku na travu. Znovu se otočil, aby ji přilákal. Vrhla se mu do náruče. Cítil, jak se třese, a proto ji přikryl svým tělem. „Je ti zima,“ zašeptal jí do ucha, „ale já tě zahřeju.“

„Není mi zima,“ zašeptala Elizabeth a jemně mu okusovala ušní lalůček.

Geoffrey se otřel svým tělem o její a pak se posunul níž, až k jejímu břišku. Jazykem obkroužil její pupík a rukou sjel mezi světlé chloupky chránící její vlhkou roztouženost. Pronikl žádostivě do jejího lůna a svůj tlak každým dalším pohybem zesiloval. Elizabeth zavřela oči a rytmicky začala zvedat hýždě proti jeho ruce. Bylo jí překrásně. Měla pocit, že se každým okamžikem roztříští na tisíce kousků.

„Chci ochutnat tvou sladkost, chci se napít tvého nektaru,“ zasténal chraptivě Geoffrey a ústa vystřídala jeho ruce. Elizabeth vzdychala rozkoší. Její ruce se zaryly do trávy a nebyla schopna vnímat nic jiného než divoký plamen, který ji spaloval. Celé tělo jí zaplavil žár vášně, který ji náhle pohltil. A pak se zachvěla. „Geoffrey!“ vykřikla vzrušeně, ale bázlivě zároveň.

Geoffrey zaslechl v jejím hlase strach a začal ji utěšovat konejšivými slovy.

Přiložil jí obě ruce k obličejí a přiměl ji, aby se na něho podívala. Elizabeth stékaly slzy po tvářích. Geoffrey je nejdříve jemně otřel a pak ji něžně políbil na oční víčka. „Když jsi se mnou, nemusíš se ničeho bát, ať už se stane cokoli.“

„Jakmile se mne dotkneš, přestávám se ovládat,“ zašeptala Elizabeth. V jeho očích zahlédla uspokojení nad tím, co mu právě řekla. „Stačí, abys na mne sáhl, a mé tělo přestává být mé. Vždycky je to tak rychlé, že mě to leká.“ Svými prsty obkreslovala křivku jeho úst a v očích měla upřímnost a zranitelnost.

„Se mnou je to úplně stejné,“ řekl Geoffrey. Lehl si vedle ní a nechal ji pociťovat, jak moc ji chce.

„Měkkost tvého těla mě přitahuje. Ztrácím se v tvém teple, ale neopouští mě síla. Jsi fontánou mé moci, Elizabeth. Tvoje láska mě nabíjí. Když jsme spolu, jako například teď, cítím se nepřemožitelný. Nech mě, ať do tebe vstoupím, má lásko. Dej mi svůj oheň.“ Políbil ji a jazykem pronikl do jejích úst v něžné invazi, která ji vzrušovala. Způsob, jakým ji hladil, vypovídal o jeho nesmírné chuti milovat se s ní. A když do ní nakonec vstoupil a prorazil až k okraji její duše, zmítala oběma vášnivá bouře tak silně, že ji nedokázali ovládnout. Navzájem si předali očistující oheň a současně dospěli k vyvrcholení. Elizabeth otevřela oči a viděla, jaká přeměna se udála s Geoffreym. Zářila z něho obrovská radost a něha. Byla to láska.

Geoffrey schoval obličej na jejím rameni a blaženě si vzdychl. Elizabeth vzdychla také a držela se ho v těsném objetí.

Geoffrey se posunul, aby ji netlačil, a držel ji v náručí. Líbal ji tváře, šimral uši a šeptal ostudné návrhy, takže se Elizabeth musela červenat.

„Kdy sis uvědomil, že mě miluješ?“ zeptala se Elizabeth a hladila konečkem prstu linii jeho čelisti. „Bylo to tehdy, když ses bál, že jsem se utopila?“

Geoffrey se zasmál a zakroutil hlavou. „Tenkrát jsem byl moc rozčilený, abych myslel na lásku,“ přiznal se. Překulil se na záda a Elizabeth se musela podepřít na loktech, aby mu viděla do očí. Pak pokračoval: „Válečníci takové skutečnosti ve svém životě nepovažují za důležité. Není podstatné, kdy jsem si uvědomil, že tě miluji,“ poškádlil ji.

Elizabeth se usmívala. Zlaté paprsky v jeho tmavém pohledu ji fascinovaly. Jak si kdy vůbec mohla myslet, že je chladný a hrubý, ptala se sama sebe.

„Kdy ty sis uvědomila, že mě miluješ?“ zeptal se na oplátku on. Čekal na odpověď a jemně hladil křivky jejího zadečku. „Nepamatuji si,“ řekla Elizabeth. V očích měla jiskřičky a Geoffrey se musel smát. Tak ona ho chce zase škádlit. „Ženy válečníků takové skutečnosti nepovažují za důležité,“ zachichotala se. „A kromě toho, není podstatné, kdy se to stalo.“

Geoffrey ji jemně stiskl. „Tak ty si mě budeš pořád dobírat, ženo? Ale dobrá, přijímám, protože tě miluji z celého srdce.“

„Byly doby, kdy jsem si myslela, že už mi nikdy nic takového neřekneš,“ zašeptala. Úsměv jí mizel z tváře, sklonila se a políbila ho.

„Měl jsem o lásce špatné představy,“ řekl Geoffrey, když polibek skončil. „Myslel jsem si, že láska mě bude oslabovat, a teprve teď vím, jak jsem byl hloupý. Dala jsi mi novou sílu, Elizabeth. Jedna moje část touží zamknout tě v mé ložnici a být s tebou sám, jenom já a ty. Nechci se o tebe vůbec s nikým dělit.“

„Budu vždycky patřit jenom tobě, Geoffrey,“ odpověděla Elizabeth.

„Ano, vím,“ řekl Geoffrey. „A já vždycky budu věřit v tvou víru ve mne. Věřila bys tomu, že je pro mě dokonce těžké se o tebe dělit s tvým dědečkem a bratrem? Vždycky jsem se vysmíval mužům, kteří nedovedli kontrolovat svou žárlivost, a teď jsem se přistihl, že musím být hodně opatrný, abych se nenechal k žárlivosti vyprovokovat.“

Elizabeth nemohla ve svých očích skrýt překvapení a Geoffrey se usmál. „Nikdy jsem nepoznal úzké pouto s rodinou, jaké znáš ty,“ vysvětloval jí. „Ale teď budu vědět, že já jsem u tebe na prvním místě před všemi ostatními.“

„Jsou různé druhy lásky,“ odpověděla Elizabeth měkce. Její muž jí dovolil, aby poznala, že je velmi zranitelný, a věděla, že si ten okamžik, kdy se jí takto svěřil, bude pamatovat celý život. „Co cítím ke svému dědečkovi a Thomasovi, je něco jiného, než co pociťuji k tobě. Věřím, že je jednou dokážeš mít také tolik rád jako já. Co k nim cítím, vůbec nezmenšuje city, které chovám k tobě.“

Geoffrey ji přitáhl k sobě a dlouze ji políbil. Elizabeth se k němu přitiskla se stejnou vášní.

Geoffrey ji nakonec s lítostí pustil. „Začíná se stmívat,“ řekl. „Teď si pospěš a oblékni se. Vezmu tě do našeho stanu a tam si tě zase svléknu.“ Plácl ji po zadečku a smál se tomu, jak Elizabeth předstírala, že se kvůli tomu na něho zlobí.

Cestou do tábora nikdo z nich nepromluvil. Po nějaké době se ozvala Elizabeth a její slova zněla tiše jako šelest listů pod jejich nohama. „Skutečně, Geoffrey, žárlíš na mou rodinu?“ zeptala se.

„Překonám to,“ odpověděl Geoffrey a stiskl její dlaň. „Rytíř je loajální a přísahá svou věrnost pouze jednomu pánu. Já mám svého krále, Williama,“ vysvětloval. „Ty ses odevzdala mně, ale já nemohu očekávat, že kvůli lásce ke mně přestaneš mít ráda svou rodinu. Teď mi ale stačí, když vím, že vždycky budu v tvém srdci na prvním místě. Stejně jako ty jsi na prvním místě v mém srdci.“

Elizabeth se usmála. Pochopila, že pro jejího muže zamilovat se je úplně nová zkušenost, a věděla, že se bude snažit se s tím vyrovnat, jako se snaží vyrovnávat s ostatními situacemi ve svém životě. Chce dát lásce nějaký řád a přiřadit jí správné místo ve svém životě. Zmýlil se, když chtěl používat jen rozum, když chtěl city řídit.

„Nikdy nenastane chvíle, kdy bych musela volit mezi tebou a mou...“ Elizabeth chtěla říct rodinou, ale rychle to slovo zaměnila příbuznými. „Ty jsi teď má rodina, Geoffrey, tak jako já jsem tvá rodina. A Elslow a Thomas... jsou naši příbuzní. Všichni patříme k sobě, ale ne jako poddaní a nadřízení.“

„Máš pravdu, Elizabeth. Nikdy nebudeš muset volit mezi mnou a jimi,“ řekl Geoffrey. „Nepřipustím to. Už nikdy po tobě nebudu vyžadovat takový důkaz loajality, protože teď ti už rozumím. Předtím jsem to nechápal. Miluji tě, a to je nyní ze všeho nejdůležitější.“

„Byl sis ještě pořád tak nejistý mou loajalitou, a proto jsi nechal Elslowa s Thomasem na Montwrightu?“

„Ne, chtěl jsem tě mít jenom pro sebe,“ přiznal se Geoffrey.

Elizabeth se opřela o svého muže a uvažovala o jeho slovech. Dnešní večer se jí svěril se svými nejnějnějšími pocity. Prožívala nádherný okamžik. Geoffrey musel ujít složitou cestu. Trvalo mu dlouho, než byl schopen jí ukázat svou náklonnost a slovy vyjádřit

své city. Ale nakonec to dokázal, a to Elizabeth stačilo. Byla spokojena. Geoffreymu sice ještě zbývalo překonat nejistotu o její věrnosti, ale to se také brzy změní. Řeči o loajalitě a nutnosti volby tedy skončily. Už nikdo nikdy po ní nebude vyžadovat něco tak hrozného.

Nikdo.

*

Elizabeth měla tu noc sen, který začal velmi příjemně. Byla celá v bílém, nádherné šaty jí vlály kolem kotníků. Procházela chodbou velkého paláce a zemi pokrývala jemná mlha. Usmívala se, když otevřela dveře a vešla do veliké haly. A pak se náhle krásný sen změnil v noční můru. Někdo ji volal, ale nevěděla kdo. Pak se volání změnilo v strašlivý křik, který drásal nervy. Ten, kdo volal její jméno, trpěl a byl zoufalý. Spěchala, aby zjistila, kdo ji potřebuje, prodírala se davem mužů, kteří se smáli a jako by ji vůbec neviděli. Jako by ani nevěděli, že tam je. Když se dostala doprostřed místnosti, zastavila se. Vykřikla z plných plic. Před ní byl její muž s rukama v těžkých okovech. Neviděl ji a díval se na protější stěnu místnosti.

Elizabeth se otočila tím směrem a tam uviděla svého dědečka, jenž byl také v okovech. Znovu zaslechla ten hlas, ale teď už v něm nebyla bolest a agonie, ta byla vystřídána pocitem vítězství. Byl to Belwain. Mlha, která pokrývala zem, zčervenala a vtom si Elizabeth uvědomila, že je to symbol krve, která musí být prolita.

Belwain zvedl ruku a ukázal na ni. „Musíš vybrat jednoho, který zemře. Pokud tak neučiniš, zemřou oba.“ Začal se nelidsky smát a ten ďábelský smích trhal její duši.

Zakroutila hlavou na projev nesouhlasu s tím, co od ní požaduje. Belwain vytáhl Geoffreyův meč a rozmáchl se jím vysoko nad hlavou.

Její křik probudil Geoffreya. Natáhl se pro svůj meč, ale pak si uvědomil, že Elizabeth je vedle něho. Když bral svou ženu do náruče, ruce se mu třáslly. Jemně ji kolébal. „Otevři oči, Elizabeth. Byl to jenom zlý sen,“ šeptal znovu a znovu. „Jsem s tebou.“

Elizabeth se probírala. Přivinula se pevně k jeho ramenům a lapala po dechu. Srdce jí bušilo a trvalo chvíli, než se uklidnila. „Bylo to strašné,“ zašeptala.

„Nemluv o tom,“ konej šil ji Geoffrey. Něžně jí odhrnul z čela zpoceně vlasy a políbil ji.

„Byl to jenom sen. Dnes byl těžký den, jsi unavená. Polož si hlavu na mou hrud' a zavři oči. Všechno je v pořádku.“

„Bojím se,“ řekla mu. „Jestli usnu, bude se mi o tom zdát znovu.“

„Ne, nebude,“ zašeptal Geoffrey. Otočil se tak, aby Elizabeth byla pod ním. Držel se na rukou, aby ji svou vahou nezalehl. „Bude se ti zdát jenom o tom, jak se spolu milujeme,“ slíbil jí šeptem. S těmito slovy se Geoffrey sklonil a políbil ji.

Šeptal slova lásky sametovým hlasem, hladil ji po celém těle a Elizabethiny myšlenky teď byly zaměřeny jen na něj a na to, co s ní dělá. Na hrůzný sen v okamžiku zapomněla.

KAPITOLA 13

Prizpůsobit se novému domovu nebyl pro Elizabeth žádný problém. Když poprvé uviděla Geoffreyův hrad, byla ohromena masivní stavbou, obklopenou ohromnými zdmi. Kamenná pevnost byla tak velká, že ve srovnání s Montwrigthem připomínala sídlo obrů.

Uvnitř však byla poněkud chladná a nepřívětivá. Proto se Elizabeth rozhodla, že ji zútulní, a začala s výsadbou květin podél zdí. Geoffrey ji nechal a jen se potutelně usmíval.

Služebnictvo k ní bylo nejdříve odměřené, ale brzy pod jejími zářivými úsměvy začalo roztávat. Zakrátko se stali jejími společníky, dychtivě očekávajícími její rozkazy. Stoly nechala ozdobit vázami s čerstvými květinami a na nabílených zdech rozvěsit pestré závěsy, které si přivezla z Montwrightu. Mír a útulnost vystřídaly pochmurnou jednotvárnost a pro obyvatele Berkley Castle se pevnost stala konečně domovem.

Na konci července si byla Elizabeth jistá, že čeká Geoffreyovo dítě. Několik dnů si připravovala, jak to sdělí manželovi. Určitě bude potěšený, ale zároveň se bude chovat domýšlivě.

Elizabeth seděla u večeře a čekala na Geoffreyho. Rozhodla se, že mu sdělí tuto radostnou novinu dnes večer, až budou sami ve své komnatě. Stěží dokázala skrýt vzrušení a neustále se uchichtávala. Služebnictvo, které ji obsluhovalo, se na ni dívalo tázavými pohledy, ale Elizabeth je nechávala v nevědomosti. Zítra jim vše vysvětlí.

Vojáci začali zaplňovat místnost. Elizabeth se napřímila a netrpělivě vyhlížela manžela. Její pozornost upoutal Gerald, panoš z Geoffreyovy družiny. Protlačil se kolem dvou rozložitých chlapíků a spěchal ke své paní. „Přijeli poslové krále Williama,“

vyhrkl, jakmile k ní doběhl. „Budou chtít mluvit s baronem co nejdříve.“

Elizabeth se zamračila. „Uved’ je do sálu, Geralde. Řeknu Rogerovi, aby Geoffreyho našel,“ poznamenala.

Roger zrovna přicházel k Elizabeth. Nejdříve ho pozdravila a pak mu oznámila, že přijeli poslové. „Proč jsou zde?“ zeptala se, aniž dokázala skrýt obavy.

„Je to velmi nezvyklé,“ odpověděl Roger. „Á, tady je váš manžel. Určitě vám vše vysvětlí.“

„Mě nepřivítáš?“ zeptal se Geoffrey, když k ní došel. Elizabeth se usmála, postavila se na špičky a políbila ho na tvář. „Pamatuji si, že byly doby, kdy projevovat náklonnost na veřejnosti nebylo dovoleno,“ zašeptala.

Geoffrey se zasmál a objal ji. „Ale to bylo předtím, než jsem zjistil, jak je pro tebe důležité, že se mě můžeš dotknout.“ „Jsem strašně nevychovaná,“ odvětila Elizabeth a ušklíbla se. „Geoffrey,“ přerušil je Roger. „Jsou tady poslové krále Williama. Čekají na chodbě.“

Geoffrey bez zaujetí přikývl. „Myslel jsem, že je náš král v Rouenu,“ poznamenal.

„Musel se zrovna vrátit,“ řekl Roger.

Geoffrey se obrátil k Elizabeth a řekl: „Začni s večerí beze mě, jinak by se moji mužové nenajedli. My s Rogerem půjdeme zjistit, jakou nám král posílá zprávu.“

Elizabeth by nejraději vyslechla posly také, ale věděla, že nemůže. Bude muset počkat, až jí to sdělí manžel. Geoffrey jí nyní důvěřoval mnohem více než dříve, takže Elizabeth se neobávala, že by jí neřekl, co jejích král požaduje.

Do sálu vešel otec Hargrave, kněz z nedalekého Northcastlu. Nabídl své rámě Elizabeth právě v okamžiku, kdy Geoffrey odcházel. Elizabeth se ujala role hostitelky, zavedla ho ke stolu a sedla si vedle něho. Kněz se hlasitě pomodlil a všichni sklonili hlavy. Elizabeth se snažila soustředit se na jeho slova, ale hlavou se jí honily myšlenky, proč asi přijeli královi poslové. Geoffrey odvedl povinné dávky a rovněž se účastnil všech tří soudních sezení.

Možná se jejich návštěva týkala pozemkové knihy, do níž William zapisoval všechny, kteří spadali do jeho pravomoci, včetně

jejich majetku. Král tak měl přehled o bohatství svých vazalů a mohl podle toho zvyšovat daně. Zvyšování daní bylo odvěkým problémem. Ještě si dobře pamatovala, jak otec nadával na jejich výši.

Geoffrey se vrátil do sálu s Rogerem v okamžiku, kdy se rozdávalo jídlo. Z výrazů v jejich tváři Elizabeth poznala, že zprávy nebyly nejpriznivější. „Týká se poselství pozemkové knihy?“ zašeptala Geoffreymu, když se posadil do čela stolu.

Geoffrey ji chytil za ruku, ale neodpověděl. Podívala se naproti a usmála se na Rogera. Vždycky seděla po manželově pravici a Roger po jeho levici.

Geoffrey se obrátil k jednomu z panošů, kteří roznášeli jídlo, a požádal ho o pohár vody. Elizabeth využila jeho chvilkové nepozornosti, naklonila se k Rogerovi a tiše se zeptala: „Jedná se o pozemkovou knihu?“ Roger jí chtěl odpovědět, ale včas zahlédl, jak Geoffrey mírně zavrtěl hlavou. Elizabeth jeho pohyb zahlédla také a netrpělivě si povzdychla.

Kněz si odkašlal a začal vyprávět jednu ze svých oblíbených historek, kterou Elizabeth s Geoffreym a Rogerem slyšeli už nejméně pětkrát. Přesto se jí znovu smáli a kněz, povzbuzený všeobecným veselím, ve vyprávění pokračoval.

Jakmile byla večeře u konce, řekl Geoffrey Rogerovi: „Běž a dohlédni na přípravu.“ Pak se obrátil k Elizabeth a navrhl jí, aby šli spát.

Elizabeth rychle souhlasila. „Ráda bych ti něco řekla,“ vyhrkla a mile se usmála.

„Já ti taky musím něco říct,“ odvětil Geoffrey. Z jeho hlasu nebylo možné vytušit co, a proto se Elizabeth zamračila. Když se její manžel snažil zakrýt své pocity, nevěstilo to nic dobrého. Elizabeth ho držela za ruku a mlčky ho následovala.

Přestože se zavřeli do komnaty před okolním světem, stále mlčeli. Elizabeth věděla, že Geoffrey váží slova. Mlčky se i svlékli. Pro Elizabeth se stalo rituálem uložit Geoffreymův meč vedle postele na manželovu stranu. Pak vklouzla pod přikrývku a čekala.

Geoffrey nezhasl svíce jako obvykle, při mihotavém světle si lehl a objal Elizabeth.

„Mám ti říct svou novinku jako první?“ zeptala se.

„Raději bych měl tu svou už z krku,“ navrhl. V jeho hlase zazněla naléhavost a Elizabeth se ihned obavami sevřel žaludek. Geoffrey si přehodil jednu nohu přes Elizabethiny nohy a položil si její hlavu na prsa. Nemohl jí tak vidět do očí, a jak si přiznal, raději ani vidět nechtěl, neboť věděl, že jí způsobí bolest. „Není jednoduché ti to říct,“ začal a pohladil ji po vlasech.

Elizabeth se zaklonila a podívala se na něho. „Tak to řekni rychle,“ navrhla.

„Poselství od Williama se týká Montwrightu,“ pronesl. „Tvůj dědeček byl nařčen z velezrady,“ dodal.

„Ne!“ Její odmítavý výkřik zazněl jako nárek poraněného zvířete.

„Je toho víc,“ řekl Geoffrey. Jeho hlas byl tichý a pevný a Elizabeth se přinutila, aby zůstala klidná. „Belwain poslal Williamovi petici, v níž žádá, aby mu byl Thomas svěřen do výchovy. Všichni jsou teď v Londýně a král mi vzkázal, abych tam přijel. Vydám se na cestu hned zítra.“

„Pojeď s tebou,“ pronesla. „Musíme jet oba. Prosím,“ zažádala. „Nemohu zůstat tady.“ Geoffrey nedokázal její prosbu odmítnout. „Dobře, pojeděš se mnou. Koneckonců, jedná se o tvou rodinu.“

„O naši rodinu,“ opravila ho. „Co se bude dít?“ zeptala se Geoffreyho. „Co bude král dělat?“

Geoffrey cítil, jak se třese, a proto ji jemně stiskl. „Vyslechni si strany a pak rozhodne. Neboj se, Elizabeth, William je spravedlivý král. Důvěřuj mu.“

„Nemohu!“ Zabořila hlavu do jeho ramene a rozplakala se. Geoffrey ji držel, dokud se neuklidnila. „Důvěřuješ mi?“ zeptal se, jakmile jí oschly oči.

„Přece víš, že ano,“ odpověděla.

„Takže když ti řeknu, že všechno dobře dopadne, budeš mi věřit, že?“

„Ano,“ odpověděla Elizabeth.

„Pak ti tedy slibuji, že nedopustím, aby někdo tvé rodině ublížil.“

„Ale co ty?“ zeptala se. „Můžeš mi slíbit, že nenecháš ublížit sobě?“

Její otázka ho překvapila, neboť ho nic neohrožovalo. „Slibuji,“ souhlasil. „A teď zkus usnout. Zítra vyrazíme brzy a pojedeme víc než dva dny.“

Elizabeth nezapomněla na zprávu, kterou mu chtěla sdělit. Instinktivně si položila ruku na břicho, jako by ho chtěla chránit. Ne, teď to Geoffreymu neřekne, rozhodla se. Kdyby věděl, že čeká dítě, nedovolil by jí, aby ho doprovázela. Bude muset počkat, až se vyřeší záležitost s Belwainem. Teprve pak se s Geoffreym podělí o svou radost. Nyní bude chránit dítě tak, jak Geoffrey chrání ji.

Zavřela oči a snažila se na nic nemyslet. Musí si odpočinout.

V noci měla opět zlý sen. Geoffrey ji utěšoval a chlácholil, neboť se domníval, že je vyčerpaná. Chtěl vědět, co se jí zdálo, ale Elizabeth o tom nedokázala mluvit. Zaklesla se do Geoffreyma a modlila se. Modlila se, aby se zlý sen nestal jejím osudem.

Cesta do Londýna trvala tři dny. Když dorazili ke královskému sídlu, byla Elizabeth tak vyčerpaná, že sotva viděla. Chtěla pouze spatřit Elslowa a malého Thomase, ale Geoffrey jí to nedovolil.

„Nejdříve se vykoupeš a odpočineš si. Setkáš se s nimi ráno,“ pronesl. „A pak půjdeme ke králi.“

Nechtěla jít za králem, neboť se ho bála. Ačkoliv věděla, že historky, které o něm kolovaly, jsou nadnesené, někde v koutku duše jim věřila.

Přidělili jim komnatu s výhledem na nádvoří. Postel byla dvakrát větší, než jakou měli doma. Jakmile se Elizabeth vykoukala, stočila se na ní do klubíčka a snažila se neusnout. Geoffrey se šel přivítat s králem a zjistit, jaká je situace s Elslowem, a Elizabeth na něho čekala.

Probudila se až ráno. Jen mlhavě si pamatovala, že ji Geoffrey v noci převlékl. V pokoji ale opět nebyl. Vedle postele ležel podnos s jídlem, ale Elizabeth se ho ani nedotkla. Její žaludek byl příliš podrážděný. Vstala a pečlivě se oblékla, protože věděla, že se setkání s králem nevyhne. Chtěla vypadat co nejlépe, aby na ni mohl být Geoffrey hrdý.

Když se upravila, postavila se k oknu a pozorovala ruch na nádvoří. Její napětí se každou minutu zvyšovalo, a tak si prala, aby Geoffrey přišel co nejdříve.

Místo Geoffreyho se objevil Roger. „Kde je manžel?“ zeptala se úzkostlivě.

Věrný vazal jí nabídl rámě a vedl ji ke dveřím. Elizabeth si všimla, že přede dveřmi ji hlídají dva strážci, a to ji překvapilo.

„Váš manžel je u krále,“ odpověděl Roger. „Je tam také váš dědeček.“ Podíval se na svou paní a uviděl, že je neklidná. Bohužel ji nemohl nijak potěšit. Měl stejné obavy jako Elizabeth, ale dokázal je lépe skrýt. Geoffrey s Rogerem nemluvil, takže vazal neměl ponětí, jaké jsou baronovy plány.

„Král si vyžádal vaši přítomnost,“ pronesl Roger po cestě.

V tu chvíli se Elizabeth zastavila. „On je tím hlasem,“ zašeptala. „Nemohu za ním jít, Rogere! Všechno se odehrává jako v mém snu. Nemohu tam jít!“

Roger netušil, o čem Elizabeth hovoří, a nebyl si jistý, co má dělat. „Váš manžel si přeje, abyste stála po jeho boku,“ řekl nakonec, protože věděl, že Elizabeth Geoffreyovo přání neodmítne.

Jeho slova zapůsobila. Elizabeth se napřímila a pronesla: „Pak tedy musím jít.“

Kráčela vedle Rogera vlhkými, špatně osvětlenými chodbami, až vstoupili do sálu přeplněného lidmi. Všichni byli oblečeni do krásných šatů zdůrazňujících bohatství a Elizabeth si domyslela, že jsou zde sami šlechtici, čekající na přijetí u krále.

Dav se rozdělil na dvě poloviny a uvolnil jim cestu k obrovským dvojítm dveřím na opačné straně sálu. Elizabeth si s hrůzou uvědomila, že se velmi podobají těm, které vídávala ve snu. Hypnotizována došla až k nim, aniž by vnímala obdivné pohledy a šepot lidí, které mījela.

Vstup do královny komnaty hlídali tři vojáci. Jeden z nich poznal Rogera a uklonil se mu. Pak otevřel dveře a uvedl Elizabeth dovnitř. „Ty se mnou nepůjdeš?“ zeptala se Rogera tiše.

Rogera její otázka překvapila. Elizabeth vypadala sebejistě, ale když se zahleděl do jejích očí, poznal, jak je vystrašená. „Chci, abys byl nablízku,“ vysvětlila. „Geoffrey bude jistě potřebovat tvou přítomnost...“

Roger se usmál. „Zůstanu hned za dveřmi,“ dodal jí odvahy. Ale už nedodal, že ji bude chránit, kdyby bylo zapotřebí, stejně jako barona. Byla to jeho povinnost, o níž se nemusel zmiňovat.

Elizabeth se otočila a vešla do místnosti. V tu chvíli se její zlý sen stal skutečností. Přímo před ní seděl na trůnu, k němuž vedly tři schůdky, král William. U spodního schodu stál na levé straně Geoffrey. Napravo pak Elslow. Nebyli v řetězech.

V místnosti byli ještě další lidé, ale Elizabeth jim nevěnovala žádnou pozornost. Usmála se na Geoffreyho, pak na Elslowa a pevně vykročila ke králi. Když dosáhla schůdků, poklekla a sklonila hlavu.

„Můj pane, rád bych vám představil svou ženu Elizabeth.“ Geoffreyův hlas byl pevný a čistý a Elizabeth v něm zaslechla notnou dávku hrdosti.

„Vstaň, ať si tě mohu prohlédnout,“ vybafl William. Jeho hlas odpovídal jeho mohutnému tělu. Elizabeth spěšně vstala a podívala se mu do obličeje. Král se usmíval.

„Zdá se, že sis vybral dobře, synu,“ pochválil Geoffreyho a dál pozoroval Elizabeth.

„Jsem spokojen, pane,“ odvětil Geoffrey.

„A teď k věci,“ pronesl William. „Přiveďte žalobce,“ rozkázal pak. Očima znovu přelétl z Geoffreyho na Elslowa a na Elizabeth. „Dítě, postav se ke své rodině, zatímco budeme jednat.“

Elizabeth přikývla, usmála se na dědečka a postavila se k manželovi, jak nejtěsněji mohla.

Král se zasmál a souhlasně pokýval hlavou.

„Vidím, že sis zajistil její věrnost, Geoffrey,“ ocenil ho král.

„Jako vždycky,“ podotkl Geoffrey. Podíval se na Elizabeth a usmál se. Elizabeth měla pocit, jako by zmeškala podstatnou část jejich rozhovoru, ale neodvážila se Geoffreyho zeptat. Později vyzví, co krále tolik potěšilo.

Vrzání dveří ji vyrušilo z přemýšlení. Elizabeth se otočila a viděla vstoupit Belwaina. Tvářil se vítězoslavně. Aniž by si to uvědomila, stiskla Geoffreyovu paži.

Geoffrey cítil, jak je Elizabeth napjatá. Aby ji uklidnil, objal ji kolem ramen a jemně si ji k sobě přitáhl. Třeba jí tím dodá odvahy, napadlo ho.

Belwain poklekl před krále, ale hlavu nesklonil. William nespokojeně zamručel a řekl: „Tvé obvinění proti Elslowovi je vážné. Nařkl jsi ho z velezrady, ale dosud jsi nepředložil žádné důkazy. Proto ti nařizuji, abys je předložil nyní.“

Belwain vstal a prstem ukázal na Elslowa. „Je Sas a všichni Sasové jsou zrádci. Vždycky chtěl získat Montwright do svých rukou. Přelstil tvého vazala Geoffreyho tím, že mu přísahal věrnost. Ale jeho úmysly jsou falešné. Víím, že je členem skupiny rebelů, kteří tě chtějí svrhnout.“

„Máš pro to důkazy?“ zeptal se William a naklonil se kupředu. „Nemám, protože jediný, kdo mohl potvrdit má slova, byl zabit.“

„A kdo byl ten muž?“ zeptal se William.

„Jmenoval se Rupert. Byl švagrem Geoffreyovy ženy, Elizabeth. Byl to Norman.“

„Aha,“ přikývl William a podíval se na Geoffreyho. „Už jsem o něm slyšel. Či byl Norman, či nikoli, pro mne je důležité, že mi nebyl věrný. A ty, Belwaine, jsi hlupák, pokud jsi ho chtěl použít jako důkazu.“ Král se obrátil k Elslowovi a řekl: „Patříš ke skupině rebelů?“

Elslow zavrtěl hlavou a odpověděl zřetelně: „Nikoli, pane.“ William opět zamručel a otočil se k Geoffreymu. „Věříš mu?“ zeptal se.

Geoffrey přikývl. „Věřím.“

„A protože zde nejsou žádné jiné důkazy, dám na úsudek svého vazala. Případ velezrady je zamítnut.“

„Ale co se stane s Montwrightem?“ zaskučel Belwain. „Patří mně. Mám právo stát se chlapcovým poručníkem, dokud nenabude zletilosti. To on,“ šukl hlavou k Geoffreymu, „to on umožnil Sasovi, aby zaujal postavení, jež má náležet mně. Zákon je na mé straně.“

William se opřel a zamračil se. V komnatě se rozhostilo ticho. Elizabeth se zadívala na dědečka. Jeho opovržení a znechucení Belwainem bylo patrné na první pohled. Elizabeth správně tušila, že by ho nejraději popadl za límec a vyhodil z okna. Ale jeho postoj byl klidný, jen ruce měl zaťaté v pěst.

„Není snadné rozhodnout,“ pronesl nakonec William. „Geoffrey, řekl jsi, že Belwainovi nedůvěřuješ, a že proto ses rozhodl starat se o chlapce, dokud nedospěje. Máš na to právo,“ dodal s přikývnutím. „Ovšem svěřit správu nad Montwrightem Sasovi je problém. Váhám, jak rozhodnout,“ připustil. „Neznám Elslowa. Proto tě žádám, Geoffrey, abys přednesl připomínky a argumenty jako Norman. A tebe, Elslowe, žádám, abys vznesl své

námitky jako Sas a chlapcův dědeček. Škoda, k tu není nikdo, kdo by byl napůl Norman a napůl Sas, aby mi pomohl rozhodnout.“

„Je tady jeden,“ ozvala se Elizabeth. Poodstoupila od manžela a pohlédla na krále. William jí kývnutím dovolil pokračovat. „Nejsem ani Normanka, ani Saska,“ řekla. „Jsem obojí. Můj otec byl čistokrevný Norman, zatímco matka byla Saska. Koluje ve mně jak saská, tak i normanská krev.“

Elizabeth se usmála a dodala: „Ačkoliv mě otec, když jsem zlobila, nazýval Saskou, a matka zas Normankou.“

Král se rozesmál. „Tak tedy vyslov svůj názor za každou stranu a já pak rozhodnu,“ řekl. „Začni jako Saska.“

„Řeknu vám, co mi vyprávěla matka,“ pronesla Elizabeth. Sepjala ruce a pokračovala: „Dle vašeho příkazu, a na žádost mého otce, byla má matka provdána za otce a jako svatební dar jim byl věnován Montwright. Můj dědeček se odstěhoval do Londýna. Krátce po sňatku utekla matka za dědečkem a hledala u něho ochranu. Dědeček ji nejdříve vyslechl, ale pak ji odvezl zpět. Vysvětlil jí, že patří otcí a že mu musí být věrná. Mezi otcem a dědečkem zavládlo příměří a časem se vytvořilo pevné přátelství. Saská větev mé rodiny klade na věrnost velký důraz, králi. Elslow před vámi v den korunovace poklekl a přísahal věrnost a já vím, že by raději zemřel, než by ji porušil.“

„A teď se vyjádři jako Normanka,“ pobídl ji William. Zdálo se, že je jejím vyprávěním pobaven.

„Můj otec byl věrný svému nadřízenému, baronovi Geoffreymu. Když byl zabit, ujal se vlády na Montwrightu Geoffrey, který si mě vzal, a tím zmírnil napáchané škody. Vyvraždění mé rodiny zosnoval můj švagr, kterého Geoffrey zabil, jakmile se přesvědčil o jeho vině. Zdělila jsem netrpělivou povahu po své saské matce,“ přiznala se Elizabeth, „ale Geoffrey mě naučil být trpělivá. Slíbil mi, že nakonec zvítězí spravedlnost, a měl pravdu. Pokud se prime zeptáte, komu jsem věrná,“ pokračovala, „odpovím, že svému manželovi a vám, svému králi.“

„A ke komu by ses přiklonila, k Sasovi, nebo k Normanovi?“

Elizabeth nepostřehla v králově otázce náznak škádlení, a proto se zamračila. „Vždy k svému manželovi,“ odpověděla bez váhání. „Protože vím, že ochrání jak mě, tak Elslowa. Můj dědeček, bratr a

já teď patříme Geoffreymu stejně tak, jako my všichni patříme vám. Můj manžel by nedopustil, aby někdo naší rodině ublížil!“

William přikývl. „Myslím, že kdyby všichni mí poddaní byli stejně oddaní jako ty, měl bych snadné kralování,“ složil jí poklonu. Pak se podíval na Belwaina a řekl: „Stavím se za svého vazala, Belwaine. Tvá žádost je zamítnuta.“

Belwain nedokázal zakrýt nesouhlas. Zuřivostí zrudl a nenávistně se zadíval na Elizabeth.

Král si jeho chování nevšímal. Obrátil se k Elslowovi. „Nevzpomínám si na tvou přísahu věrnosti, neboť v den mé korunovace panoval všude velký zmatek.“

Elslow se usmál. „Ano, to byl,“ připustil.

„Poklekni tedy a přisáhej nyní.“

Elslow udělal, oč ho král požádal, a přisahal svou věrnost králi před Elizabeth a Geoffreym jako svědky.

Král byl spokojen. „A teď mě nechte o samotě,“ nařídil. „Geoffrey, s tebou si pohovořím u večere,“ připomněl mu. „Budeš sedět vedle mne.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Geoffrey. Poklonil se a odešel společně s Elizabeth.

Manželé na sebe nepromluvili, dokud nebyli zpátky ve své komnatě. Elslow s Rogerem je záhy opustili, neboť se hodlali napít chladného piva a zahrát si partii šachu.

„Prokázala jsi dnes velkou odvahu, Elizabeth,“ pochválil ji Geoffrey.

„Díky tobě,“ namítla Elizabeth. „Stál jsi celou dobu při mně.“ Konečně! pomyslela si. Konečně to mám za sebou! Radostí se s ní zatočil svět.

„Všimla sis, jak spravedlivý a vlídný je náš král?“ otázal se Geoffrey. „Opravdu ses ho nemusela bát.“

„Bát se? Já se ho nikdy nebála!“

Geoffrey se její lži zasmál a natáhl k ní ruce. V pravý čas, neboť v tu chvíli Elizabeth omdlela.

„Jsi si jistá?“

„Ano, jsem si jistá.“

Elizabeth se tetelila v Geoffreyově náručí. Bylo pozdě v noci. Právě se pomilovali a Geoffrey už usínal, když inu Elizabeth oznámila, že čeká dítě.

„Jsi rád?“

„Jsem,“ odpověděl Geoffrey. Položil ruku na Elizabethino břicho a znovu ji políbil. „Jsem nejšťastnější člověk na světě,“ řekl. „Brzy budu mít malého bojovníka, kterého vše naučím. Bude zdravý, silný, zkrátka jako jeho otec.“

„Jsi příliš skromný,“ škádlila ho Elizabeth.

„Domů pojedeme pomalu,“ poznamenal Geoffrey. „Musíš být na sebe opatrná. A o Belwaina se už nestarej,“ dodal.

„Nebudu,“ souhlasila. „Vím, že se s ním vypořádáš, až nastane čas. Stejně je už potrestaný, protože nedosáhl toho, po čem toužil,“ řekla. „Montwright a Thomas jsou před ním v bezpečí.“

„Budu mít o tebe v těhotenství strach. Co kdyby se ti něco stalo...“

„Neboj se,“ těšila ho Elizabeth. „Všechno bude v pořádku. Až přijde můj čas, budu jako ty, Geoffrey. Budu silná a odvážná. Porodím naše dítě bez sebemenšího naříkání.“

Křičela, jako by ji na nože brali. Geoffrey ji dlouho držel za ruku a křičel zároveň s ní, dokud ho porodní bába nevyhnala z ložnice.

Elslow vše pozoroval a Rogerovi si pobaveně posteskl, že tohle je jistě ten nejdelší a nejhlasitější porod na světě.

Elizabeth se po dlouhých hodinách narodilo krásné a zdravé dítě. Geoffrey měl konečně svého bojovníka! Byl uchvácen štěstím a vděčností.

Jejich malý bojovník neměl chybu. Pojmenovali ho Mary, na počest Elizabethiny matky.

Nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová
Šlechtný rytíř

Z anglického originálu GENTLE WARRIOR,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS,

New York 1989,

přeložila Jarmila Sysalová.

Druhé vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2004,
jako svou 154. Publikaci.

Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 80-86508-43-9